

moord & mysterie

Tijdschrift voor spannende verhalen
Nummer 1 - juni 2016

OSHAN ARTS

EDDY C. BERTIN

HENDRIK VAN OORDT

TAIS TENG

STEPHAN BORGGREVE

ESMEE MIDDELBURG

PETER BARLAGE

JACQUELINE WEERS

JAAP BOEKESTEIN

KARIN EN DIMITRI

NIENKE POOL

Fatale

Moord & mysterie

Inhoud

Rode sneeuw OSHAN ARTS	4	Moord & <i>mysterie</i> : tijdschrift voor spannende verhalen.
Een veilig nest voor een roofvogel EDDY C. BERTIN	13	Moord & <i>mysterie</i> wordt elk kwartaal gepubliceerd en gratis verspreid.
Het derde schot HENDRIK VAN OORDT	28	Voor meer informatie: www.moordenmysterie.eu
Hoe luid zingen de vlinders! TAIS TENG	39	Redactie: Jaap Boekestein, Marcel Orie & Roelof Goudriaan. Opmaak: Roelof Goudriaan. Tekstcorrectie: Jan van't Ent Kopij en correspondentie per e-mail: redactie@wonderwaan.info
Phileyne STEPHAN BORGGREVE	46	
De groene vingers van Babylon PETER BARLAGE	51	
Stilzwijgen ESMEE MIDDELBURG	60	Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de redactie.
Deur naar de duisternis JACQUELINE WEERS	68	© Moord & <i>mysterie</i> en individuele auteurs
Aanbod, opbod JAAP BOEKESTEIN	78	en illustratoren, 2016 Nummer 1, juni 2016

Oogverblindend 87
NIENKE POOL

Hij versus zij 94
KARIN EN DIMITRI

Omslag
JAAP BOEKESTEIN
Model: Nox
Digitale bewerking: Tais Teng

Illustraties 47, 53, 61, 69, 89 en 124
NICK PATTERSON

Illustraties 5, 15, 29 en 95
ROELOF GOUDRIAAN

Illustraties 79 en 85
JAAP BOEKESTEIN

Illustraties 41
TAIS TENG

Over de medewerkers 117

WEDSTRIJD:
Rancune! 122
M&M erelijst 123

Rode sneeuw

Oshan Arts

Deel 1 – Onschuld

Het is winter. Buiten is het weer begonnen met sneeuwen. Ik schuif mijn blote voeten onder mijn lichaam en staar naar de witte vlakke. Ik probeer tussen de witte vlokken door te kijken, naar de wereld aan de andere kant. Naar de wereld waar mijn zusje is.

Mijn zusje was dol op sneeuw. Wanneer het winter werd was het eerste wat ze 's ochtends deed hoopvol uit het raam kijken. Als het dan eindelijk begon te sneeuwen renden we naar buiten, gingen op onze rug liggen en omhoog staren. Dat was een van de mooiste dingen die we bedenken konden. Hoe de sneeuwvlokken uit het niets opeens verschenen en dan in zigzaggende lijnen naar beneden dansten. Als het dan ophield met sneeuwen moesten we hard lachen om hoe we bedekt waren met koude bergjes en klopten elkaar schoon. Toen we ons balkon van acht hoog verruilden voor de tuin rondom het huis hier verzonnen we nog veel meer mooie spelletjes.

Mijn eigen favoriet was op mijn buik met mijn kin op de grond tussen de grassprietten door staren en me in een wereld wanen van hoge groene palen die tot de wolken reikten.

Mijn zusje hield van alles wat mooi en bijzonder was. Toen we in dit huis kwamen wonen kon ze niet ophouden met van de ene

kamer naar de andere blijven lopen en zachtjes met haar handen over alle mooie dingen te wrijven. De krullen op de trapleuning, de eikenhouten kozijnen, de uitgesneden druivenblaadjes op de deuren, de fluwelen figuren op het behang. Vooral het behang vond ze geweldig. Dat er behang bestond met een heel licht donslaagje erop, zo zacht dat je het nauwelijks voelde als je er met je vingertoppen over heen gleed, dat was magisch. Alles aan het huis was magisch. Het leek of we in een andere wereld aankwamen. Wij kwamen zelf uit een andere wereld. Onze wereld had bestaan uit huiswerk, nieuwe platen kopen, wachten op zakgeld en spiekbrieffjes onder de schoolbanken. Uit wachten op vrijdagavond, nagellak uitproberen in de drogist, op iedere nagel een andere kleur en wegvluchten als de winkelbediende ons kwam weggagen, met je handen wild wapperend om te laten drogen.

Maar dit huis... eerst waren we boos. Zo ver van de stad! Geen enkele winkel in de buurt, en een bus van eenmaal per uur! Maar toen we eenmaal zagen waar we terecht zouden komen...

Het eerste wat we bedachten was dat we hier geweldige schoolfeesten konden geven!

Ik herinner me dat ik mijn zusje een keer 's ochtends op haar knieën aantrof, op de grond voor een muur. Het was nog heel vroeg. Tussen de gordijnen door schenen de eerste zonnestralen langs haar blote voeten en knieën. Ze wreef met haar handen over de rode en gele bloemen van het fluwelen behang.

‘Het is net of de bloemen veranderen.’

Ik zakte op mijn knieën naast haar en aaide zachtjes de bloemen.

Een ander mooi cadeau van dit huis waren onze kamers. We hadden er in de stad een moeten delen, maar hier kregen we elk onze eigen kamer. Ik koos de blauwe, met uitzicht op de weg voor het huis. Als ik uit mijn raam ging hangen kon ik de mooie voordeur zien, met de stenen trap van drie treden er naartoe. En ik kon als ik in de brede vensterbank ging zitten die weg naar beide kanten afkijken, het hele dorp door. Ik noem het de blauwe kamer omdat er blauw fluwelen behang op de muren zit, met kleine witte roosjes. Er hangen dikke witte gordijnen,

met blauwe banden eromheen.

Die gordijnen sla ik nu om mijn voeten om ze warm te houden. Ik hoop voortdurend terwijl ik de weg afkijk dat ik haar plots zie verschijnen, tussen de sneeuwvlokken. Dat ze, dun als ijs, uit de sneeuw tevoorschijn komt.

Wanneer we uit school kwamen, met die bus van eenmaal per uur, renden we door het huis meteen door naar het tuin. We gooiden onze tassen opzij en gingen op onze buiken in het gras liggen, met onze kin op de grond. Tussen de grassprietten door glurend wisselden we de laatste roddels uit en vertelden elkaar al onze belevenissen van die schooldag.

Op een dag rende mijn zusje niet achter mij aan de tuin in, maar naar boven, naar haar kamer. Ik was heel verbaasd. Toen ik boven kwam lag ze op haar buik op de planken vloer en bestudeerde iets vlak boven de plint.

Ik ging naast haar liggen maar zag niets.

‘Dit blaadje lag er gisteren nog niet.’

Ik keek naar het fluwelen blaadje dat er precies zo uitzag als alle andere fluwelen blaadjes en toen naar mijn zusje. Ze voelde dromerig aan de muur. Ik begon te lachen, gaf haar een duw en rende naar de tuin. Ze kwam niet achter me aan.

Deel 2 – Een misdaad

Toen we hier een paar weken woonden werd mijn zusje ziek. Ze had koorts en een zware migraineaanval. Ze moest veel slapen, met de kamer aardedonker. Dikke gordijnen dicht, luiken ook. Ik ging na school bij haar bed zitten en vertelde alle kleine dingen uit mijn schoolse leventje. Welke docenten er grapjes maakten, wie er briefjes onder de tafel doorschoof naar wie, wat er op het schoolplein gebeurde, huiswerk...

Mijn zusje lachte en vroeg me honderuit. Maar ze was gauw moe en wou weer slapen.

Mijn kamer is blauw, die van haar is rood. Ze kijkt uit op de tuin, op het grasveld, op de bomen erachter en op de paar boerderijtjes buiten het dorp. De kamer heeft net zulke brede vensterbanken en dikke gordijnen, maar donkerrode muren met okergele figuren erop. Ik heb nooit goed kunnen ontdekken wat die figuren voorstellen. Het lijken bloemen, maar toch net niet. Ook al valt er net zo veel licht binnen als in mijn kamer, door die kleuren lijkt de kamer toch veel donkerder. Hij ademt een sinistere sfeer uit, vind ik nu, maar mijn mening is nu zo gekleurd als die kamer. Ik geloof niet dat ik het sinister vond toen we er kwamen wonen.

Ik herinner me, toen mijn zusje drie of vier dagen ziek was, dat ik 's nachts wakker schrok van een bonk. Het kwam uit de kamer naast de mijne. Daar lag mijn zusje op de vloer, slapend. Ze was uit bed gerold en sliep gewoon verder!

De volgende dag na school sloop ik haar kamer binnen, maar ze sliep. Ik ging naast het bed zitten en keek de kamer rond. Het was er muf, omdat de luiken en gordijnen dicht zaten. Migraine zou na drie dagen toch wel over zijn? Ik gooide de ramen en luiken open, maar hield de gordijnen dicht, en ging toen met mijn rug naar het raam zitten. Toen vielen me de krassen op de muren op. In het licht dat langs de gordijnen viel zag ik dat er lange dunnen halen in het rode behang zaten, alsof iemand er met zijn nagels langs was gegaan.

Ik tilde de lakens op en zocht haar handen. Toen werd ze wakker. Ze stamelde slaperig en lachte toen ze me herkende. Ik greep haar handen en bekeek haar nagels. Daar was niets bijzonders aan te zien.

Mijn zusje bleef ziek en ik schoof een stretcher in haar kamer met een slaapzak, zodat er iemand bij haar was als ze wat nodig had. Ik lag met opengesperde ogen in het donker te staren naar de muren. Ik moet later toch in slaap gevallen zijn want ik herinner me dat de figuren op de muren naar me toe groeiden en met lange grijpende vingers naar me grepen, toen mijn zusje over de stretcher viel. Ik schrok wakker en knipte het licht aan. Ze leek net zo geschrokken als ik. Toen begon-

nen we allebei te lachen. We kwamen tenslotte tot de conclusie dat ze aan het slaapwandelen was want als ze naar het toilet had gewild, had ze niet langs de stretcher gehoeven, want haar bed stond tussen de stretcher en de deur in.

Na een paar dagen werd ik ook ziek. Om elkaar niet verder aan te steken ruimden we de stretcher op en verhuisde ik terug naar mijn eigen kamer. Ik weet niet of het aan het licht lag, maar in mijn eigen lichte, vrolijke witblauwe kamer voelde ik me onmiddellijk beter. Na een paar dagen was ik weer beter en ging ik weer naar school.

Mijn zusje werd echter steeds zieker. Het was duidelijk meer dan wat koorts of migraine. De dokter kwam nu regelmatig langs en mijn zusje lag bijna alleen nog maar te slapen. Ik weet nog hoe ik onze mid-dagen in het gras miste, en hoe we door het huis renden met onze schooltassen. Dat mis ik nu nog steeds het meest.

Op een nacht werd ik wakker van stemmen op de gang. Ik klom uit bed en keek vanuit de deuropening van mijn kamer naar mijn zusje, dat in een deken gewikkeld op de gang zat en tegen mijn moeder aanleunde. Mijn moeder had mijn zusje op de grond gevonden, net zoals ik haar eerder 's nachts op de grond had gevonden. Maar nu was mijn zusje wakker. Ze had in zichzelf liggen praten en bleef met haar handen langs de muur voelen, terwijl ze op haar knieën heen en weer kroop.

Mijn ouders waren heel erg geschrokken en de stretcher ging terug naar de rode kamer, nu voor mijn moeder.

Toen ze terug naar haar kamer liep viel de deken af en zag ik de vlekken.

Ik ging de volgende middag weer naast haar bed zitten. Ze sliep. Ik tilde voorzichtig de lakens op en bekeek haar handen. Die waren donkerrood, met gele vlekken. Nu viel me ook pas op hoe mager ze was. Ze leek helemaal niet op het mollige meisje met het ronde gezicht dat mijn zusje was. In haar hals was haar huid ook rood en schraal en zaten net zulke gele vlekken. Ik begreep nu waarom de dokter om de

paar dagen weer terug kwam.

De volgende dag zetten mijn ouders een grote weekendtas met pyama's en stripboeken in de auto en brachten ze mijn zusje naar het ziekenhuis. De opname zou voor onbeperkte tijd zijn, tot duidelijk was wat ze had.

In het ziekenhuis knapte ze bijzonder snel weer op. Iedere dag haalde mijn moeder me op van school en reden we door naar het ziekenhuis, waar ik haar huiswerk en snoepgoed bracht. 's Avonds reed mijn vader nog een keer, waarna we mens-erger-je-niet op haar dekens deden en mijn zusje niet mocht bewegen omdat dan het spelbord omviel.

Dat zorgde dat we allemaal moesten lachen en discussies begonnen welk pionnetje waar stond.

Na een week kon ze alweer naar huis.

Vastgesteld was dat ze ergens allergisch voor moest zijn en dit de vlekken op haar huid veroorzaakte. Waar ze precies niet tegen kon, was nog niet bekend, maar er werden allerlei tests gedaan met plakkers op haar rug, waarvan de uitslagen nog binnen zouden komen.

Met haar thuiskomst gingen we in de tuin zitten, mijn zusje met een deken om zich heen, en dronken thee. Ik ging op mijn buik in het gras liggen en maakte grapjes. Ze ging niet naast me in het gras liggen maar grapte wel net zo hard terug. Alles leek alweer bijna gewoon.

Na een paar dagen was mijn zusje weer ziek. Ik ging weer naast haar bed zitten toen ik uit school kwam. Het viel me op dat ze nu nog veel magerder was geworden. Het leek wel of ze langzaam verdween. Of ze zo diep in het kussen wegzakte dat ze oploste in niks. Ze sloeg haar ogen op en begon me iets te vertellen, maar ik verstond haar niet. Ik boog me voorover en hield mijn oor bij haar mond.

'Ik ben bang voor de kamer. Mag ik 's nachts bij jou slapen?'

An dat absurde verzoek gaven mijn ouders niet toe, want er kon toch weer iemand op de stretcher gaan slapen, als ze dat wilde? Daarmee was de discussie afgelopen, maar ik begreep dat iemand bij

haar in de rode kamer niet genoeg was. Waarom, dat wist ik niet.

's Nachts lag ik met open ogen in het donker naar de rode muren te staren. Nu was ik nog wakker, dat wist ik zeker, want ik kneep mezelf in de rug van mijn hand. Er stond iemand in de kamer. En nu was het niet mijn zusje, die slaapwandelde, want ik zag haar contouren onder de deken op het bed. Ik bleef heel stil liggen en staarde in het donker. De donkere figuur sloop vlak langs de muur... en was toen verdwenen. Ik sprong uit bed en knipte het licht aan. Er was niemand. Ik zou zweren dat ik iemand had zien staan... en had zien verdwijnen, precies waar de bobbels op het behang zitten, waar de lijn loslaat.

De vlekken op haar huid werden steeds erger, en ze werd steeds magerder. Toen ik 's avonds naast haar bed zat en we tv keken viel me op dat de vlekken op haar handen de kleuren van het behang begonnen te krijgen. Donkerrood, met okergeel... ik zei niets en keek terug naar de tv.

De volgende dag bleef mijn zusje slapen toen mijn moeder haar wakkerschudde.

Ditmaal kwam er een ambulance aan te pas. Toen ze op de brancard getild werd maakte een broeder een opmerking dat ze hij niet eens merkte dat hij iemand droeg, zo licht en mager was ze.

Een dag later werden we opgebeld en een paar uur later door agenten in het ziekenhuis opgewacht. Ze was verdwenen. Niemand had haar weg zien lopen, of gezien dat ze meegenomen werd. Er werd uren naar haar gezocht voor mijn ouders tenslotte gebeld werden om het slechte nieuws te melden en de vermissing officieel te maken.

Ik zat op haar kamer en staarde naar het witte ziekenhuisbed. Achter me hoorde ik mijn ouders praten met enkele leden van de ziekenhuisleiding, die maar bleven herhalen hoe erg het ze speet.

Op de witte lakens zaten rode en gele vlekken, waar ik intens naar staarde. Had haar huid afgegeven? Ze hadden precies de vorm van afdrukken van haar gezicht. Ik moest denken aan de eerste keer dat ik uit was geweest en was gaan slapen zonder de make-up van mijn gezicht te wassen. Daar leken de vlekken op... ik kon precies een neus, een

mond en twee uitsparingen voor de ogen erin zien. Alsof ze in het kussen was gegleden en opgelost. Maar misschien zag ik het ook niet goed, want ik moest steeds met mijn ogen knippen om de tranen niet te laten komen.

Thuis staarde ik net zo intens naar de rode en gele vlekken op het behang. Tussen mijn tranen door, die ik nu niet meer weg kon knippen, fantaseerde ik ook hier ogen, een neus en een mond in de vlekken. Het was net of mijn zusje me aanstaarde van tussen de vlekken. Ik knipperde met mijn ogen en toen was ze verdwenen.

Het is weer opgehouden met sneeuwen. Ik spring van de vensterbank en ga in haar kamer op de grond zitten. Ik begin weer te huilen. Ik wou dat we nu naar buiten konden rennen en op onze rug in de sneeuw konden liggen en omhoog kijken, naar de neerddwarrelende vlekken. In haar kamer ligt het laken uit het ziekenhuis opgevouwen op het bed. Het laken met de rode en gele vlekken. Daar had ik om gevraagd, toen iemand de kamer op wou ruimen. Ik heb het gevoel, dat dat het laatste stukje is dat ik van haar heb. Ik duw mijn gezicht in het laken en sla mijn armen eromheen.

Deel 3 – Wraak

Ik zet mijn nagels in het behang, over de krassen heen die zij maakte, en maak af wat zij begonnen is. Langzaam begin ik grote vellen rood fluweel van de muur te trekken. Het behang maakt een scheurend, bijna schreeuwend geluid. Alsof het hardop protesteert. Wanneer ik de vellen laat vallen zitten mijn handen onder de donkerrode vegen. Het behang is zo oud dat het verpulvert tot poeder en overal kleurstof op achter laat. Op de muur achter het behang zitten net zulke rode vegen, die met de lijm vloeibaar worden en naar beneden druppelen.

Een veilig nest voor een roofvogel

Eddy C. Bertin

De politiewagens kwamen aan bij het eerste morgenrood van de aanbreekende dag. Het waren er drie. Ze glommen dofstoffig, toen ze van de autostrade afreden, en netjes in een rijtje na elkaar parkeerden aan de kant van de weg, daar waar de duinruggen hen scheidden van de zee, die nauwelijks tweehonderd meter verder traag aan het loeien was en haar lome golven over het vochtige zand stuwde. De uitstulpende rode ogen bovenop de politiewagens leken gedoofde kikkerogen. Een eenzame en vroege strandwandelaar keek even verbaasd op van deze manifestatie van de officiële macht, en koos daarna een andere route die hem van de politiewagens wegvoerde. Hij had eigenlijk niets te verbergen, geen enkele reden om de politie te vermijden, maar zoals elke normale burger had hij een ingeboren afkeer, gemengd met een onverklaarbare vrees, van alles wat een uniform droeg. Zo zijn nu eenmaal de meeste mensen: zelfs als ze niets te verbergen hebben – soms zelfs speciaal dan – zijn ze toch op een of andere manier bang voor politie, rijkswacht en het leger alsof ze zichzelf voortdurend afvragen of ze toch niet ergens iets verkeers gedaan hebben, waarvoor ze gestraft zouden kunnen worden.

De deuren van de politiewagens gleden open, en een horde agenten kwam eruit gestroomd, en plaatste zich groepsgewijze naast de wagens, en wel veilig op het voetpad zodat een of andere roekeloze vroege – of

zeer late – chauffeur hen niet kon aanrijden. De rijweg was immers erg kronkelend hier, de bochten volgden elkaar op om de honderd meter. De scherp-mechanisch klinkende geluiden van een stem uit de radio drongen naar buiten uit de voorste wagen, vermengd met het klikken van schakelaars. De agenten wachtten op bevelen. Een van de jongsten nam zijn pet af, haalde een vuile zakdoek tevoorschijn en snoot proestend zijn neus. Daarna veegde hij met dezelfde zakdoek het zweet van zijn voorhoofd. Ondanks het vroege uur – het was pas half zes – was het reeds warm, en in de politiewagens had de verwarming op volle toeren gewerkt tijdens de rit hierheen. Toen de commissaris uitstapte, plofte hij zijn kепie echter vlug weer bovenop zijn hoofd.

Er waren veertien agenten, waarvan er twaalf door de commissaris ingedeeld werden in groepjes van drie. Twee bleven achter bij de wachtende auto's, waar ook de chauffeurs bleven inzitten. Een van de twee achterblijvers kreeg de draagbare zenderontvanger toegestopt. Korte bevelen verscheurden de stilte, overstemden zelfs even het bruisen van de zee achter de rustige duinen. Er was een frisse wind opgekomen, die het karige struikgewas zachtjes heen en weer deed deinen, alsof de zee zich op deze manier probeerde voort te planten over het vasteland.

Toen stapten vier burgers uit een van de wagens, en keken onzeker rond. Drie mannen en een vrouw. Ietwat verbijsterd aanschouwden ze het machtsvertoon, keken naar de openhangende wapenholsters, waaruit de grimmig-zwarte kolven van de dienstrevolvers hun platte ruggen staken. De uniformen van de agenten vormden een scherp contrast met de wit-grauwe eentonigheid van het duinzand. De vier groepen van drie agenten gingen afzonderlijk de duinen in. Hun holsters waren leeg nu, de revolvers bevonden zich in hun handen als sombere verlengstukken van hun blauwe uniformen, dreigend uitgestoken vingers. Ze werden alle op 'ontzekerd' gezet, de geringste beweging aan de trekker was nu voldoende om de kogel heetgloeïend door de kille loop heen te jagen, op weg naar zijn doelwit.

Drie van de vier mensen in burgerkleding stonden er wat onzeker bij, als of dit hele gedoe hun niet werkelijk aanging, en toch waren juist zij er het nauwst bij betrokken. De eerste man was groot en fors gebouwd, het type dat elke morgen gymnastiekoefeningen doet om zijn

spieren lenig te houden. Nu liep hij licht voorovergebogen, alsof zijn brede schouders een last torsten die te zwaar was, zelfs voor hem. Zijn gezicht was een masker van scherp getekende, verbitterde lijnen, zijn ogen twee zwarte parels.

Hij wendde zich tot de tweede man, die naast hem kwam staan.

‘Vindt u deze vertoning ook niet een beetje overdreven, inspecteur? Twaalf agenten om een klopjacht te houden op een jongen, en dat met de pistolen schietklaar. Je zou bijna denken dat ze op publieke staatsvijand nummer een aan het jagen zijn. Ik heb u toch al gezegd dat dit gedoe klinkklare onzin is, dat het absurd is om mijn zoon van welk strafbaar feit dan ook te verdenken.’

‘Hij is nu al twee dagen en nachten verdwenen, meneer Joeks, en het meisje is het laatst gezien in zijn gezelschap. Ook zij is niet meer opgedoken sedertdien. Als u de samenhang niet vreemd vindt, dan begrijp ik u niet...’

‘Hmm. Zelfs al veronderstellen we dat ze er samen... eh... op uit zijn gegaan, geen zin hadden om naar huis terug te gaan en zo, ze zijn jong, Peter is pas achttien en...’

‘Het gaat niet zomaar om een stel jonge mensen die er samen vandoor gegaan zijn, meneer Joeks,’ bitste de inspecteur, ‘het gaat hier om de derde verdwijning van een jong meisje in twee maanden tijds... en alle drie zijn het laatst samen gezien met uw zoon, Peter. Verlang niet te veel van mijn goedgelovigheid. We weten niet wat er precies aan de hand is, en als politieman ben ik geneigd altijd het slechtste te veronderstellen. Maar... tot het moment dat we Peter vinden, of het meisje, en dat hij of zij of beiden een degelijke verklaring kunnen geven, moet ik uw zoon wel als verdachte beschouwen. En aangezien dit de derde verdwijning is, beschouw ik iedereen die ermee te maken heeft, ook als gevaarlijk. Uw zoon kan best volkomen onschuldig zijn maar totdat dit bewezen is, zullen we een revolver op hem gericht houden. Ik neem geen enkel risico.’

Daarmee beschouwde inspecteur Smets de discussie als geëindigd. Hij kauwde verwoed op een pepermunt, beet die in kleine stukjes en zoog er toen genietend op. Zijn scherpe ogen dwaalden over de duinen, en over de groepen agenten die ze introkken. Hun laarzen ploegden

diep in het mulle zand. Inspecteur Smets draaide zich om naar de derde man van hun achtergebleven gezelschap. Hij kneep even de ogen dicht toen het felle zonlicht in zijn pupillen boorde. Hij spuwde een stukje munt uit. 'Welnu, professor Pauwels,' zei hij, 'we wachten op u. U bent toch zeker van uw zaak, nietwaar?'

De derde man draaide zijn vilthoed onhandig heen en weer tussen zijn handen, en wist schijnbaar met zijn houding geen raad. Hij droeg een ouderwets confectiepak met twee rijen knopen en dubbele revers. Een onooglijk klein brilletje met ronde glazen hurkte op het uiterste randje van zijn bolneus.

'Hoe kan ik zeker zijn van wat dan ook, inspecteur?' zei hij klaaglijk. 'Ik weet helemaal niets zeker, enkel wat Peter nu en dan losgelaten heeft, terwijl we samen op de loer lagen om vogels te fotograferen. Ik verzeker u nogmaals dat uw verdenkingen totaal ongegrond zijn, ik ken Peter bijna evengoed als zijn ouders, en hij is een oerbrave jongen die...'

'Dat zal de tijd wel leren,' onderbrak inspecteur Smets hem, 'eerst moeten we proberen hem te vinden. Maar u denkt toch dat zijn schuilplaats hier ergens in de duinen moet zijn?'

'Ja,' knikte professor Pauwels, 'hij heeft er verscheidene keren toespelingen op gemaakt... dat elke vogel een veilig nest moet hebben. Hij vergeleek zichzelf zo graag met de vogels die we bestudeerden, hij kon zo volledig opgaan in die identificatie met zijn studieobject... de bliksem-snelle vlucht van de jagende zwaluw, het statige glijden van de zee-meeuw, het force opwieken van een bosuil, het waren allemaal geen geheimen voor hem. En hij zei dan dat hij was zoals die vogels, dat ook hij behoefte had aan een veilig, beschut nest... en dat hij dit gevonden had, hier ergens in de duinen...'

Een nest voor een roofvogel, dacht de inspecteur bij zichzelf, maar hij zei het niet hardop. De hele zaak bezorgde hem een akelig gevoel in zijn maagstreek, en hij kon de oorzaak niet exact aangeven. Alles wees naar Peter Joeks... schijnbaar. Hij kon evengoed zelf het vierde slachtoffer zijn, in plaats van de schuldige. Als er al 'slachtoffers' waren. Het was twee maanden geleden begonnen, toen de vijftienjarige Karin vermist werd, na een schoolfeestje. Een grote zoekactie leverde niets op, en de ondervragingen van haar vriendjes al evenmin. Ze had die

avond veel ge danst met Peter, en enkele van haar vriendinnetjes be-
weerden dat ze Peter en Karin elkaar hadden zien kussen op de don-
kere speelplaats van de school. Maar Peter wist van niets. Kussen? Nou
ja, dat kon wel. Hij had die avond wat staan vrijen met Angie ook, en
wat later ook met Marie-Claire, dus... Toen, twee weken geleden,
kwamen de ouders van Nicole melding maken van haar verdwijning.
Haar bed was onbeslapen, ze was gewoon middenin de nacht naar buiten
geslipt. Ze had geen kleren meegenomen, er was geen geld verdwenen,
er lag geen boodschap... dus was ze van plan geweest voor de morgen
terug te komen. Alles wees toen op een nachtelijk rendez-vous met een
vriendje... maar Nicole keerde nooit terug. Een jongen kwam vertellen
dat ze met Peter ging, maar getuigenissen van vriendinnetjes wezen uit
dat de aanklager in kwestie net een blauwtje gelopen had bij Nicole, en
verder dat ze op het moment van haar verdwijning minstens met een
viertal knapen 'ging'. Niettemin werd Peter vanaf dat ogenblik onop-
vallend iets meer in het oog gehouden. En nu was er weer een meisje
verdwenen. Vanessa, klein, donkerblond, zestien jaar maar ze kon zeker
wel voor negentien doorgaan. Ze was het laatst gezien in een disco-
theek in gezelschap van een jongen, die enkel Peter kon zijn volgens
de beschrijvingen. Dat was twee nachten geleden, en sindsdien had nie-
mand een van beiden nog teruggezien.

Inspecteur Smets geloofde niet in dergelijke toevalligheden. Hij
propte een nieuwe munt tussen zijn kiezen, en beet er hard op. Tot nog
toe was er helemaal niets bewezen. Die eerste twee meisjes konden er
best vandoor gegaan zijn, of eventueel zelfs verdrongen bij een nachte-
lijke zwempartij in zee. Het was ten strengste verboden, maar de in-
specteur wist maar al te goed dat er regelmatig 'beach parties' in de
duinen gehouden werden, waarna het jonge volkje poedelnaakt in zee
sprong. Tenslotte waren ze jong, je kon ze er niet voor in de nor gooien.
En Peter en Vanessa konden er best vandoor gegaan zijn... konden.
Maar het had onaangename herinneringen wakker geroepen bij in-
specteur Smets. Herinneringen aan vele jaren geleden, zes jaar geleden,
en acht jaar geleden, toen hij nog ondercommissaris was van dit district.
Nadia, tien jaar oud, kwam zes jaar geleden niet thuis van school. Een
van haar schoentjes werd gevonden dicht bij de autoweg, daarna: geen

spoor meer. Geen telefoontje, geen eis tot betaling van een losgeld, helemaal niets. En Ginette, acht jaar oud, ging acht jaar geleden met een grote groep vriendjes en vriendinnetjes spelen aan het strand, en verdween toen opgeslokt door de zee? Haar lijkje spoelde nooit aan.

Hij zette de speculaties van zich af; het nare gevoel in zijn maagstreek bleef echter.

De vierde persoon in burgerkleding was een vrouw, Peters moeder. Ze stond kaarsrecht, bijna uitdagend tussen de drie mannen die elk gebukt leken te gaan onder hun eigen emoties, alsof zij zich door haar houding bewust van hen wilde distantiëren. Ze droeg een lichte blouse met wijd openstaande mouwen, in haar rechterhand droeg ze een lichte mantel, waarvan ze het uiteinde achteloos door het zand liet slepen. Geen van de mannen wist dat haar vingers onder de mantel iets anders omklemd hielden. Ze kon niet begrijpen dat deze mensen zo over haar Peter konden spreken, dat ze hem werkelijk opspoorden nu, gewapend, alsof hij een of ander gevaarlijk dier was. Het leek zo absurd, zo belachelijk. Ze was ervan overtuigd dat het een complot was, en haar echtgenoot, en Peters leraar en huisvriend, professor Pauwels, lieten zich als idioten beïnvloeden. De politie zocht een slachtoffer, de krantenartikelen waren steeds scherper van toon geworden, en verweten de openbare macht dat ze niet in staat bleek haar functie naar waarde te vervullen. Dus moesten ze nu een schuldige hebben, en om een of andere waanzinnige reden hadden ze haar Peter gekozen als slachtoffer. Maar het zou hun niet lukken. daar zou ze wel voor zorgen.

‘Het moet... daarginds zijn,’ zei Pauwels, en duwde zijn brilletje wat omhoog. Voorbij die twee duinruggen ergens...’

Ze wandelden de duinen in, de drie mannen en de vrouw, elk op zoek naar hun eigen waarheid.

De wind voerde zandkorrels in zijn gezicht, en deed ze kraken tussen zijn droge lippen en tanden, toen hij hen in het oog hield, verborgen in het struikgewas. Misschien hoorde hij verontrust te zijn, maar Peter voelde zich volkomen rustig en ontspannen, alsof hij de opvoering van een absurde eenakter meemaakte als toeschouwer, maar waarvan het scenario ergens op hem geïnspireerd was. Hij had de realiteit voor zichzelf in gedeeld in vele vakjes, zoals men een rivier kan onderverdelen

door sluizen te plaatsen. Elk brokje realiteit lag tussen twee sluizen in Peters geest, en hij kon de sluisdeuren naar zijn verleden naar willekeur openen en sluiten. Nu bevond hij zich in het laatste vakje, alle andere had hij achter zich afgesloten en vergrendeld. Hij voelde zich nu zoals de vogels, die hij zo vaak bestudeerd had samen met meneer Pauwels: ook die leefden bij de dag en zorgden slechts voor morgen, gedreven door het instinct van hun soort. En net zoals die vogels het aardse leven op afstand en vanuit de hoogte kunnen bekijken, zo nam ook Peter de realiteit waar als op afstand. Hij hoorde er eigenlijk nooit helemaal volledig bij.

Van de kant van de autosnelweg bereikte hem stilaan het constante geluid van voorbijsnellende wagens, een onafgebroken dreunen, vermengd met het schreeuwen van banden op het hete asfalt, het zuchten en kreunen van de motoren, en nu en dan het geïrriteerde getoeter van een woedende bestuurder. Peter absorbeerde deze geluiden met zijn hele lichaam, alsof alle huidcellen openstonden als duizenden oren, verspreid over zijn lichaam. Het was alsof zijn lichaam een balans aan het vormen was, tussen de werkelijkheid rondom hem, en de werkelijkheid opgesloten in zijn geest. Terwijl de geluiden en indrukken van het nu op zijn lichaam inbeukten, stond binnenin zijn hersens de deur open naar de herinneringen en emoties uit het verleden, en dit alles ontmoette elkaar in zijn geest. Alsof hij daarmee probeerde tot een kostbaar evenwicht te komen, waar in hij zichzelf kon situeren. Hij herinnerde zich Ginette, zijn eerste meisje. Hoe oud was hij toen, negen jaar, tien jaar? Hij wist het niet meer, het leek een eeuwigheid geleden toen hij haar boekentas nog droeg als ze samen van school huiswaarts gingen, tot ze aan de tweesprong verlegen afscheid namen. Met welk een onschuld had ze haar mond afgeveegd na hun eerste kusje, en was toen blozend en giechelend weggerend. En de volgende dag wist de hele klas het reeds. Ginette werd bloedrood tot diep in haar hals, telkens als hij in haar richting keek, maar ze liep er toch maar Fier bij, en die avond had ze hem een papiertje gegeven, met een hartje erop getekend.

En Nadia, op wie hij wat later zo erg verliefd geworden was, maar die al een vriendje had. Hij herinnerde zich haar kortgeknipte, zwarte haar nog goed, en haar donkere ogen en uitdagende wipneusje, en het

gloeien van zijn wang toen ze hem een oorveeg gegeven had nadat hij haar tijdens een stoeipartijtje had willen kussen.

Peter glimlachte dromerig. De herinneringen gleden rond in zijn geest als vage wolken, gevangen in een ingesloten kerker, gevormd door de been deren van zijn schedel. Daar zaten ze nu voor altijd gevangen, opgesloten, meegedragen in het heden. Tijd is slechts een woord, en dat woord hoeft niet uitgesproken te worden. Op school hadden ze gezegd dat herinneringen verdwijnen met de tijd, dat ze opgelost worden en weg geveegd, maar dat kon niet waar zijn. Hij had ervoor gezorgd dat ze zijn herinneringen nooit zouden uitwissen. Tijd is als een uurwerk, je kan het stop zetten wanneer je dat werkelijk wilt. Je kan je herinneringen opsluiten in de kamers van de tijd, er een parelsnoer van maken, en elke individuele parel bevat een herinnering.

Ik kan ze allemaal terugdraaien, dacht Peter vaag, als films in de projectiekamer van mijn geest: die eerste kus, die eerste tedere, zoekende aanrakingen, die onschuld van onze gevoelens, ja, zelfs die eerste wrede heden van de wereld daarbuiten. Ik ben een slot in de tijd nu, ik draag ze allemaal in mijn geest. Maar steeds weer waren er... de anderen. Steeds opnieuw probeerden ze *hun* vorm van werkelijkheid op te dringen, zijn slot in de tijd te vernietigen zodat ze in zijn geest konden indringen en hem daar verpletteren. Zijn ouders, zijn leraars, zelfs zijn vrienden... ze scholden hem uit voor dromer, voor luiaard, voor nietsnut, ze bespotten hem en vernederden hem. Enkel professor Pauwels, die dacht zoals hij, die voelde zich een met de vogels, zoals hijzelf, een met hun onverschilligheid en vrijheid.

En professor Pauwels had hem verraden...

Zoals de anderen, was ook hij jaloers geworden op Peters tijdsbegrip; hij voelde aan dat Peter anders was, vrijer. Was hij daarom zo kwaad geweest, toen Peter in de klas opeens zijn schriften verscheurd had, en de stukjes uit het raam uitgestrooid, als confetti? Begrepen ze allemaal dan niet hoe gevangen *zij* zaten in hun beperkte, grauwe wereldje, gevangen in een werkelijkheid die niet constant was, maar voortdurend veranderde, zodat ze zich steeds maar moesten blijven aanpassen, dag-in, dag-uit, hun leven lang? Hij voelde zich vrij, de anderen... zij waren de echte gevangenen. Maar ze waren met zovelen, zovelen...

Hij kroop naar voren, toen ze achter een duinrug verdwenen. Geen twijfel mogelijk, hij leidde ze naar het nest, zijn veilige nest. Zelfs dat houvast wilden ze hem ontnemen, en dat mocht hij ze niet toestaan. De zon brandde fel in zijn ogen, maar hij sloot ze niet. Hij daagde de zon uit, want zij ook was een deel van hun werkelijkheid. Verstrooid aaiden zijn vingers het mes dat in zijn broeksriem stak.

Hij zou zijn werkelijkheid verdedigen...

‘Ja, het is wel mogelijk,’ beantwoordde de inspecteur de vraag die Robert Joeks hem zojuist gesteld had. ‘De medische term is ‘hysteria’. maar meestal spreekt men erover als ‘schizofrenie’, hoewel dit niet de juiste term is. In dergelijke gevallen herinnert het slachtoffer zich inderdaad vaak niets meer van wat hij gedaan heeft. Een snort volledige amnesia, zelf opgewekt uiteraard. Dat gebeurt wanneer iemand iets gedaan heeft dat zo in strijd is met zijn normale persoonlijkheid, dat deze het niet kan verwerken, de herinnering niet kan verdragen. Deze herinnering wordt door het bewuste ‘ik’ verdrongen. Alsof iedereen een tweede persoonlijkheid in zich draagt, en soms, in periodes van grote geestelijke spanning of van sterke conflicten – zoals bijvoorbeeld tijdens verlate puberteit – neemt deze slapende tweede persoon dan het lichaam over. ‘Bijna een vorm van bezetenheid, maar dan door een demon die in de mens zelf ligt. De linkerhand weet dan werkelijk niet meer wat de rechterhand doet.’

‘Dan kan men zo iemand geen misdadiger noemen, en hoeft men hem ook niet op te jagen als een misdadiger,’ viel Robert Joeks hem in de rede, ‘zo iemand is een zieke, die verzorging nodig heeft. En niet een gewapende klopjacht!’

Inspecteur Smets bewoog zijn kaken ritmisch op en neer, en slikte een weinig speeksel in alvorens te antwoorden.

‘Dat is mijn afdeling niet, meneer Joeks,’ zei hij, ik ben politie-inspecteur, geen psychiater. De verantwoordelijkheid berust in een dergelijk geval bij psychiaters, evenals de mogelijkheden tot genezing. Maar ik bedoelde letterlijk wat ik zoëven zei: de linkerhand weet niet wat de rechterhand doet. Zolang die tweede, opgeroepen persoonlijkheid de leiding heeft, is een dergelijke zieke een onbekende. Niemand

weet wat hij zal doen, hoe hij zal reageren... misschien heel rustig, maar misschien ook uiterst agressief en gevaarlijk. Ik ben liever op alles voorbereid. Dan hoeft niemand zich daarna verwijten te maken.'

'Ik denk dat u het totaal verkeerd ziet,' zei Pauwels beslist. Peter is een enorm zachtaardige knaap, een beetje wereldvreemd misschien, maar niet in staat iemand kwaad te doen. U zou eerder ongerust moeten zijn dat ook hem iets overkomen is. Ik weet nog goed hoe hij reageerde, toen we de proviandschuur van een klauwier vonden. Even dacht ik toen dat hij alle interesse zelfs voor vogels zou verliezen...'

'Een klauwier? Ik begrijp niet

'De klauwier is een inheemse zangvogel, een beetje groter dan een mus. Hij heeft zijn naam gekregen omdat hij vlak achter de haakvormige punt van zijn korte, scherpe snavel nog een hoorntand draagt. In onze streken komt van de vier bekende Europese soorten de grauwe klauwier het meest voor. De klauwier is ook een roofvogel, die onder de zangvogels zowat dezelfde plaats inneemt als de havik en de uil onder de niet-zangers. Hij is ook een zeer wrede vogel, zo wreed zelfs dat de Afrikaanse klauwier, de zwarthoofdige gonolek, de bijnaam 'slachtersvogel' kreeg.'

'Wat heeft dit alles met Peter te maken?'

'Ik wil u aantonen hoe hij reageert op wreedheid. De klauwier vangt namelijk insecten, zoals kevers, vlinders, ook wormen en zelfs kleine veld muizen, maar hij verslindt ze niet meteen. Hij legt een voorraadschuur aan, bij voorkeur een doornenhaag, waar hij ze allemaal opspietst aan de doornen. Maar hij doodt veel meer dieren dan hij ooit zal kunnen opeten, en vaak keert hij zelfs nooit terug naar een voorraadschuur, en laat de lijken daar gewoon wegroten. Daarom beweren sommige kenners dat de klauwier doodt uit zuiver sadistisch genoegen... Wel, tijdens een van onze tochten stuitten we op een dergelijke proviandkast, en toen ik Peter dit uitlegde, moest hij braken. Alleen al het idee dat iemand een ander levend wezen doodde, zonder dat er werkelijk behoefte of noodzaak aan verbonden was, maakte hem misselijk.'

'Hetgeen niets bewijst. Luister, juist iemand die van nature zachtvaardig en gevoelig is, zal in een periode van hysteria een tweede persoonlijkheid oproepen die het tegenovergestelde blijkt van zijn normale

ik. Alsof hij door een sterke, brute, agressieve persoonlijkheid zijn eigen zwakte en zachtaardigheid wenst te compenseren. Zijn we er bijna?’

‘Dáár, die struik. Die holte tussen twee duinen, daar moet het zijn.’ De lippen van de vrouw vormden een harde spleet in haar bleke gezicht. Haar handen omklemden het zware Luger-pistool, dat ze onder de mantel verborgen hield. Robert was een revolvermaniak, en dit pistool had hij gekocht tijdens de laatste weken van de oorlog. Geruild met een soldaat, voor vier pakjes Franse sigaretten en twee repen chocolade. De soldaat had het buitgemaakt bij een gesneuvelde Nazi-officier, en met kogels. Haar man had het keurig gereinigd, en gebruikte het soms in de tuin, op zijn schietschijven. Hij had niet gezien dat ze het meegenomen had, toen de politiewagen hen was komen ophalen voor de zoektocht. Als ze dachten dat ze haar Peter zomaar zouden kunnen wegdoen, hadden ze het mis, totaal mis. De gevangenis, of het zwakzinnigengesticht, welk verschil maakte het? Ze zou haar zoon verdedigen, tegen iedereen. Ze hadden elkaar altijd zo na gestaan, alles was hij haar altijd komen vertellen. Die gekke professor Pauwels zag het totaal verkeerd; als Peter hier ergens een schuilplaats had, dan zou hij het toch beslist aan haar verteld hebben? Of niet?

Ze wandelden rond de twee duinen. Een dichte massa kreupelhout vormde een miniatuurjungle daartussen, vol scherpe doornen. Opeens bukte Pauwels zich.

‘Dat is... vreemd,’ zei hij. De vrouw voegde zich bij hem. Dieper in het kreupelhout zaten vele kleine vormen. Ze kneep haar ogen toe om beter te kunnen zien. Toen zag ze wat het waren. Zandkevers, enkele wormen, en twee verdwaalde vlinders... vastgepriemd aan de doornen.

De inspecteur wrong zich het struikgewas in, en rukte eraan. Plotseeling leek het hele bosje in beweging te komen, zodat hij bijna achterover viel. Hij trok nogmaals, en het kreupelhout schoof nu als een stuk naar voren, en schuurde ook het zand daaronder weg. Lets metaalachtig glim dof roestig. De inspecteur liet zich op de knieën vallen en begon het zand weg te scheppen. Enkele minuten later had hij een groot, rond metalen deksel vrijgemaakt. Hij greep het beet, en lichtte het zonder moeite op. Een rond, zwart gat lag open voor hen.

‘Een vergeten bunker,’ zei hij, en hij gooide het deksel terzijde in

het zand, 'keurig gecamoufleerd.'

Hij wenkte enkele agenten naderbij, en nam de zaklantaarn die een van hen hem aanreikte. Het harde licht gleed over de metalen grijp-ijzers die in de betonnen muur naar beneden leidde.

Hij daalde af, en de anderen volgden hem. Beneden was een lage geconcreteerde gang, die de absolute duisternis bevatte, en een flauwe bocht vertoonde. Ze gingen erdoor, de lantaarns van de inspecteur en van een agent wierpen twee wit priemende vingers voor hen uit. Toen betraden ze de centrale bunker.

'Mijn god,' fluisterde de inspecteur, en nogmaals: 'Mijn god!'

Pauwels begon te kotsen tegen de muur van de kamer.

Zijn gedachten dansten een woeste rondedans binnenin zijn schedel. Een ongekende, tomeloze woede raasde en ziedde in hem. Het lemmet van het mes lag heerlijk kil tegen zijn handen. Wat bezielde hen? Waarom gunden ze hem zelfs deze schuilplaats niet? Het was zo goed, zo veilig geweest te weten dat *zijn* werkelijkheid voor altijd bestond, onwrikbaar geëts in het patroon van de tijd. Dat was het enige wat hij ooit gewild had: een stukje realiteit dat onveranderlijk was. Daarom had hij zijn nest gebouwd in de bunker, waarvan niemand het bestaan kende, behalve hij zelf maar hij was zo dom geweest om erover te praten met professor Pauwels. Want die was zoals al de anderen, en nu waren ze zijn veilige nest aan het ontheiligen. Zij waren de parels van de tijd, die hij in zijn schuilplaats gezaaid had, aan het verpletteren. Hij begon te rennen over de duinen, speeksel droop uit zijn mondhoecken. Het zonlicht viel op het lemmet van het mes, en tekende er gouden flitsen in.

Een eindje verderop keken twee agenten op, en schreeuwden naar hem. Hij hoorde het niet, wilde er niet naar luisteren. Hij bereikte de donkere mond van zijn schuilplaats, die zich voor hem opende als een wachtende betonnen vagina, en sprong naar beneden, de duisternis in. Ze hoorden hem zelfs niet aankomen, ze leken allen als verstarde marionetten, filmbeelden vereeuwigd in een momentopname, vastgekluiserd in het karige licht van de twee staflantaarns die datgene onthulden wat hen opgewacht had in het midden van de centrale bunkerkamer.

Een enorm web van verroest prikkeldraad vulde bijna het gehele vertrek, als een bizar en toch geometrisch patroon van verwarring, en in dat web, gevangen als insecten... die vijf... dingen. Vastgeketend in het bruinrode metaal, waarvan niemand kon zeggen of het bruinrood dan wel roest was, of iets anders, opgedroogd en geleidelijk aan tot stof ver vallen. Hun armen en benen, hun hele lichaam leek ééngeworden met het metalen spinnenweb dat hen vastgeklauwd had in de eeuwigheid, ze waren verkronkeld in hun wanhopige pogingen om aan de dodelijke greep te ontsnappen, en zo verstarde, een stomme gruwelfilm. Het vlees en spierweefsel van de twee heel kleine gedaanten was bijna groten-deels verdwenen, vervallen tot stof, en ze leken op uitgedroogde poppen nu, ingevallen en dor. De skeletbeenderen grijsden door de huid heen. Ginette en Nadia. De drie anderen waren bijna volledig gaaf, en van veel recentere datum. Karin, amper twee maanden geleden... Nicole... en Vanessa, slechts twee dagen geleden vereeuwigd in het veilige nest van de roofvogel, de menselijke klauwier. De ogen van de eerste twee waren reeds weggeteerd, en ook het spierweefsel was gaan oplossen, zodat hun lichamen vreemd papachtig in het prikkeldraadharnas hingen. De monden stonden wijd open, de tanden wit blinkend in het harde licht van de lantaarns. Hun kelen waren doorgesneden, hun lichamen doorkerfd, de kleren enkel nog wat loshangende repen, donkerbruin gekleurd, als roest. Verstarde monumenten in de tijd, een organisch standbeeld.

Misschien was de vrouw de enige die hem begreep toen hij schreeuwend naar binnen stormde. Hij had deze vijf meisjes niet vermoord, niet in de ware zin van het woord, niet in de betekenis die ze voor hem hadden. Hij had hun liefde en tederheid een eeuwig bestaan willen geven, ze willen vastklemmen in de tijd... en was nooit in staat geweest te beseffen dat de realiteit uiteindelijk altijd zegeviert.

Het mes rees en daalde, en Pauwels deed zijn ogen wijd open. Hij deed twee wankele passen, en het brilletje viel van zijn neus. Hij opende z'n mond om iets te zeggen, greep naar zijn rug, en viel toen tegen de muur aan, waartegen hij net had staan overgeven. Een donkere veeg tekende zich tegen de muur toen hij naar beneden gleed. De achterste agent riep iets onverstaanbaars, en zijn hand met de revolver kwam om-

hoog, maar hij was niet vlug genoeg. Zijn lantaarn werd uit zijn handen geschopt, en tekende een grillige lichtkakofonie toen hij in het prikkeldraad belandde, en daar versplinterde. Peters mes tekende een witte bliksemschicht die eindigde in de keel van de agent. Hij maakte een rochelend geluid, en de revolver viel met een doffe plof in het zand. Peter rukte het mes los en de geuniformeerde man zeeg neer, een slap tapijt aan Peters voeten. Inspecteur Smets richtte de lichtstraal van zijn lamp middenin Peters gezicht. Zijn ogen waren samengetrokken tot twee donkere vlekken, zijn mond hing half open en hij had zijn lippen omhoog gekruld als een roofdier dat zal gaan bijten. Zijn verzorgde tanden schitterden fel. Hij stond licht door de knieën gezakt, de armen wijd open gespreid, met het druipende mes in de rechterhand. Zo kwam hij op hen toe, een enorme boos aardige roofvogel.

‘Peter, blijf daar staan.’ De stem van de inspecteur, hard en snijdend, ‘blijf staan, of ik schiet...’

‘Peter, Peter, jongen...’ De stem van haar man, gebroken.

De schuld woog loodzwaar op haar nu. Zo had ze haar zoon al meermalen gezien, en het steeds voor iedereen verborgen gehouden, zelfs voor haar man. De inspecteur had gelijk gehad, toen hij sprak over een tweede, dominerende en boosaardige persoonlijkheid. Dominerend, ja, maar niet bewust boosaardig... enkel vrij, onafhankelijk een klauwier, verheven boven aardse wetten van goed en kwaad. Die persoonlijkheid was altijd haar enige, echte zoon geweest, maar in deze wereld was er geen plaats voor iemand van zijn soort. Ze zouden nooit kunnen begrijpen dat hij enkel schoonheid, tederheid en een houvast gezocht had in een realiteit die hem afwees.

‘Vaarwel, Peter,’ fluisterde ze. De mantel gleed naar beneden op de grond, toen ze met beide handen de Luger omklemde en op hem richtte.

Alsof haar stem op een of andere manier toch nog door zijn schijnbare verdoving heendrong, keek hij op, en zijn ogen vingen de hare, wijd open en begrijpend. Hij glimlachte.

Het schot slingerde eindeloze echo's door de gang van de bunker, de eeuwigheid in.

Het derde schot

Hendrik van Oordt

Parijs, 1941. Charles Trenet en Edith Piaf klinken op de radio, Jean Cocteau wordt gesignaleerd in het gezelschap van de acteur Jean Marais, de zwarte markt floreert, Joden en zigeuners worden gearresteerd en in de kerken wordt gebeden.

Jacques L'Aune, lang, lenig, met de geamuseerde uitdrukking van iemand die door het leven is verwend, liet mechanisch zijn blik glijden over de volle zaal van Café de la Gare. Hij dacht cynisch dat het leven gewoon doorging voor de bourgeoisie van Parijs. De stad zou ook deze beproeving overleven, dankzij dezelfde flexibele burgerij die haar door de Revolutie en de Commune had geloodsd. En als dat het leven zou kosten van een paar dwazen als hijzelf en het meisje tegenover hem, *tant pis*, dan hadden ze hun kop maar niet boven het maaiveld moeten steken.

Hij bekeek zijn tafelgenote met belangstelling. Ze woonde op een kamer boven het café. De café-eigenaar, geen verzetsman maar een voorzichtige sympathisant, had hem attent op haar gemaakt. Twee weken lang had L'Aune haar geobserveerd voordat hij haar had aangesproken. Het eerste wat ze zei was dat hij niet behoefde te verwachten dat ze met hem zou slapen. Hij lachte en bood een glas illegale apéritif van onder de bar aan.

Het was oorlogstijd, ze was alleen en hij was een goede luisteraar. Al snel liet ze het een en ander los over haar achtergrond. Hij deed navraag bij een verzetskameraad uit het stadje waar ze vandaan kwam. Haar

verhaal klopte.

Een naaistertje uit de Elzas, dat onlangs naar Parijs was gekomen om carrière te maken bij een van de grote modehuizen. Een lachebek die lol had moeten trappen met leeftijdsgenootjes maar wie het lachen was vergaan tijdens de bezetting. Met stijl gekleed ondanks de magere tijden en beeldschoon. Een charmant ingetogen kijk op het leven, in onweerstaanbaar contrast met een lichaam dat rijp leek voor ieder avontuur. Een Mata Hari in de dop. Ideaal voor wat hij in gedachten had.

Na een maand legde hij uit wat hij deed. Ze leek niet verrast. Ze keek hem ernstig aan en zei dat ze ook in het verzet wilde.

En nu was het dan zover. Vanavond moest het gebeuren, en hij wilde niet meer dat ze meeging. Dat ze deze nacht misschien niet zou overleven had hem koud moeten laten. Tenslotte liep hij hetzelfde risico, net als iedereen in het verzet. Twee van zijn beste vrienden waren door de Duitsers opgepakt. Maar in de afgelopen weken was ze ongemerkt onder zijn huid gekropen. Wat een afstandelijke relatie had moeten blijven, wat voor haar waarschijnlijk niet meer betekende dan kameraadschap geboren uit gedeelde eenzaamheid in donkere tijden, was belangrijker voor hem geworden dan zijn plan om een eind te maken aan het leven van Reichsleiter Rosenberg, de gehate antisemiet en kunstrover.

Hij keek van het meisje, haar lippen aan een kom cichorei sensueler dan deze bittere koffiervanger verdiende, naar de schreeuwerige Duitse bevelschriften achter haar aan de muur, en dacht aan de kameraden die op hem rekenden, de zes man die vanavond bereid waren hun leven voor hem in de waagschaal te zetten. *Achtung*, blaften de plakATEN. Zijn blik daalde automatisch af naar de oogstrelende verschijning tegenover hem, die zelfs dit banale kader iets meeslepends wist te geven. Een doodgewoon naaistertje met de ziel van een heldin en het glimmoureuze uiterlijk van een avonturierster, een meisje dat gemaakt leek om samen paard te rijden op de pampa's van Argentinië of te dansen in een jazz club in New York. Maar de plakATEN bleven *Achtung Achtung Achtung* blaffen en hij had haar voor iets heel anders nodig dan een droomreis door het leven. Hij onderdrukte een zucht. Hij kon niet om de oorlog heen, hoe mooi ze ook was.

‘Vannacht gaat het gebeuren,’ zei hij.

Ze staaarde hem met smeulende ogen aan door de stoom die uit haar kom rees. Impulsief voegde hij toe:

‘We kunnen allemaal worden neergeschoten. Je kunt je nog terug-trekken.’

Ze haalde haar schouders op.

‘Ik weet allang wat de risico’s van de oorlog zijn.’

De woorden hadden een bittere ondertoon. L’Aune knikte. Hij wist van de Communistische vader die naar het Ruhrgebied was gedepor-teerd voor dwangarbeid.

‘Het is moeilijker dan je denkt om iemand de strot door te snijden.’

Ze glimlachte onverwachts, keek hem aan van onder lange wim-pers en legde haar vingers op de zijne.

‘Je hebt toch geen wroeging omdat je een onervaren wicht de strijd instuurt? Ik ben geboren op een boerderij. Ik heb al eerder varkens ge-slacht.’

Hij grinnikte opgewekt om zijn gevoelens te verbergen. *God, wat ben je aantrekkelijk*, dacht hij, *zelfs je haat weet je allure te geven*. Maar het was te laat voor persoonlijke gevoelens. De aanslag was in gang gezet, er was geen ruimte meer voor emotionele complicaties. Hij zou het zichzelf nooit vergeven als zijn vrienden iets overkwam omdat hij zich zwak had getoond. En tenslotte had hij haar gerekruteerd om een mof te verleiden, niet om zichzelf plezier te doen.

Hij stond op en zei:

‘Ok, Emilie. Je bent oud genoeg voor kanonnenvoer. Vanavond om acht uur. Op de afgesproken plek.’ Hij opende zijn mond alsof hij nog iets wilde toevoegen, draaide zich om en liep het café uit.

Emilie Mauber keek Jacques L’Aune met spijt in het hart achterna. Hij had indruk op haar gemaakt, veel meer indruk dan ze gewend was. Een vreemde combinatie van *rücksichtslos* engagement en een kwetsbare onwilligheid om haar aan gevaar bloot te stellen.

Ze kon raden wat erin hem omging. Hoeveel mannen hadden haar in de afgelopen jaren niet verteld dat ze bereid waren hun vrouw of hun werk voor haar te verlaten, hadden gedreigd zelfmoord te plegen als ze

niet meeging? Ze wist al sinds haar puberteit dat ze iets had, iets dat de meeste vrouwen niet hadden, ook vrouwen die mooier en intelligenter waren dan zijzelf.

Ze had al jong besloten een leven voor zichzelf te creëren met hoofd en handen in plaats van haar charmes, die een vloek dreigden te worden toen zelfs de pastoor in het geniep meende aanspraak op haar te mogen maken. De oorlog had haar van gedachten doen veranderen. Ze hield van haar land, met al zijn tekortkomingen, en had uiteindelijk besloten het enige te doen wat ze kon in deze gewelddadige tijden: mannen verleiden, en L'Aune was er een van, meer niet.

Toch was dit anders. L'Aune had met geen woord gerept over zijn gevoelens. Plicht en loyaliteit gingen bij hem voor. Hij was bereid zichzelf, haar, zijn vrienden op te offeren voor wat hij beschouwde als de enige goede zaak.

Ze zag hem even stoppen bij een tafeltje om de hand te schudden van een kennis en voelde een absurde drang om hem terug te roepen en te zeggen dat ze niet hoefden te gaan, dat ze die nacht samen andere dingen konden doen. En ook dat was ongebruikelijk voor haar. Had Jacques L'Aune haar dieper geraakt dan ze besepte? Ze keek waardierend naar zijn sterke schouders terwijl hij het café verliet. In zekere zin waren ze hetzelfde. Hij was niet alleen knap, hij *had* iets, net als zij. Ze schoof haar gedachten met tegenzin opzij. Het was oorlog en ze kwam uit de Elzas. Haar familiebanden en historische affiniteit lagen bij Duitsland. Haar vader werkte inderdaad in een fabriek in het Ruhrgebied, zoals ze L'Aune had verteld, maar niet onder dwang. In de Eerste Wereldoorlog had hij al voor Duitsland gevochten, net als zoveel van zijn streekgenoten.

Ze volgde L'Aune's profiel met haar ogen tot hij op straat uit het zicht verdween. Hij was een kerel, een echte, een vent van eer. Maar moest ze toelaten dat hij een aanslag pleegde omdat hij een onweersaanbare glimlach had?

Ze liep naar de bar en legde vijf centimes neer voor een sigaret. De café-eigenaar gaf haar een vuurtje.

'Vanavond is het zover, Pierre,' mompelde ze door de rook. 'Dan ontmoet ik eindelijk de andere leden van zijn groep voor de laatste in-

structies. Acht uur, bij Le Bon Marché.'

Hij knikte.

'Ik zal het doorgeven. Herr Rosenberg will ze levend. Ze mogen geen achterdocht krijgen.'

Ze draaide zich om en liep het café uit. Ze had alle reden tot tevredenheid. Ze had L'Aune's vertrouwen weten te winnen in minder dan een maand; de leden van zijn groep hadden haar geaccepteerd zonder haar zelfs maar te kennen, zo sterk was hun vertrouwen in hun leider; en morgen zou de arrestatie van zijn bende een feit zijn en zou Rosenberg de rechtzaak aankondigen die moest tonen dat het machtige Duitsland zelfs terroristen een eerlijk proces gunde.

Maar ze keek snel weg van het lieflijke gezicht dat ze weerspiegeld zag in de ramen van Café de la Gare. Het verraad leek in rode letters op haar voorhoofd geschreven.

Het chique warenhuis Le Bon Marché stond middenin Parijs, recht tegenover hotel Lutetia, waar de Gestapo zijn hoofdkwartier had en waar Reichsleiter Rosenberg die avond te vinden zou zijn.

Het was bijna acht uur en de schemering was ingezet. De stad lag grijs en leeg in het koude avondlicht, behalve op strategische punten als de Lutetia, dat ook nu, tijdens een stroomstoring, warm was verlicht door dieselgenerators.

In een dwarsstraat even verderop, onzichtbaar in het duister van een portaal, stond L'Aune op Emilie Mauber te wachten. Hij had via connecties weten te regelen dat ze Rosenbergs prostituee zou vervangen.

Ze was op tijd. Zelfs in de schemering was te zien dat ze gekleed was voor een rendez-vous met een man. Haar rok, haar bloes, haar colbert leken een liefdesaffaire te hebben met haar dijen, haar taille, haar borsten. Het was op het ordinaire af, alleen kon haar verschijning nooit ordinair zijn. Zelfs deze kleren droeg ze met panache. L'Aune wilde haar grijpen en meenemen, weg van een oorlog die al zoveel had vernietigd, maar het was veel te laat om haar nog te beschermen. Hij riep zachtjes vanuit het donker:

'Emilie.'

Ze stopte verrast. Dit was niet de plek waar ze hadden afgesproken.

‘Doe of je een kiezel in je schoen hebt. Neem je tijd.’

Gehoorzaam leunde zij tegen de muur om haar schoen uit te doen.

‘Het lijkt erop dat we zijn verraden. Er liggen twee scherpschutters op het dak van Le Bon Marché en het plein is omringd door soldaten. Ga naar huis. Ik neem later contact met je op.’

Ze klopte zwijgend de zool van haar schoen tegen de muur, peuterde met een vinger aan de binnenkant.

‘En de anderen van je groep?’ fluisterde ze eindelijk.

‘Ontmoet ik straks op de werf van Quai de Bercy,’ zei hij dringend. ‘Ga nu.’

Ze deed haar schoen aan, draaide zich om en verdween in de duisternis zonder verdere vragen te stellen of geruststelling te zoeken.

L'Aune luisterde somber naar haar voetstappen. *Je bent een vrouw uit duizenden*, dacht hij, *en ik wil je*. Hij had het leven nog nooit zo zinloos gevonden.

Na een paar minuten, haar voetstappen waren niet meer te horen, kwam hij uit het portaal. Hij liep snel dezelfde kant op en sloeg dezelfde hoek om, het begin van een van de volkse stegen tussen St Germain en de Seine.

Er was geen straatverlichting, geen maan; de nacht lag donker tussen de gebouwen en er was geen mens te zien. Hij vroeg zich af of hij haar was kwijtgeraakt in het duister. Maar daar was ze weer, een rood omlijnd silhouet in de gloed van een open deur. Een café met verduisterde ramen. Ze keek over haar schouder. Hij bleef roerloos staan. Had ze hem gehoord of gezien? Nee. Ze ging naar binnen, liet de deur met een klap achter zich dichtslaan.

Hij liep langzaam naar de deur toe en stapte ook het café in, een drukke en lawaaiige ruimte waarin de gezichten van de gasten theatraal verlicht werden door een keur van witte en gekleurde kaarsen, klein en groot, dik en dun, glad en gedraaid. In het geroezemoes hoorde hij flarden van gesprekken over de oorlog, een aanslag die was gepleegd door Colonel Fabien, de geallieerde bommenwerpers die iemand had horen overkomen. Hij luisterde nauwelijks. Zijn aandacht was bij het meisje aan de telefoon achterin de zaal. In het grillige kaarslicht leek haar gezicht een beschilderd masker. Hij observeerde haar met de hef-

tige gevoelens van iemand die zich door het noodlot gemarkeerd weet, als een bergklimmer die ver boven zich het aanstormende geraas van een lawine hoort.

Ze merkte hem pas op toen ze ophing. Ze aarzelde, glimlachte en liep naar hem toe.

‘Mijn moeder...’ zei ze. ‘Als ik word opgepakt... de oorlog... ik wil haar zoveel mogelijk spreken zolang het nog kan. Maar je hebt me gevolgd...?’ Ze klonk verbaasd.

Hij staarde haar uitdrukkeloos aan, onwillig om te doen wat hij moest doen.

‘Je moeder heeft geen telefoon.’

Vrijwel geen enkele boerderij had een telefoon. Waarom zou die van haar ouders er dan wel een hebben?

Verwondering, verontwaardiging, gekrenkte onschuld wisselden elkaar af op haar gezicht. Verdacht hij haar ten onrechte? Hij twijfelde, misschien omdat hij haar wilde geloven – zo mooi, zo *overtuigend* – tot hij haar recht in de ogen keek. Toen was hij zeker. Haar enorme pupillen konden haar groeiende angst niet verbergen. Ze zei:

‘Het dorpscafé...’

‘Nee. Je hebt net met je bazen staan bellen. Ik kan liplezen.’

Het was niet meer dan een vermoeden en een bluff, want liplezen kon hij niet.

De hoeken van haar mond trokken omlaag alsof ze op het punt stond in tranen uit te barsten. Ze leek een klein meisje dat van een leugen wordt beticht. Zijn hart schoot vol maar hij zei niets. Hij liet zich willoos opzij duwen door een oude dronkelap die bij de bar wilde. Geduldig, bijna hoopvol, bleef hij wachten op het onvermijdelijke charmeoffensief om hem alsnog te overtuigen van zijn ongelijk, de hand op zijn arm, de timide glimlach, de bloes.

Er kwam geen charmeoffensief. Na een lange stilte zei ze schor, nauwelijks hoorbaar door de herrie:

‘Het is te laat om nog iets te doen. De Wehrmacht is al naar Bercy om je vrienden op te pakken. De hele opslagplaats is omringd.’

Hij grinnikte wrang, bestelde twee *demi's* – twee biertjes – en zette er een voor haar neer.

‘Ben ik dan zo dom in jouw ogen? Mijn kameraden staan niet op de werf van Bercy op mij te wachten. Dat zei ik alleen om te zien wat je zou doen.’

Ze staaarde hem met halfopen mond aan en haar wangen kleurden alsof hij haar een draai om de oren had gegeven. Hij nam een teug, veegde zijn mond ruw af met zijn hand.

‘Toen we al die soldaten zagen wisten we dat we verraden waren. Ik had gehoopt dat jij het niet zou zijn. Ik had je een maand meegemaakt, ik was God-beter-het van je gaan houden. Ik wilde je mijn *liefde* verklaren zodra dit alles voorbij was.’ Het klonk als een vloek. ‘Wat moet je me triviaal hebben gevonden, wat moet je gelachen hebben...’ Hij keek haar aan. ‘Mijn maten kennen je niet, die weten niet wat je met een man doet. Die begrepen meteen dat alleen jij ons had kunnen verraden. Ik bleef hopen dat ze ongelijk hadden, dat Pierre de verrader was; Pierre van Café de la Gare, die me op jou attent had gemaakt. Pierre... die ik al zolang ken en die ik vertrouwde.’ Ze trok haar wenkbrauwen op. Hij knikte. Het was oorlog en de straf voor verraders was onverbiddelijk. ‘Pierre kan zijn grafkist alvast bestellen.’ Hij dronk zijn glas leeg, legde geld op de bar. ‘Tegen beter weten in bleef ik hopen. Maar ik was de-gene die jou erbij had betrokken. Ik moest weten of jij het was. Of jij me had gebruikt om ons te verraden.’ Hij staaarde naar een kaars die op de bar stond te walmen. ‘Ik zou je moeten haten om wat je bent. Alleen, ik kan het niet.’ Hij nam haar hand in de zijne, drukte haar vingers tegen zijn wang. ‘Je weet niet wat je met me hebt gedaan.’

Ze huiverde, deed de kraag van haar jasje omhoog.

‘Wat ga je doen?’ vroeg ze toonloos.

‘Wat mijn kameraden van mij verwachten.’

Hij dronk zwijgend zijn glas leeg in de hoop dat ze zou proberen hem tot andere gedachten te brengen met de belofte van haar overrompelende vrouwelijkheid, met zinspelingen op een idyllische toekomst in een neutraal land waar verraad geen rol tussen hen zou spelen. Ze moest toch begrijpen dat haar doodvonnis was gevelde, waarom kwam ze dan niet voor zichzelf op, waarom deed ze niet wat ze zo goed kon? Hij wist dat ze hem maar hoefde aan te raken of hij zou zwichten, zo zwak voelde hij zich tegenover haar. *Doe iets!* wilde hij roepen,

verleid me! ren weg! roep je meesters! Ze deed niets en wat hij zei was: 'We gaan.'

Emilie Mauber liet zich gewillig, bijna lethargisch, meevoeren naar de deur van het drukke café. Ze voelde zich niet in staat zich te redden, hoewel ze intuïtief beseftte dat L'Aune weinig aanmoediging nodig had om zijn principes overboord te gooien en haar te laten gaan, zelfs ten koste van zijn eigen leven, want als ze ontsnapte zouden zijn kameraden hem er automatisch van verdenken haar medeplichtige te zijn. Ze hoefde alleen maar te struikelen en haar borst tegen zijn arm, haar geur in zijn neus zouden de rest doen. Ze wist dat ze dat effect op hem had. Deed ze niets, dan was het gebeurd. Waarom verdedigde ze zich dan niet? Omdat ze zijn respect wilde, dacht ze bitter. Ze wilde dat hij haar zag voor wat ze was: een vrouw die haar land diende, net als hij, niet een gekochte snol die haar charmes gebruikte om hem in de val te lokken en vervolgens feest te vieren met de mof.

Voor sommige mensen komt de liefde zo onverwachts dat ze er niet mee kunnen omgaan. Emilie, die haar hele leven mannen had moeten afhouden, wist plotseling dat ze maar één ding wilde – deze man, wiens hand haar bovenarm zelfs nu met onbedoelde tederheid vasthield en zijn gedachten overduidelijk maakte: hij hield van haar en hij wilde haar, maar hij zou zichzelf verachten als hij zich door zijn gevoelens liet meeslepen en zijn vrienden verraadde. Erger nog, hij zou haar haten.

Er bestonden geen woorden om hem te vertellen dat ze van hem hield. Wat ze ook zei, hij zou het afdoen als de leugens van een professionele verleidster.

Ze leunde onbewust tegen hem, als om toch duidelijk te maken dat ze van hem was, want ze wist nu dat ze van hem hield zoals je maar eens in je leven van iemand kunt houden. Tot de dood erop volgt.

Ze stonden al bij de ingang van het café voordat het tot haar doordrong dat de stoep geblokkeerd was door Duitse soldaten.

L'Aune keek haar zijdelings aan. Ze schudde haar hoofd. Ze voelde een vreemde behoefte om zich tegenover hem te rechtvaardigen.

'Iemand moet mij gevolgd hebben zonder dat ik het wist...'

En zo was het natuurlijk ook. Een collega van de Wehrmacht had

haar waarschijnlijk geschaduwd om zeker te zijn dat er niets mis zou gaan met deze belangrijke arrestatie, had gemerkt dat L'Aune haar op zijn beurt volgde, wat niet volgens plan was, en had besloten het zekere voor het onzekere te nemen en hem op te pakken voordat hij in de *maquis* verdween.

L'Aune knikte met een halfgeamuseerde, halfbittere glimlach. Hij haalde zijn schouders op, liet haar arm los en draaide zich naar de soldaten, alsof hij hen uitdaagde hem neer te schieten. En wat Emilie niet van zichzelf had verwacht gebeurde.

'Née!' schreeuwde ze ontzet en duwde hem hard naar binnen. 'Ren!'

Hij struikelde achteruit over de drempel, hield zich staande, deed weer een stap naar voren, naar haar toe.

Een van de soldaten schouderde zijn geweer.

'Ren!' riep ze weer en sloeg de deur dicht met een knal die aan een schot deed denken.

L'Aune leunde verbijsterd tegen de binnenkant van de deur, voor het eerst van zijn leven volledig in de war. Hij wist dat hij moest vluchten maar zijn hoofd wilde niet. Hij kon alleen maar denken aan het meisje dat hem naar binnen had geschoven en de deur had dichtgeslagen alsof er een schot afging. *Was* het een schot geweest? dacht hij geschokt.

'Emilie!' schreeuwde hij, rauw in de plotselinge stilte van het café. 'Emilie!'

Het antwoord, dwars door de houten panelen, was een kogel in zijn dij. Hij zakte tegen de muur terwijl de deur langzaam opendraaide onder het gewicht van Emilie, bloedmooi en bloedrood. Ze gleed langs het paneel naar beneden tot haar gezicht tot rust kwam tegen het zijne. Ze glimlachte toen hij haar kuste.

'Ga je mee?' fluisterde hij in tranen. Ze knikte.

Toen klonk het derde schot.

Hoe luid zingen de vlinders!

Tais Teng

‘**U** deed er verstandig aan onze hulp in te roepen,’ zei Enrico, Hans d’Ancy’s geheimschrijver. ‘Eerlijke port die in verschaald kikkerbloed verandert, vals zingende vlinders: het is duidelijk dat het om een oplopende reeks plagen gaat.’

De schout knikte. ‘De eerste keer was al erg genoeg. Het begon met het razendsnelle verdorren van iedere plant in huis. Bloemen als bruine frummels, afgefallen blaadjes.’ De schout slikte, een moment door emotie overmand. ‘U kweekt waarschijnlijk geen geraniums...’ sprak hij met hese stem.

‘Enig idee wie een vervloeking op u gelegd kan hebben?’ vroeg Hans d’Ancy.

‘Te veel kandidaten! Mijn baan maakt mij niet bepaald populair bij het losbandiger gedeelte van de bevolking.’

Hans vouwde zijn armen over elkaar. ‘Drie plagen dus. Meestal zijn het er zeven en de zevende overleeft het slachtoffer zelden. U heeft nog de tijd.’

‘Dat valt tegen. De geraniums waren gisteren. Het kikkerbloed en de vlinders vandaag. Morgen mag ik er drie verwachten en woensdag, dan is het schluz, kastje wijlen.’

Enrico opende zijn aantekenblok. ‘Die vlinders, wat zongen ze precies?’

‘Och, de gebruikelijke onzin. Grauwe ganzen zullen op je graf kotsen en de poolstorm zal je naam huilen in gebroken schoorstenen.’ Hij klakte met zijn tong. ‘Het kwade neigt immer naar hoogdravendheid en experimentele verzen.’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nu ik aan hun tekst terugdenk, het rijmde niet eens.’

Hans stond op, sloeg zijn kogelvrije straatmantel om.

‘We gaan meteen door naar uw huis. Uw geval lijkt me inderdaad redelijk urgent.’

Een deurman opende de deur van het herenhuis. Hij had een knuppel vol geplette vlinders in de hand en glinsterend vleugelfstof in zijn haar. ‘Ze fladderen nog rond, meneer. Het worden er ook steeds meer.’

Nu hoorde d’Anvcy hun stemmen ook: schrill en hysterisch en hun lied jengelde als een uitgeputte peuter.

De schout was een medemuzikant herinnerde d’Ancy zich nu. Op Wiersma’sdag hadden ze nog samen in het Zottenkoor gespeeld, de schout op een zilveren dwarsfluit en kerstklokjes aan zijn scheenbanden. En ja, hij zong ook bariton in het kerkkoor.

Ik begrijp volkomen waarom hij bij de laatste plaag halsoverkop naar ons toe vluchtte. Dit is ondraaglijk voor iemand met het geringste toongevoel.

‘Hierheen,’ sprak de schout met toegeknepen lippen.

De ruime binnenplaats was met glasplaten overdekt en vormde één enorme kas. Honderden potten stonden in gietijzeren rekken opgesteld, bungelden aan oranje raffia koorden. Elk van de planten was dood en verdord. Honderden vlinders dwarrelde als vrolijk gekleurde papiersnippers door de ruimte.

‘Ik zal feesten als je dood bent!’ krijste een pauwoog, ‘en zwerverskinderen met je afgehakte hoofd kaatsenballen!’

‘Je vrouw zal met de mestschepper slapen,’ snierde een witje, ‘en je dochters de lippen van valsspelers kussen!’

‘Daar hoeft ik me in ieder geval geen zorgen over te maken,’ zei de schout. ‘Lyra en ik laten elkaar volkomen vrij op minnegebied. Als ze

met mestscheppers in bed duikt, gaat me dat niets aan. Al zou het me van haar tegenvallen. Dochters heb ik al helemaal niet.'

'Wij zijn de derde plaag!' floot een citroengeeltje. 'De vierde zal nog onverdraaglijker zijn!'

'U heeft zo wel genoeg gezien?' vroeg de schout.

Hans knikte. 'Volgens mij zingen ze maar wat. Het heeft waarschijnlijk geen enkele voorspellende waarde.'

De schout wenkte de portier. 'Bel Antonini Levi van Circus Stromboli voor me. Vraag hoeveel hij biedt voor een zwerm zingende vlinders.'

De schout was een praktisch man.

D'Ancy en Enrico brachten de nacht door in het gastenvertrek. De schout wekte hen om half zes in de ochtend.

'De vierde plaag,' meldde hij. Hij schudde zijn geldbuidel leeg. Bladeren en nootjes tuimelden op de vloer. 'Al mijn bankbiljetten veranderden in espenbladeren, mijn munten in beukennootjes.' Hij trok somber aan zijn snor en woelde met zijn schoenpunt door de dorre bladeren. 'Ik vrees dat de calamiteitenclausule in mijn verzekering zulke zaken niet dekt.'

Enrico wreef zich de slaap uit zijn ogen. 'Alle vier de plagen waren biologisch, realiseer ik me nu. Heksenwerk? Een plattelandskol mischien?'

'Het moet iemand zijn die je terdege kent,' zei d'Ancy. 'Hij of zij weet dat je een voorliefde voor port hebt.' Hij keek de schout aan. 'Met de wijn in de kelder was toch niets aan de hand?'

'Wijn dient enkel om gasten vol te gieten. Port is voor de kenner die het niet enkel om het alcoholpercentage gaat.'

'Ze weet ook dat je geraniums kweekte,' telde d'Ancy de plagen verder op zijn vingers af. 'En, tertio, een diepe afkeer voor vals gezang koestert.'

'En heel Amsterdam beweert dat ik een vrek ben,' zei de schout. 'Enkel en alleen omdat ik mijn stuivers liever niet aan frivole zaken als collectes of ondervoede bedelaars uitgeef.'

'Het lijken me inderdaad typische vrouwenstreken,' zei Enrico. 'Een man schoppen waar het pijn doet. Boze kerels roepen liever duivels met

ijzeren knotsen op. Denk eens terug, heb je onlangs een vrouw ernstig gekwetst? Het aanbod van haar eeuwigdurende liefde gniffelend afge-
wezen?’

‘O nee. Betty.’

‘Ja?’

‘Ze verleidde me. Niet dat ik ongenegen was want het betrof hier een beslist liefvallige dame. Van die heerlijk hopsende krullen en een kersenmondje. Ik heb je over de afspraak met mijn vrouw verteld? Goed. Welnu, zondagmiddag sprak Betty me na het optreden van ons koor aan. We dronken een kop kamillethee in IJzicht, verorberden een mand verse oesters. Van het een kwam het ander, eh?’

Natuurlijk had ik meteen door dat ze op een gunst uit was. Ik dacht dat het om de vrijlating van vriendje zou gaan, een beurzensnijder of een varensgezel die net een barstoel op de knar van de verkeerde had kapotgeslagen. Zulke zaken kunnen geregeld worden...’

‘Maar?’ zei d’Ancy.

‘Ze was discreet. Pas na het vrijen kwam het hoge woord eruit. Betty wilde bij ons koor!

Ondenikbaar natuurlijk. Als ze lieve woordjes in je oor fluistert, heeft ze een prachtige geile stem. Maar zingend? Ze gaf me een demonstratie: Betty haalde niet meer dan anderhalve octaaf en zong drie woorden van de psalm verkeerd!’ De stem van de schout werd hees van verontwaardiging. ‘Het Agnietenkoor eindigde als derde op Het Leerdamse Festival van de Sacrale Muziek, meneer. We hebben een wachtlijst met minstens honderd kandidaten.’ Hij zuchtte. ‘Ik vertelde haar dat ons koor op kwaliteit stond. Dat ze eenvoudig niet goed genoeg was en stem als een schorre kraai had. Dat was misschien minder tactisch.’

‘Ze sprong je bed uit en sloeg de pispot stuk op uw hoofd?’ vroeg Hans.

‘Welnee. Ze glimlachte een beetje vaag en zei: ‘Och, ja, ik kon het toch altijd proberen?’ Ze vertrok pas bij het kraaien van de haan.’

‘Meisjes die niet kijken en teder blijven glimlachen zijn het gevaarlijkst,’ zei d’Ancy. ‘Die geloven in gruwelijke wraak en...’

Een benauwde gak onderbrak hem. De schout greep naar zijn keel, opende zijn mond vervolgens opvallend wijd. Zijn tong flopte naar

buiten, drie keer het vorige formaat en het ongezonde groen van een pruttelende erwtensoep.

‘Zijn tong, ja!’ riep Enrico opgetogen. ‘Het moet die Betty zijn!’

De schout probeerde zijn tong terug te rollen, opnieuw in zijn mond te proppen. Een hopeloze zaak: de tong was minstens dertig centimeter lang.

‘Weet je haar adres?’ vroeg Enrico. Hij stak de schout behulpzaam zijn aantekenboekje en zijn pen toe.

‘Regentessegracht,’ schreef de schout. ‘Weet nummer niet. herken als ik zie. gingen er na thee langs. fluwelen nachtpon halen.’

Buiten motregende het en er woei een gure noordwester. Vervloeken komen zelden alleen, overwoog d’Ancy terwijl hij zijn paraplu uitklapte. Nu ja, na halfzes uit een warm bed kon dit er ook nog wel bij.

‘Glonk,’ klokte de schout halverwege de Regentessegracht en wees.

‘Dit huis?’ vroeg d’Ancy voor de zekerheid.

‘Glagog,’ bevestigde de schout.

Enrico bestudeerde het naamplaatje. ‘Betty Speers. Zanglerares en wijswijf. Lessen en bezweringen volgens afspraak.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Een heks beledigen is onverstandig, een zanglerares vertellen dat ze niet kan zingen is suïcidaal.’

De deur zwaaide open voor d’Ancy had kunnen kloppen.

‘Ik had Menno al min of meer verwacht,’ zei het blonde meisje. ‘Zijn jullie zijn lijfwachten?’ Ze hield haar linkerduim krampachtig gestrekt merkte d’Ancy op en hij deed een stapje terug. Een teken dat ze net een bezwering had uitgesproken. Meer dan een draai van haar duim was er niet nodig om hem te voltooien.

‘Zijn adviseurs. Hij kwam zijn excuses aanbieden. Alleen, zonder tong...’

‘Hij kan nog prima schrijven.’ Met haar vrije hand viste ze een rolletje perkament uit haar korset. ‘Als hij dit even wil ondertekenen? Dat ik voortaan de eerste sopraan zing in zijn koor?’

Op de wangen van de schout verschenen rode bloesem van veront-

waardiging, hij gesticuleerde, gorgelde als een reiger die zich in een kikker verslikt. Uiteindelijk tekende hij toch maar.

‘Mooi zo,’ zei Betty en stopte het geschrift op zijn oorspronkelijke plaats terug.

‘Zijn tong?’ zei d’Ancy.

‘Heb ik iets beloofd dan?’ Ze gaf de draai met haar duim die de bezwering voltooide en sloot de deur achter zich na een laatste stralende glimlach.

‘Ai,’ zei Enrico.

‘Ik sluit me volledig bij de vorige spreker aan.’ Hans haalde een hand door zijn vochtige haar. ‘Ja, ai. Hoe vertellen we het zijn vrouw?’

De kraai kraste treurig en d’Ancy zag dat zijn tong nog steeds erwtensoepgroen was.

Phileyne

Stephan Borggreve

Zwijgend tuur ik over mijn moeders schouders naar de snelweg die zich voor ons uitstrekt. De vrouw met wie ze de lakens deelt, valt niet op vrouwen. Voor mij is dat geen nieuws: ik ben al sinds mijn puberjaren op de hoogte van Phileynes ware aard. Voor mijn moeder zal het echter wel nieuws zijn – breaking news zelfs.

De ontdekking dat ze jarenlang de liefde heeft bedreven met een vrouw die er al die tijd een actief seksleven met het andere geslacht op nahield, zal een schok zijn die ze niet gauw te boven komt. En ook al weet ze die klap te verwerken, dan zal langzaam maar zeker het besef doordringen dat haar bloedeigen zoon alles voor haar verborgen heeft gehouden. Ze zal zich realiseren dat er binnen de muren van haar huis – de riante villa die ze uit liefde voor Phileyne heeft laten bouwen – een complot tegen haar gesmeed is. Mijn moeder zal de rest van haar leven nooit meer een mens vertrouwen.

Toch moet ik mijn geheim met haar delen. Ogenblikkelijk. Voordat het te laat is. Maar vooralsnog houd ik mijn kaken stijf op elkaar.

Mijn moeders achterhoofd is onmiskenbaar: een overdadige bos roodbruine krullen die met elke beweging meedeint op haar schouders. Een succeskapsel, zoals ze het zelf noemt. Daar heeft ze gelijk in. In het bedrijfsleven stond ze al bekend als die harde zakenvrouw met dat onstuimige kapsel. Tegenwoordig wordt ze als minister van Economische Zaken niet alleen geliefd om haar daadkrachtige optredens en om haar heldere taalgebruik, maar ook om haar excentrieke voorkomen. Een

aanzienlijk deel van haar stemmen heeft ze aan die krullen te danken. Dat is algemeen bekend.

Momenteel hangt de krullenbos doodstil in haar nek, aangezien de Audi die ze bestuurt geruisloos over de snelweg glijdt. *Wordt dit onze laatste gezamenlijke autorit?* Mijn blik valt op de passagiersstoel naast haar. Die zal in ieder geval niet lang meer onbezet zijn. Ik duw mijn tong tegen mijn gehemelte. Eén verkeerde beweging kan fataal zijn.

Een dag na mijn vierde verjaardag scheidde mijn moeder van mijn vader. Ik was te jong om te begrijpen dat hij de reden was waarom zij het hele jaar door verhullende kleding droeg, maar ik was oud genoeg om te merken dat na zijn vertrek de nachten stil werden. Al gauw was ik aan deze nieuwe werkelijkheid gewend. Ik heb mijn ouders dan ook nooit als een eenheid ervaren. Er was een moeder, er was een vader en ik was het enige verband tussen die twee. Van kleins af aan heb ik daarmee leren leven.

Bijna tien jaar later had ik ineens nog een moeder. Daar kon ik minder makkelijk mee omgaan – vooral omdat mijn vader eraan onderdoorging. Eerst weigerde hij om te erkennen dat mijn moeder op vrouwen viel. Vervolgens begon hij zichzelf ervan te overtuigen dat hij degene was die haar lesbisch had gemaakt. Uiteindelijk nam het verwijt de overhand. Vanaf dat moment beschouwde hij haar als een verraadster.

Bovendien was de timing van mijn moeders coming-out een stuk ongelukkiger dan die van de scheiding. Ik begreep precies wat er aan de hand was en liep ondertussen over van de hormonen. Het maakte me onzeker dat er een vreemde vrouw in ons huis rondliep. Een vrouw die liefst twintig jaar jonger was dan mijn moeder – en maar tien jaar ouder dan ik. Met haar komst keerde de onrust in ons huis terug. Maar dit keer was mijn moeder niet het slachtoffer. Die was te vaak van huis om er überhaupt iets van te merken. Daarbij was ze verblind door liefde. Na een paar maanden vroeg ze Phileyne ten huwelijk.

De hele trouwzaal applaudisseerde toen mijn moeder haar nieuwe echtgenote vol op de mond kuste, vurig, secondelang. De hele zaal, behalve ik. In gedachten was ik bij mijn vader. Ik had me niet eerder zo sterk met hem verbonden gevoeld. Want hoewel onze pijn onvergelykbaar was, begreep ik voor het eerst wat hij had doorgemaakt.

Enkele uren later werd hij dood aangetroffen. Zelfmoord, wees het onderzoek uit. De lijkschouwer vertelde dat mijn vader een gruwelijke dood had gekozen: een cyanidepil was hem fataal geworden. Hij had geen afscheidsbrief achtergelaten. Die was ook niet nodig. Hij had zijn motieven genetisch aan mij doorgegeven.

Het verraad dat mijn vader voor zijn dood had gevoeld, stroomde door mijn aderen.

Behoedzaam draait mijn moeder de auto het woonerf op. We rijden stapvoets langs een rij twee-onder-een-kapwoningen. De afgelopen weken woonde ik weer even met haar samen. Phileyne vertelde dat ze zich bekneld voelde. Dat ze tijd en ruimte nodig had om zichzelf te hervinden. Dat ze een tijdje niet in mijn moeders omgeving wilde zijn.

Ik wist gelijk dat dit onzin was. Mijn moeder is bijna nooit thuis. Als ze niet zo verblind zou zijn, zou ze wellicht inzien dat ze niets met Phileynes afwezigheid te maken heeft. Haar geliefde is een verraadster. De voorbije dagen heb ik voldoende kansen gehad om daarover te spreken. Maar ik druk met mijn tong tegen mijn tanden en blijf het verzwijgen.

De motor draait nog terwijl mijn moeder een make-updoosje uit haar tas pakt. Ik kijk toe hoe ze in de achteruitkijkspiegel haar lippen stift. Hoewel ze behoorlijk stressbestendig is, heb ik haar niet vaak zo gespannen gezien. Plots staart ze me recht in mijn ogen aan. Iets te lang. Ik draai mijn hoofd weg en kijk naar buiten. *Zou ze iets vermoeden?*

Verderop zie ik een voordeur opengaan. Er komt een vrouw tevoorschijn – een lange, slanke brunette. Phileyne. Ze draait de deur in het slot, stopt de sleutels in haar handtasje en beweegt zich onze kant op. Ik volg haar met de ogen van mijn vader. Ze heeft haar haren in een strakke knot samengebonden, draagt een oranje jurkje en loopt op beige sleehakken.

Mijn moeders ademhaling stokt. Ze slaapt al jaren met deze vrouw, maar raakt nog steeds een beetje van streek van haar verschijning. Dat is begrijpelijk. En het is tragisch. Phileyne is een vrouw om voor te sterven.

Letterlijk.

Vlak voordat ze instapt, weet ik dat het te laat is. Mijn deur wordt

opengerukt. Twee handen grijpen me vast en sleuren me uit de auto, waarna ik met een smak op de tegels terechtkom. De grond is koud. Mijn armen worden hardhandig op mijn rug gedraaid, waarbij ik iets voel knakken in mijn schouders.

‘Noah de Ridder, u staat onder arrest op verdenking van verkrachting,’ hoor ik iemand zeggen. Handboeien klikken om mijn polsen.

In een flits zie ik hoe Phileyne naar me staart. Ik zie het verlangen in haar blik. Ze wil het nog steeds. Ze heeft er al die jaren van genoten. Ze schreeuwde het uit. En ze heeft het zelf uitgelokt. Ja, ze lokte het keer op keer uit – tot bloedens toe. Stelselmatig heeft ze de geest van mijn vader in mij aangewakkerd, totdat er geen weg terug was.

Dan zie ik de verbijstering van mijn moeder. Er is maar één man naar wie ze eerder zo heeft gekeken. Ik haal mijn kaken van elkaar, bijt de capsule doormidden en zet mijn keel open. Ik treed in de voetsporen van mijn vader – uit liefde voor mijn moeder.

Mijn afscheidsbrief heet Phileyne.

De groene vingers van Babylon

Peter Barlage

Ik heb niks tegen mijn burens.

Ze gooien met deuren, hebben een feestje op een doordeweekse dag of draaien harde muziek na tienens. Hun lieve kinderen krijsen, hun trouwe honden blaffen en hun schattige katten kotsen op mijn balkon. Maar ik zal de laatste zijn die klaagt. Ik heb ervoor gekozen om in de grote stad te blijven wonen en neem hun overlast voor lief.

Ik probeer ze te negeren.

Weliswaar zeg ik vriendelijk gedag, maak een praatje en leen suiker uit, maar ik kom niet op de koffie. Hun konijn wil ik best een weekje eten geven en hun planten water. Ook neem ik weleens een pakje aan. Maar daar houdt het op. Verjaardagen, trouwerijen en begrafenissen, hoe gezellig ook, bezoek ik niet. Een kerstkaartje vind ik al verspilde moeite.

Die behandeling gold evenzeer het echtpaar dat twee deuren verder woonde. Ongetwijfeld geschikte lui. Haar zag ik weinig. Hij had de neiging om heel lange verhalen op te hangen over het weer, de politiek en ouderdomskwalen. Terwijl ik de lift tegenhield. Ik ben altijd beleefd gebleven. Soms zelfs stelde ik in een goede bui een geïnteresseerde vraag.

Zeker toen zijn vrouw overleed. De rouwkaart met 'na een lang ziekbed' en 'in besloten kring' had ik natuurlijk gelezen. Toen ik de

goede man tegen het lijf liep, heb ik hem netjes gecondoleerd en op het hart gedrukt dat 'als er iets is...'

Daarna moet het zijn begonnen.

Eerst besteedde ik er geen aandacht aan. Eén van die nachtelijke geluiden die je niet helemaal kunt thuisbrengen. Een regelmatig geritsel dat sterker werd en weer zwakker. Net niet opvallend genoeg om helemaal door te dringen. Tot het kwartje viel: iemand was de galerij aan het vegen.

Niets om voor op te staan natuurlijk. Eigenaardig. Excentriek misschien. Maar allerm minst alarmerend. Rustgevend wel. Met gemak sliep ik erdoorheen zonder nieuwsgierig te worden naar wie van mijn burens opeens zo zindelijk was geworden. Ik sloot niet uit dat de overijverige bewonerscommissie een roulatiesysteem had ingesteld, maar mij niet dorst te vragen.

Een paar weken later schrok ik wakker.

Moest ik naar de wc? Nee. Er werd aan het venster gemorreld. Ik ging rechtop zitten, deed het nachtlampje op en wachtte gespannen af. Gepiep, alsof iemand nadrukkelijk met een viltstift op het raam aan het schrijven was. Ik kroop uit bed, sloop naar de gordijnen en scheurde ze met een ruk opzij.

Halverwege de handeling hield de weduwnaar stil, grijsde en legde met dubbel gedempt stemgeluid uit: 'Ik ben uw ramen aan het zemen!' Hij toonde de spons.

Ik wees op de moet van mijn horloge.

'Wat?' gebaarde hij.

Als één van de medebewoners of ik op dat moment wat assertiever was geweest... Veel ongemak, schrik en bezoek aan de psycholoog hadden kunnen worden voorkomen. Of als wij ons überhaupt eerder met de buurman hadden bemoeid. Maar het kwaad was al geschied.

'Laat maar!' gebaarde ik, stak mijn duim op en schoof de gordijnen dicht.

Ik weet niks van planten.

Ze zetten koolzuur om in zuurstof, waarom het goed is om tegen ze te praten. Dat heb ik nog op de middelbare school geleerd. Hoewel

het mij onduidelijk is hoeveel vierkante meter bladoppervlak voor een eenpersoonshuishouden klimaatneutraal zou zijn.

Namen ken ik uit Floradorp, maar ik heb er behalve de blauwe bordjes geen beelden bij. Sommige schijnen veel zon of water nodig te hebben, andere weer weinig. Lastig. Zelfs cactussen en vetplanten (aangeraden door vrienden) gaan bij mij dood. Alleen de gekruisigde kerstboom houdt het om onduidelijke redenen betrekkelijk lang vol.

Heel wat zou ik hebben kunnen leren, als ik had opgelet bij de lift. In zijn schetsen van de semi-pastorale idylle kon de buurman precies uittekenen waar wat had gegroeid op zijn vroegere volkstuintje. Welke revolutionaire bedgenoten hij had gekozen. En wanneer de respectievelijke gewassen opeenvolgend in bloei hadden gestaan.

Dan glom hij van trots.

Met terugwerkende kracht kon hij woedend worden op volk dat niet met dezelfde toewijding had geharkt en geschoffeld. Onkruid noemde hij ze. Een lichtelijk fascistoïde benadering. Maar ik kon me voorstellen hoe de verwildering van andermans luthof de reinheid van zijn eigen paradijsje had bedreigd.

De vloer geveegd, de ramen gelapt, de deuren gesopt, de vensterbanken afgestoft, het hekwerk geboend, het spinrag geragebold, de roosters schoongemaakt, de putjes ontstopt en de dranger geolied.

Op een goede morgen was een houten klapstoeltje voor kabouters naast zijn deur verschenen. Hierop prijkte de eerste aardewerken pot. Standaardmodel. Grijs, verweerd en vooral aan de verdikte randen vergeeld. Met de afbeelding van een hertje erop – het verband ontging mij. Erbovenuit stak een keurig gekapt bonsai-achtig bolletje groen.

Gezellig. Liefelijk. Kunstzinnig.

Er zijn minder sociaalwenselijke manieren om met het verlies van dierbaren om te springen. Zeker van twaalf hoog.

Iedere morgen daarna had de hangende tuin in wording zich op keramische wijze uitgebreid. Met een pot op de grond, één op een tafeltje of hangend aan het plafond. Een bak aan de balustrade. Het werd een steeds grotere toer om het appartement van de weduwnaar te passeren. Zonder iets om te stoten of een tak in het gezicht te krijgen.

Telkens meer gezamenlijke ruimte werd geannexeerd door buur-

mans botanische dwangneurose. Andere bewoners klaagden erover tegen mij maar ondernamen niets. Tot de gehele galerij, het halletje, één trap naar boven, één trap naar beneden en de lift gecultiveerde rimboe was.

Die hield hij goed bij, alhoewel wij er weinig van merkten. Nu de fase van opbouw was afgerond, werd onze nachtrust niet meer verstoord door bevestiging zoekend gehamer en geboor. De wetenschap dat hij buiten rondscharrelde met een gieter en een snoeischachtje, verdween naar de krochten van ons onderbewuste.

Ondanks dat spinnen en insecten geen hoogtevrees blijken te hebben, raakten wij gewend aan onze geëvolueerde biotoop. Verknocht. Onze dubbele helixwortels in de Afrikaanse savanne laten zich niet verloochoenen. Zeker als we wel de lusten hebben maar niet de lasten dragen.

Totdat de volgende fase zich aandiende.

En die ging door merg en been.

Jarenlang had ik genoeg genomen met een kleintje. Bij de verhuizing was een sierstrip aan de onderkant afgebroken. Een voormalige onderhuurder had een barst veroorzaakt in het flessenrekje – dat hing op half elf en kon ieder moment de geest geven. Maar het apparaat deed het nog en bood genoeg ruimte voor een man alleen.

De opvolger was meer dan twee keer zo hoog en half zo breed. Met een vriezer van verschillende etages plastic bakken. En een gat in de deur waaruit ijsblokjes kwamen gerold. Ik zou nu meer in voorraad kunnen halen, maar voorlopig gaf het mijn keuken vooral cachet.

De fles tonic zette ik voorzichtig terug, knipte het licht uit en ging met een opgeruimd gevoel naar bed.

Met mijn ogen dicht lag ik te luisteren.

Het afzuigstelsel zoemde in de verte en maskeerde het aanslaan van de koelkast. En andere geluiden die ik meende te horen tijdens het indommelen. Wanneer je de controle verliest. De tijd vergeet. En droom en werkelijkheid zich vermengen tot een aaneenschakeling van flarden van absurde muziekvideo's.

Een harde bons die iets weg had van een metalen gereedschapskist die achteloos werd neergezet.

Ik opende mijn ogen en staarde weifelend in het donker. Een deur klapte dicht. Toen begon er een oorverdovend geratel en geschuur.

Haastig viste ik kledingstukken van een stoel, en worstelde met mouwen en broekspijpen. Het merkje van mijn trui kriebelde in mijn hals. Zuchtend draaide ik hem om zonder hem uit te trekken.

Onderweg naar het halletje stootte ik tegen verschillende deurposten. Eén voor één schoven mijn blote voeten in veterloze schoenen, aan de hielen begeleid door een wijsvinger. Bijna verloor ik hierbij mijn evenwicht.

Precies op het moment dat de buurman voorbij sjokte, opende ik de voordeur, stak mijn hoofd naar buiten en keek hem na.

Hij duwde een Wolf Garten TT 350 S voort.

Niet dat ik verstand heb van handgrasmaaiers.

De buurvrouw tussen ons in, van 308, op slippers en in ochtendjas, was sneller geweest en stond rustig een sigaretje te roken. Terwijl hij voorbij ploeterde. Achter zijn rug wierp ze een blik op mij en schudde haar hoofd, treurig glimlachend.

Bij de deur naar de lift keerde hij om en begon de volgende strook coating van het beton te schrapen.

‘Buurman...’ begon ik en legde een hand op zijn schouder.

Hij stopte abrupt. Hij keek me doordringend aan, hield één hand aan de machine en klemde zijn andere knuist als een bankschroef om mijn pols. ‘Wat wil je nog meer van mij?’ vroeg hij. Langzaam. Op fluis-tertoon.

‘Buurman, het is midden in de nacht...’ stamelde ik.

‘Ik heb je mijn ijskast gegeven,’ fluisterde hij verder, ‘wat wil je nog meer?’

‘Niks...’

‘Goed zo.’ Hij liet mij los en vervolgde zijn werkzaamheden, alsof ons gesprekje niet had plaatsgevonden.

De buurvrouw riep besmuikt: ‘Wat zei d’ie?’

‘Doet er niet toe. Die man is ziek. Hij moet worden opgenomen.’

De eufemistische buurtregisseur kon ons niet helpen. ‘Zolang iemand niet een gevaar vormt voor zichzelf of anderen, zal de rech-

ter nooit instemmen met een gedwongen opname.' Hij adviseerde een dossier aan te leggen en in overleg te gaan met de huurcommissie.

Deze nam onze petitie en mijn begeleidende brief in ontvangst met de verzekering discreet te zullen handelen. Na enig overleg kwam ze tot de slotsom dat de kwestie haar bevoegdheid oversteeg. De buurman en zijn overleden vrouw hadden hun appartement een paar jaar geleden namelijk gekocht. Daarop stuurde ze alle bescheiden één op één naar de boosdoener en waste haar handen in onschuld.

Hij kreeg een beroerte.

In het ziekenhuis greep hij nog regelmatig mijn pols. 'Het spijt me, buurman, dat ik voor zoveel overlast heb gezorgd. Ik weet niet wat mij bezielde. Mijn vrouw hield mij altijd in het gareel. Ze heeft nooit veel op gehad met tuinieren en verafschuwde kamerplanten. Ze vond dat ik er manisch van werd. Misschien had ze gelijk. Ach, buurman, ze regelde ook altijd alle zaken en papieren en rekeningen en zo. Zou u daarnaar willen kijken?'

Ik zei dat ik liever een sociaalwerker zou willen inschakelen. Waarmee hij na enig aandringen instemde.

Met zijn planten ging het ook niet goed.

Iedere avond als je moe thuiskomt, neem je je voor om ze 's morgens even water te geven. Iedere ochtend als je gehaast de deur uitstapt, sla je jezelf schuld bewust voor je kop, maar ben je te laat.

Op weg naar je werk komen dan alle goedbedoelde instructies voorbij die hij vanaf zijn ziekbed heeft gegeven. En waarnaar je maar met een half oor hebt geluisterd. Ergens weet je ook wel dat het gewoon niet in je aard zit. Hoe bedroevenswaardig de galerij op den duur ook oogt.

De tweede beroerte overleefde hij niet.

Behalve ik was niemand op bezoek geweest in het ziekenhuis, maar alle burens waren verzameld op het crematorium. Iedereen was het erover eens dat de petitie misschien een stap te ver was geweest. Vooral mijn begeleidende brief en haar koude toon.

Een humanist sprak troostende woorden. Hij had met veel medebewoners overlegd. Hij roemde de buurman om zijn gemeenschapszin. 'Velen zouden aan hem een voorbeeld mogen nemen.' Hierbij leek de

empathische spreker heel even in mijn richting te hebben geloerd.

De cake was slap en de koffie smaakte bitter.

Met zijn dood was er nog minder animo om zijn nalatenschap te onderhouden. Nog sneller kwijnende de hangende tuin weg en na verloop van tijd werd mijn achterdocht bevestigd.

Er verdwenen potten en bakken.

Een onredelijke opstandigheid borrelde in mij op. Het waren niet mijn potten en bakken. Ze trokken ongedierte aan. Sommige verspreidde een penetrante geur van rotting. Hun verdwijning vergemakkelijkte het onderhouden van de galerij. Waarom vond ik dan dat mensen met hun poten van die potten moesten afblijven?

Was ik toch sentimenteler dan ik dacht?

De dader meldde zich op een gegeven moment op een manier die te horen was tot in de wijde omtrek: met aanhoudend gekrijs.

De sirene die mij naar buiten had gelokt, rukte in tuinhandschoenen aan de balustrade. Onderwijl volhardend in de productie van decibellen. Het was de buurvrouw van 308. Ik probeerde haar te kalmeren. Het lukte om haar los te koppelen van het hekwerk en te laten plaatsnemen op het kabouterstoeltje.

Daar ging haar gegil geleidelijk over in gegrien. Ze klampte zich nu aan mij vast, keek me aan met grote, bange ogen en probeerde zich tevergeefs verstaanbaar te maken. Het gevaar leek zich in de woning te bevinden. Op mijn verzoek nam één van de andere burens de zorg van mij over.

Door de openstaande deur sloop ik naar binnen. In het halletje hingen een kapstok met jassen en een spiegel. Ik zag er misplaatst uit.

Op de grond lag een slipper.

Vanuit de vestibule, waarop alle vertrekken uitkwamen, wierp ik een blik in de huiskamer en zag dat de balkondeur openstond. Rond spieënd als in een IKEA slenterde ik er naartoe. Op het balkon stond (in ieder geval een gedeelte van) de verdwenen keramiek. Niet voor de sier maar voor tijdelijke opslag.

Ik ging weer naar binnen.

In de keuken zag ik het meteen.

Op het aanrecht. Op een krant. Voor een kleine sierpot. Naast een plastic binnenpot. Tussen de verdroogde aarde.

Een halfvergane vinger.

Een snelle montage van de gebeurtenissen van de afgelopen weken schoot door mijn hoofd. De 'excentrieke' buurman had ons allemaal een rad voor ogen gedraaid. De rouwkaart met 'in besloten kring'. De geveinsde nachtelijke schoonmaakwoede. Als opmaat naar zijn zogenaamde botanische dwangneurose. Met slechts één doel voor ogen.

Als in een roes vond ik in het gootsteenkastje schoonmaakhandschoenen. Ik trok ze aan en schuifelde terug naar het balkon.

Ik koos de grootste pot in de hoek.

Om er goed bij te kunnen moest ik wat kleiner grut opzij zetten. Ik wrikte de pot naar mij toe. Op mijn knieën trok ik de dode wortels aan de oppervlakte er zoveel mogelijk uit. Als een volleerd archeoloog begon ik voorzichtig laagje voor laagje af te graven.

De gecontroleerde aarde schepte ik met mijn handen vanuit de pot op de betonnen vloer. Om er nogmaals doorheen te wroeten, waarbij ik alleen maar meer dode wortels aantrof. Totdat ik halverwege de pot een stukje stinkende hoofdhuid en schedel had blootgelegd, waaruit plukjes grijs haar staken.

Misschien had hij haar niet eens vermoord. Misschien was zij een natuurlijke dood gestorven en had hij niet geweten wat hij met haar lijk aan moest. Zeker had hij haar uiteindelijk in stukken gehakt of gesneden, in potten verstoppt en die voor het oog van de wereld liefderijk verzorgd.

Ergens was het ook wel poëtisch.

Bij een laatste blik in de keuken viel mijn oog op de koelkast. Ik dacht aan de weken tussen de rouwkaart en het verschijnen van de pot met het hertje.

De burens op de galerij staarden mij vragend aan.

Uit mijn mondhoek veegde ik wat braaksel weg en zei: 'Voorlopig stop ik geen ijsblokjes meer in mijn tonic.'

Stilzwijgen

Esmee Middelburg

Daar ligt ze dan. Haar gezicht in een tevreden glimlach, haar ogen gesloten. Het is snel gegaan, een uur geleden lag haar hand nog in de mijne. Ik veeg met mijn hand over mijn met bloed besmeurde wang.

Dus dit is hoe het voelt? Een grote plaatsvervangende leegte in plaats van woede, pijn?

Ik draai me om, loop de kamer uit, draai de deur op slot.

Drie dagen eerder:

‘Haha, je kan me nooit pakken! Slome!’

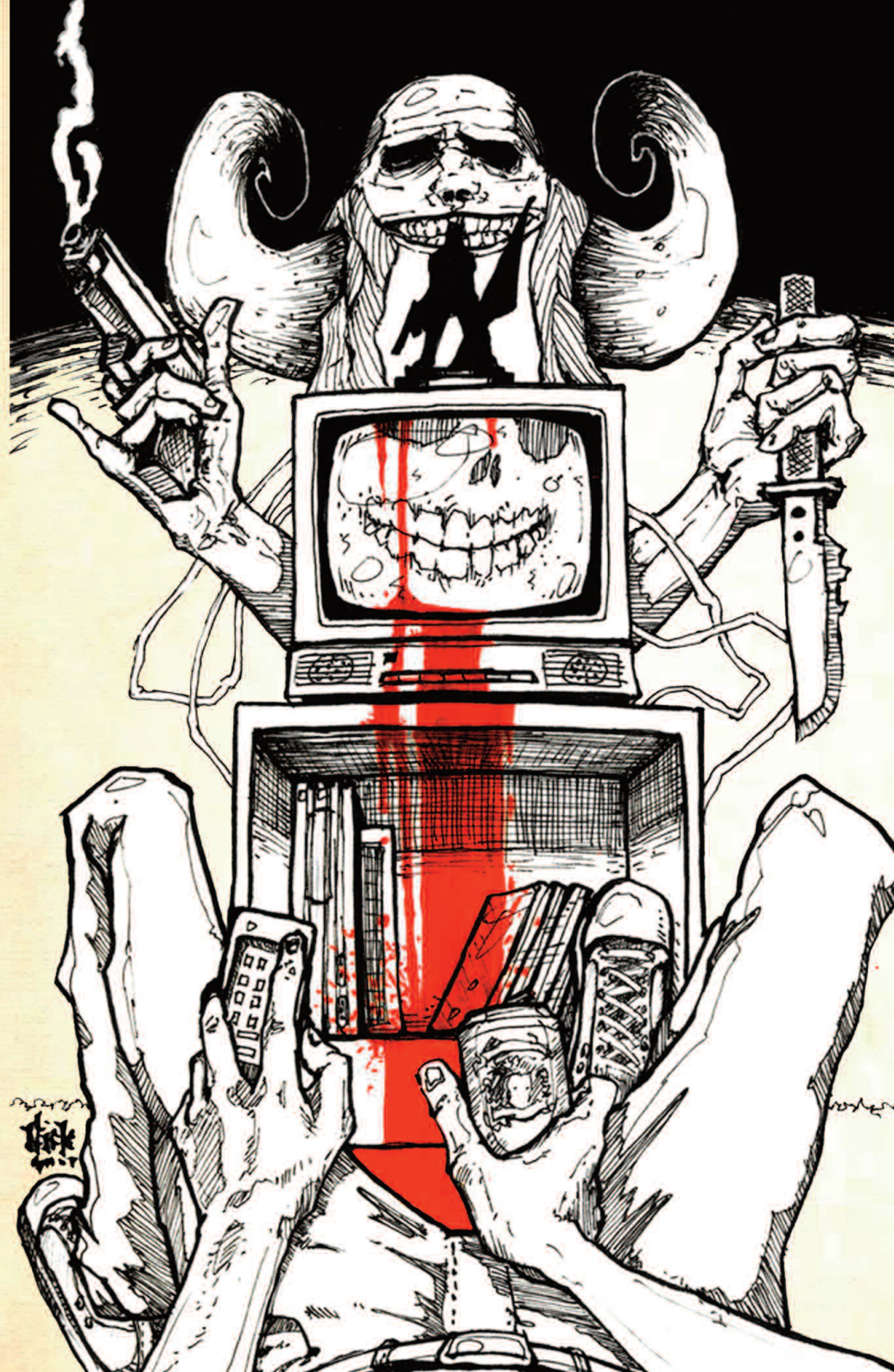
Lisanne rent luid lachend voor me uit. Waarschijnlijk heeft ze gelijk, ik ben nooit de snelste geweest. Misschien dat ik daarom nooit gekozen wordt bij gym.

‘Ik krijg je wel!’ roep ik haar achterna, en ik versnel mijn pas. Ze komt steeds dichterbij, ik loop in. Mijn hand strekt zich naar haar uit. Eén... Twee... Ik kan haar bijna aantikken... ‘Lisanne! Eten!’ Lisanne stopt abrupt, ik bots tegen haar aan.

‘Sorry Fabi. Ik moet eten,’ Lisanne glimlacht. ‘Morgen weer?’

‘Tuurlijk!’ Ik lach terug, maar ik voel niets. Lisanne zwaait even en loopt richting haar vader, die ongeduldig met zijn voet op de grond tikt.

Als ik mijn straat inloop zie ik een vreemde auto voor de deur staan. Bezoek? Ik besluit via de achterdeur naar binnen te gaan. De achterdeur mondt uit in de bijkeuken, ik loop naar de deur richting de eetkamer; een stem houdt me tegen. Mama is aan het praten met een vreemde

man, ik druk mijn oor tegen de deur om het gesprek te kunnen horen.

‘Wat is er dan met hem aan de hand?’

‘Dat weet ik niet mevrouw Schaaps, er zijn meerdere mogelijkheden. Het kan ook gewoon bij de normale ontwikkeling horen.’

‘Noem je dit normaal?! Een konijn, dokter. Een konijn, geen insect! Zijn zus was niet zo!’

Ik werp een blik in de tuin, het oude konijnenhok staat er stilletjes bij. Dabber zit zielig in een hoekje, hij mist zijn maatje.

‘Breng hem morgen naar de praktijk, goed?’

De voordeur slaat dicht, voeten stampen en komen steeds dichterbij. Ik stap achteruit, de deur zwaait open.

‘Fabian! Hoe lang sta je daar al?’ Mama kijkt geïrriteerd.

‘Ik kom net binnen.’

Mama zucht. Is het opluchting? ‘Kom, hang je jas op. Over tien minuten gaan we aan tafel.’

De maaltijd is stil. Mama en Papa kijken stug naar hun bord, Mama prikt een beetje in haar vlees. Ik kijk naar Anna, mijn zus. Ze kijkt weg, elk oogcontact met mij vermijdend. Sem, mijn broertje, kijkt me met grote ogen aan. Ik wil hem niet aankijken. Hij is toch te jong om het te begrijpen.

Ik weet heus wel dat ik iets heb gedaan wat niet mag, maar iedereen is wel eens stout. Waarom blijven ze zo lang boos?

‘Ik ben klaar,’ Ik sta op en loop naar de trap. Er komt geen antwoord. Ik ga naar mijn kamer en pak een van de knuffels die daar ligt. Het beertje is eigenlijk niet van mij, maar van Sem. Toen ik het pakte zei Mama er niets van, dus heb ik het gehouden.

Ik ga op de vensterbank zitten en frummel aan de knuffel. Zou ik zijn arm eraf kunnen trekken? Ik pak de knuffel bij zijn lichaam en een van de armen en ik geef een flinke ruk. Er gebeurt niets. Ik trek nog eens, en nog eens. Het armpje laat niet los, teleurgesteld gooi ik de beer in de hoek. Op de trap klinkt gestommel. De deur van de tegenoverliggende slaapkamer gaat open, Mama legt Sem in bed.

Als het stil is loop ik naar zijn kamer. Sem ligt al te slapen, in zijn ledikant. Ik por hem in zijn zij. Hij reageert niet. Ik duw harder, ik knijp

en schud hem door elkaar. Niets werkt.

Er ligt een porseleinen pop op de kast. Ik pak het beet, bekijk het van alle kanten en sla Sem ermee, op zijn borst. Het hoofd breekt in duizend scherven, Sem begint te krijsen. Ik kijk toe.

Gestamp op de trap, de deur zwaait open en Papa verschijnt, op de voet gevolgd door Mama, hun blik vol afschuw. Ik voel dat ik opgetild wordt. In de gang zet Papa me neer.

‘Kijk me aan, Fabian.’

Ik kijk naar mijn slaapkamerdeur. Papa pakt mijn hoofd beet en laat me verplicht in zijn ogen kijken.

‘Waarom deed je dat?’

Ik kijk hem aan, mijn zwijgen maakt hem zenuwachtig. Ik zie het aan zijn ogen.

‘Antwoord, Fabian! Waarom moest je Sem pijn doen? Heeft hij je ooit iets misdaan?’

Stilte.

‘Jij krijgt problemen, jongeman, heel veel problemen.’ Hij pakt me ruw beet en duwt me mijn slaapkamer in. Hij draait de deur op slot. Het doet me niets, ik vermaak me prima in mijn kamer.

Ik loop naar mijn slaapkamerraam en doe hem open. Voor het raam zit al een stuk dak. Hoe zou het zijn als ik daarop liep? Ik klim het raam uit, het dak is een beetje vochtig en glad door de zomerse regenbuien. Het boeit me niet. Zodra ik stevig sta kijk ik omhoog, het dak loopt tot in een punt.

‘Fabian!’

Ik kijk naar de straat. De buurvrouw staat met grote ogen naar me te kijken, haar hand voor haar mond geslagen. Ik blijf roerloos staan. Ze rent naar de voordeur, ik hoor dat ze aanbelt. Even later staat Mama, ook met haar hand voor haar mond, naast de buurvrouw naar me te kijken. Papa rent mijn slaapkamer in. Hij steekt zijn hoofd uit het raam. Ik krijg zin om hem te schoppen, hij is binnen bereik. Ik til mijn voet op.

Papa zag het aankomen, hij trekt zijn hoofd terug, mijn voet zwaait in het niets, ik verlies mijn evenwicht. Ik voel dat ik wegglij. Ik doe mijn ogen dicht, mijn voeten voelen lichter. Papa grijpt mijn enkels vast.

Ik klap op de dakpannen en wordt naar binnen getrokken, terug de kamer in.

Ik lig op de grond, Papa torent boven me uit. Zijn hand is gehesen, klaar om te slaan. Hij laat zijn hand zakken.

‘Ga naar bed, Fabian. Het is al laat,’ Hij staat op en sloft mijn slaapkamer uit. De rest de nacht lig ik daar, op de grond, het raam blijft open.

De psycholoog stelt rare vragen aan Mama, ik luister niet. Geconcentreerd probeer ik het speelgoed elkaar pijn te laten doen. De oude man werpt me bezorgde blikken toe.

‘Fabian?’

Ik kijk op.

‘Mijn assistente wil graag een paar vraagjes aan je stellen. Ze neemt je nu mee naar een andere kamer.’

‘Nee,’ zeg ik.

‘Je mag op de leuke draaistoel! Kom op Fabi, niet vervelend doen nu,’ Mama kijkt me smekend aan. De assistente pakt mijn hand beet en trekt me mee.

De vragen zijn vervelend. Wat voel ik als ik me misdraag? Weet ik niet, het voelt leeg. Moet ik wat voelen dan?

Na een half uur mag ik weer naar Mama. De psycholoog vertelde haar moeilijke dingen. Mama kijkt verdrietig.

‘Is mijn zoon een psychopaat?’

‘Bij kinderen spreken we niet snel van psychopathie. Er is echter wel een diagnose, eentje die wij niet snel hanteren,’ De oude man pauzeert even, denkt na. ‘We noemen het ‘Callous and unemotional kenmerken.’ Hij lijkt weinig inlevingsvermogen te hebben en is erg roekeloos. Door zijn intelligentie experimenteert hij graag.’

‘Is het te verhelpen?’ Mama kijkt de psycholoog hoopvol aan.

‘Hij is jong. Straffen zal niet helpen, maar met liefde en affectie moet het te doen zijn. De jongen moet leren te voelen. Het is belangrijk veel oogcontact te maken, hij moet weten dat je van hem houdt. Verder kunnen wij ook een behandeling aanbieden.’

Mama lijkt tevreden. ‘Dank u, dokter.’

In de auto doet Mama zo opgewekt mogelijk. 'Overmorgen ben je jarig, Fabi! Heb je nog wensen?

'Boksbal.'

'Misschien iets anders, lieverd. Een leuke voetbal? Dan kan je met je klasgenoten spelen!'

'Nee. Boksbal.'

'Ok, misschien een leuk computerspelletje dan?'

'IK WIL EEN BOKSBAL!! Anders haat ik je Mama!' schreeuw ik zo hard als ik kan. Mama schrikt, tranen springen in haar ogen. 'Ok, lieverd. Een boksbal. Ik houd van je, Fabi,' haar gezicht vormt een neppe glimlach. Ik haal mijn schouders op.

De dagen erna duurden lang. Mama en Papa hielden me voortdurend in de gaten. Pakten mijn gezicht beet, dwongen me in hun ogen te kijken. 'Ik hou van je,' zeiden ze elke keer als ik de kamer in of uit liep.

Vandaag ben ik jarig. Tien jaar. Er is familie, Lisanne is er ook. Mijn enige vriendin.

Ik heb het niet naar mijn zin, er zijn te veel mensen. Te veel gespeelde vrolijkheid. Te veel aandacht.

Lisanne en ik gaan naar boven, weg van de volwassenen.

'Zullen we met je zus haar poppen spelen?' vraagt ze.

Ik haal mijn schouders op. Lisanne staat op en haalt de oude doos met barbies uit de kamer van Anna.

We spelen vadertje en moedertje. Ken en Barbie hebben drie kinderen: Josh, Michael en Lily.

De kinderen willen zwemmen. 'Nee,' zegt Ken. 'Andere keer.'

'Tuurlijk mag dat, kinderen.' Barbie geleid de kinderen vriendelijk naar het zwembad, bestaande uit een teiltje gevuld met water.

'Nee, de kinderen moeten droog blijven vandaag!'

'Doe niet zo kinderachtig, Ken! Het is zomer!'

'Nee, Barbie! Het mag niet.'

'Pech gehad.'

Zo werkt het niet. Ik gooi Ken hard naar Lisanne, het raakt haar hoofd.

'Au! Waarom deed je dat?' Lisanne wrijft met een gepijnigd gezicht

over haar hoofd.

‘Omdat...’ De deur gaat open. Mama komt binnen met twee stukken taart en vorkjes. ‘Hier, wat lekkers voor bij het spel.’ Ze zet de schoteltjes neer en verlaat mijn kamer weer.

‘Lekker!’ Blij staat Lisanne op, ze pakt beide schoteltjes en geeft er eentje aan mij. Het is stil terwijl we eten.

Als de taart op is loopt Lisanne naar de deur. ‘Ik ga even mijn gezicht wassen.’ Ik blijf alleen achter. Ik staar naar het vorkje in mijn hand. Ik moet iets voelen? Wat als...?

Ik sta op en loop naar de badkamer, de deur is niet op slot. Ik duw hem voorzichtig open. Lisanne staat met haar rug naar me toe. Ik loop op haar af. Ze ziet mijn spiegelbeeld en draait zich om. ‘Hoi, Fabi...’ Haar adem stukt. Het vorkje steekt uit haar nek. Vol ongeloof staart ze me aan, haar hand gaat langzaam naar haar nek. ‘Fabian?’ brengt ze voorzichtig uit, een straaltje bloed loopt langs haar sleutelbeenderen naar beneden. Ik druk mijn hand op haar mond en geef haar een duw. Met een harde klap komt haar hoofd tegen de wasbak aan.

Wij hebben zo’n moderne wasbak, een vierkante met een scherpe rand. Lisanne valt op de grond, bloed verspreid zich over de badkamer-vloer. Ze moet hier weg. Ik til haar op en leg haar over mijn schouder. Haar warme bloed gutst uit haar hoofd en al snel zit ik er helemaal onder.

Ik neem haar mee naar mijn slaapkamer. Gelukkig ben ik niet klein en Lisanne wel, ik kan haar gemakkelijk dragen.

Ik duw mijn raam open en leg haar levenloze lichaam in de opening. Een duw, en de zwarte nacht slokt haar op.

Ik loop terug naar de badkamer, het bloed zit overal. Ik staar er naar, ik voel niets.

Buiten klinkt gegil, voetstappen stampen de trap op, de deur achter me zwaait open. Iemand hapt naar adem. Ik draai me om en zie nog net hoe Mama flauwvalt en Papa de telefoon naar zijn oor brengt.

Vreemde mannen binden mijn handen vast en brengen me naar de auto. ‘Wat gaat er met me gebeuren?’

‘Je gaat een nachtje in de cel. Daarna bepaalt de kinderrechter wel wat er met je gebeurd.’

Ik haal mijn schouders op en kijk door het autoraampje. Mam en Pap houden elkaar vast. Een ambulance neemt Lisanne mee, de deken bedekt haar hele lichaam. Haar ouders lopen huilend naast de brancard.

De zwaailichten gaan aan, de politiewagen vertrekt.

De rechter heeft bepaald dat ik in behandeling moet. Ontoerekeningsvatbaar, zo noemde hij me. Ik word opgenomen en zal dag en nacht in de gaten gehouden worden. Het boeit me niet. Ik kan niet voelen! Ik wil het niet leren. Die leegte is mijn leven. Het is alles wat ik ken. De eeuwige gevoelsloosheid is simpel, ik hoef niet na te denken.

De kamer waar ze me instoppen is wit. Een bed, een bureau en een kast moeten de loze ruimte vullen. Als de deur achter me sluit stort ik me gelijk op de kast. Pas als er een gat in de deur zit ben ik tevreden. Mijn handen en voeten doen pijn van het geweld.

‘Fabian? Je gaat met je ouders praten.’ Twee paar handen geleiden me mijn kamer uit. Een andere kamer in.

Mama en Papa wachten me op. Zodra mama me ziet begint ze te huilen.

‘Wat gaat er gebeuren?’ vraag ik. Mama schudt haar hoofd.

‘Je blijft een paar jaartjes hier, tot ze je mentaal gezond verklaren. Maar je hoeft de gevangenis niet in,’ antwoordt Papa.

‘En jullie?’

‘Wij hebben wel heel veel problemen. We zijn de familie van Lisanne oneindig veel verschuldigd. Het verlies van een dochter valt niet te vergoeden. Ook zullen we moeten verhuizen. We kunnen ons niet meer normaal in de buurt vertonen. Nergens, eigenlijk. Heel het land weet het.’ Papa kijkt naar zijn schoot. Hij en Mama huilen samen.

‘Waarom Fabi? Waarom heb je het gedaan?’ Mama kijkt me met betraande ogen aan. ‘Zijn we niet goed voor je geweest? We houden van je, Fabian!’

Mama’s woorden geven me een raar gevoel. Ik vind het niet fijn. Mijn buik doet er pijn van, ik word misselijk. ‘Het spijt me.’

Tranen vallen in mijn schoot.

Deur naar de duisternis

Jacqueline Weers

Zoals iedere ochtend druk ik eerst de wekker twee keer uit, zet vervolgens koffie en kijk vanuit het keukenraam naar de oude notariswoning aan de overkant van onze straat.

Ondanks de talloze renovaties die het huis door de jaren heen moet hebben ondergaan, zijn de oude details grotendeels bewaard gebleven; van de gebeitelde dorpels boven de hoge ramen tot aan de massieve, rijtuiggroen gelakte voordeur. Sinds een aantal weken bezit het huis bovendien een buitengewoon aantrekkelijke inhoud.

Ik schat hem op minstens één meter negentig, met een bos donkere krullen en ogen die glashelder, maar tegelijkertijd onpeilbaar diep zijn. Zijn uiterlijk in combinatie met zijn houding van onbeschaamde nonchalance maken hem tot het soort man waarvan vrouwen net iets te fel zeggen: 'Je ziet meteen dat het een foute vent is!' Waarschijnlijk om de gedachte te verdringen dat ze eigenlijk niets liever zouden willen, dan met hem tussen de lakens te belanden.

Vanaf het moment dat hij tegenover ons is komen wonen zie ik mijn vriendinnen uit het dorp plotseling veel vaker. Ze komen 'even een kopje cappuccino doen' en proberen me vervolgens over hem uit te horen. Ik weet ze helaas niet veel te vertellen; het enige dat ik af en toe zie is zijn schim, die achter de ramen voorbij loopt. Wat ik wel weet, is dat hij ongeveer drie keer per week 's avonds rond een uur of tien in

zijn zwarte Mercedes wegrijdt. Een stuk als hij zal wel regelmatig op vrouwenjacht gaan.

Zaterdag doen Martijn en ik onze wekelijkse boodschappen bij de buurtsuper, waarna we een bezoekje aan de traiteur brengen, om iets lekkers te halen voor het weekend. Martijn koopt altijd hetzelfde; een fles Zuid-Afrikaanse Sauvignon blanc en een zak ongezouten cashewnoten voor bij de film. Heel voorspelbaar, net als het meeste aan hem. Maar dat is nu juist wat me vijf jaar geleden in hem aantrok. Martijn was lief en attent, had aardige vrienden en kwam uit een leuk gezin. Het voelde als een warm bad. Het badwater is ondertussen een beetje lauw geworden, vooral in bed. Maar we hebben het, zoals je zegt 'heel goed samen'. En ik vertel mijzelf dat dat genoeg is.

We lopen langs de groentevakken, op zoek naar ingrediënten voor het avondeten. Als ik een avocado vastpak om erin te knijpen, sta ik ineens tegenover mijn overbuurman, die vanaf de andere kant van de groentestalling zijn lichtgrijze ogen in die van mij boort.

'Goedemorgen buuv,' zegt hij en trekt zijn linker mondhoek een beetje omhoog, wat een uiterst sexy effect heeft op zijn fraaie gelaats-trekken. Mijn hart maakt een pijnlijk sprongetje in mijn borstkas. Dan landt de hand van Martijn op mijn schouder.

'Liefje, hebben we nog tomaten nodig voor de salade?'

'Eh, ja, haal maar,' stamel ik en draai me om, zodat ik mijn aandacht weer op mijn overbuurman kan richten. Maar ik zie alleen nog zijn rug, die net tussen twee gangpaden verdwijnt. Tijdens het afrekenen stoot Martijn me even aan.

'Hé Joyce, gaat het? Je lijkt er niet helemaal bij vandaag.'

'Zware week gehad op kantoor,' mompel ik. Martijn streelt me over mijn wang.

'Ach schatje van me! Wij gaan straks lekker een filmpje pakken op de bank en dan geef ik je een heerlijke schoudermassage!' Dat is Martijn: altijd attent en met zijn hele wezen op mijn behoeftes gericht. Ik zou me geen betere vriend kunnen wensen. Toch lijkt het zoveelste filmpje op de bank te bekijken en één van Martijns schoudermassages te ondergaan mij ineens het meest saaie wat ik mij kan voorstellen.

Als we even later de oprit indraaien, zie ik mijn overbuurman uit zijn auto stappen en in zijn huis verdwijnen. Mijn hart maakt voor de tweede keer een vreemde bokkesprong en ik realiseer me dat ik verliefde gevoelens aan het ontwikkelen ben. Voor een man die tot nu toe niet veel meer dan ‘dag buurvrouw’ tegen me heeft gezegd. Ik kijk naast me, naar Martijn, mijn steun en toeverlaat en voel... alleen een vaag soort van irritatie. Ik kijk vlug weer de andere kant op.

Er gaan een aantal dagen voorbij, waarin ik me goed te probeer te houden tegenover Martijn, die vindt dat ik toch wel een beetje raar doe de laatste tijd. Op vrijdagavond ga ik naar mijn wekelijkse Zumbales; lekker losgaan op pulserende salsa- en merengue-klanken zal me hopelijk afleiden van mijn dwaze lustgevoelens voor mijn overbuurman. Maar ik krijg de kans niet om hem ook maar een moment uit mijn gedachten te verbannen, want voordat de les begint maakt één van mijn medecursistes een vreemde opmerking.

‘Weet je, er is vroeger iets gebeurd in het huis waar dat lekkere ding tegenover jou woont. Een vreemd sterfgeval geloof ik.’ Op het moment dat ik wil reageren komt onze Zumba-leraar binnen en klapt in zijn handen, als teken dat de les nu gaat beginnen. Een paar seconden later knalt er keiharde muziek uit de speakers, waardoor ieder gesprek onmogelijk wordt.

Na de les fiets ik in het halfdonker terug naar huis. Als ik bijna thuis ben, zie ik mijn overbuurman op zijn oprit staan. Hij wenkt me, waar ik zo van schrik dat ik bijna van mijn fiets tuimel. Onzeker stap ik af en loop naar hem toe. Als ik ongeveer een meter bij hem vandaan sta, zegt hij: ‘Kom binnen.’

Ik zet mijn fiets zwiingend tegen de muur en volg hem met een gevoel van triomf, er totaal niet bij stilstaand dat Martijn me zou kunnen zien. Hij trekt de groengelakte deur achter me dicht en één seconde later drukt hij mij er ruw tegenaan.

‘Sta stil,’ fluistert hij. Dan schuift hij heel langzaam zijn hand over mijn onderrug en trekt me zo dicht naar zich toe dat onze lichamen elkaar raken. Ik hap naar adem. Hoe vaak heb ik hier in de afgelopen

weken niet over gefantaseerd? Tijdens het avondeten, onder de douche en zelfs achter de PC hebben we elkaar in mijn dagdromen de kleren van het lijf gerukt. Maar hij doet geen poging om me uit te kleden. In plaats daarvan brengt hij zijn scherpgetekende neus naar mijn wang en begint aan me te ruiken, langzaam, tergend, als een dier dat zijn prooi verkent. Ik voel zijn adem tegen mijn huid. Dan bijt hij plotseling hard in mijn hals. Ik negeer de pijn en sla mijn arm om zijn nek, maar die pakt hij en zet hem vast achter mijn rug, zodat ik geen kant meer op kan. Hij brengt zijn gezicht heel dichtbij en neemt me met zijn ijskleurige blik op. Voor een oneindig moment verdwijn ik in de zilverachtige glinstering van zijn irissen. In mijn hoofd hoor ik stemmen als rinkellende bellen, een zacht geweeklaag, maar het is een heerlijk geluid...

Dan maakt hij zich abrupt los, ontkoppelt zijn blik en duwt me zachtjes naar buiten. De deur valt met een zachte klik in het slot en ik sta totaal verbijsterd op zijn oprit. Dit was het dan? Tegelijkertijd baant zich een enorm schuldgevoel richting Martijn een weg naar mijn verwarde bewustzijn. Zo kan ik hem onmogelijk onder ogen komen. Dus stap ik weer op mijn fiets en rijd de straat uit. Naast een oude eikenboom gooi ik mijn fiets in het gras en zak tegen de ruwe stam op de grond. Ik voel me een absolute bedriegster en een slappeling, omdat ik in zijn spelletje ben getrapt. Een stuk vrouwelijk vlees, dat hij even heeft besnuffeld en daarna zonder pardon weer uit zijn heiligdom heeft verbannen. Het duurt wel een half uur voordat ik het gevoel heb dat ik er klaar voor ben om mijn masker op te zetten en terug te gaan naar de man die van mij houdt.

Als ik onze voordeur open doe, merk ik tot mijn opluchting dat alle lichten beneden uit zijn, wat betekent dat Martijn al naar bed is gegaan. Ik loop naar de werkkamer, zet de computer aan en begin te googelen op het adres van mijn overbuurman. Ik zoek op 'moord', 'ongeluk' en 'mysterieuze dood', maar op het internet is er werkelijk niets over het huis te vinden. Dan hoor ik de stem van Martijn.

Joyce, kom je boven? Die film met George Clooney die je zo graag

De volgende ochtend sta ik zo laat mogelijk op en haast me het huis uit met de smoes dat ik een vroege bespreking op kantoor heb. Op mijn werk komt er niets uit mijn handen. Mijn lijf en mijn gedachten worden volledig in beslag genomen door de naweeën van het zinderende intermezzo met mijn overbuurman. Ik vind het vreemd dat ik zijn aanraking nog steeds op mijn huid voel, maar dat ik mij niets uit het interieur van het huis kan herinneren; nog geen kastje of schilderij aan de muur. Onze samenkomst achter de donkergroene deur lijkt in een schaduwrijke ruimte te zweven, die niet van deze wereld is.

Vrijdag ben ik alleen thuis. De Mercedes van mijn overbuurman staat er niet en dat maakt me iets rustiger. Maar ik kan die opmerking over zijn huis maar niet uit mijn hoofd krijgen en dus neem ik een besluit. In de cadeauwinkel aan het einde van onze straat koop ik een bos chrysanten en even later bel ik aan bij mevrouw Luitens. Zij woont al haar hele leven in ons dorp en is een onverbeterlijke roddeelaarster. Meestal is er maar een heel kleine aanleiding voor nodig om op een spraakwaterval aan weetjes over allerlei dorpsgenoten te worden getraakteerd. Bovendien woont ze naast het notarishuis. Aangenaam verrast laat mevrouw Luitens mij binnen, verdwijnt in haar keuken en komt even later terug met een dienblad, waar thee en een koekjes-trommel op staan. Terwijl ze het dampende brouwsel in ouderwetse kopjes schenkt, vraag ik zo nonchalant mogelijk;

'Hebt u de nieuwe bewoner van het huis tegenover ons al ontmoet?' Wat er nu gebeurt, is het tegenovergestelde van wat ik had verwacht. Mevrouw Luitens klemt haar dunne lippen op elkaar en schuift een doos met koekjes onder mijn neus, die eruitzien alsof ze daar al een hele tijd liggen. Ik probeer het opnieuw.

'U moet hem toch hebben gezien? Hij woont immers naast u. Weet u waarom hij het huis heeft gekocht?' Plotseling schiet haar rimpelige hand uit en grijpt mijn arm vast. Ik vraag me verschrikt af of mevrouw Luitens aan het dementeren is, maar dan begint ze te praten.

'Bemoei je er liever niet mee. Op de plek waar dat huis is gebouwd,

zijn vreselijke dingen gebeurd. En leed trekt nog meer leed aan!’

‘Maar mevrouw Luitens,’ sputter ik tegen, terwijl ik haar arm, die als een klauw om mijn pols zit vastgeklemd, zo beleefd mogelijk probeer los te wrikken.

‘Net voor de Tweede Wereldoorlog is daar een jonge bruid tijdens haar huwelijksnacht overleden. Haar bruidegom was een enorm knappe kerel, alle meisjes in het dorp waren verliefd op hem. Na haar dood verdween hij met de noorderzon. Ze hadden ook beter niet in het huis kunnen gaan wonen.’ Mevrouw Luitens heeft mijn pols eindelijk losgelaten en haar hand graait nu naar het gouden kruisje dat aan een dunne ketting om haar hals bungelt. Ik tel de seconden tot ze eindelijk verder praat.

‘Het huis schijnt gebouwd te zijn op ongewijde grond; een plek waar honderden jaren geleden misdadigers werden opgehangen en later zelfmoordenaars uit deze regio werden begraven.’

‘Maar wie wil er nu op zo’n plek een huis bouwen?’ vraag ik me hardop af. Mevrouw Luitens staat op, trekt één van de vitrages opzij en tuurt in de richting van het huis.

‘Ik zag hem, in de eerste week dat hij hier kwam. Het was bijna avond, het schemerde al een beetje. Mijn ogen zijn niet meer wat ze geweest zijn, maar ik schrok zo, want ik dacht... zoveel gelijkenis.’

Dan doet ze haar lippen weer op slot, maar even later zegt ze iets wat wel heel atypisch is voor iemand die zich voorstaat op haar scherpe opmerkingsgave.

‘Weet je liefje, ik ben een domme oude vrouw die teveel praat. Op mijn leeftijd heb je zeeën van tijd om na te denken, dan ga je spoken zien. Ga nu maar terug naar die fijne vriend van je, ik ben wat snel vermoeid de laatste tijd.’

Met zachte drang werkt ze me de deur uit, die met een ferme klik achter mij sluit. Als ik de straat over steek, draai me nog een keer om naar het huis van mevrouw Luitens, maar haar gestalte, die net nog duidelijk tegen de vitrages stond afgetekend, is plotseling verdwenen.

Als ik thuiskom doe ik de lichten aan, want het begint te schemeren buiten. Ik loop door naar de keuken en schenk een glas whisky

voor mezelf in, iets wat ik normaal nooit doe. Dan wordt er aangebeld. Als ik de deur open, leunt mijn overbuurman tegen de deurpost en taxeert me van top tot teen. Ik sluit mijn ogen, omdat ik zijn blik niet kan verdragen.

‘Vraag me binnen,’ zegt hij dwingend. Ik wil niets liever dan dat, maar wat als Martijn zo dadelijk thuiskomt en ons betrapt? Ik verzamel al mijn wilskracht.

‘Nee, het kan nu niet.’ Er sluipt een haast beangstigende kilte in het zilver van zijn irissen. Hij pakt mijn hand en in één soepele beweging trekt hij mij naar zich toe. Een paar seconden lang verslinden we elkaar, dan duwt hij me ruw van zich af. ‘Weglopen is zinloos,’ sist hij. Dan wordt zijn houding plotseling weer volkomen nonchalant. Hij schenkt me zijn scheve glimlach, steekt de straat over en verdwijnt in zijn huis. Ik ben aan hem overgeleverd en hij weet het.

Als Martijn even later thuiskomt, tilt hij me op en drukt een enthousiaste zoen in mijn nek.

‘Liefje, ik snap best waarom je zo afwezig bent de laatste tijd. Ik heb veel te lange dagen gemaakt op kantoor en niet genoeg aandacht aan ons besteed. Zullen we binnenkort eens een lang weekend naar Milaan vliegen?’

Als antwoord begin ik meteen te huilen. Mijn leugenachtigheid tegenover zijn pure, argeloze liefde voor mij; het contrast is te confronterend om nog te doen alsof. Hij streelt mijn haar en trekt me tegen zich aan, waardoor ik alleen nog maar harder ga huilen. Zo staan we een tijdje samen in de gang. Zijn armen om mijn schokkende schouders, vochtige plekken op zijn keurige jacket. Als ik weer enigszins gekalmeerd ben, stel ik hem de vraag die al dagen door mijn hoofd spookt.

‘Martijn, kun je je voorstellen, dat als er ergens hele nare dingen zijn gebeurd, daar op die plek iets van blijft hangen? Iets dat de mensen die er in de buurt komen, meetrekt?’ Martijn begint heel hard te lachen.

‘Joyce, moet je soms weer ongesteld worden? Al die emoties ken ik nu zo langzamerhand wel, maar haal je je tegenwoordig ook al maffe dingen in je hoofd, als het weer eens die tijd van de maand is?’ Hij geeft me een vrolijke klap op mijn billen.

‘Ok, jij gaat nu naar bed en ik ga lekker voor ons koken. Ik breng je zo wel een bord eten naar boven en dan ga je lekker een avondje in bed zappen tegen de PMS blues.’

Rond middernacht, als Martijn zachtjes naast me ligt te snurken, ga ik rechtop zitten in bed. Nog één laatste keer kijk ik naar zijn profiel met de zachte trekken, dat ontspannen op het kussen ligt. Ik druk een kus op zijn kruin, als dank voor zijn liefde die ik niet heb verdiend. Dan stap ik voorzichtig het bed uit, dat ik al deze jaren met hem heb gedeeld. Ik trek een zwart wollen truitje en een strakke spijkerbroek aan, was mijn gezicht en steek mijn haar losjes op, zodat mijn hals beter uitkomt. Ik sluip ik de trap af en trek zo zachtjes mogelijk de deur achter mij dicht. Het lijkt wel alsof ik mijn hele leven op dit moment heb gewacht. Maar wat als hij me niet binnenlaat? Besluiteloos loop ik een tijdje door de donkere straat, tot ik een man met zijn hond tegenkom, die me bevreemd aanstaart. Ik mompel ‘goede avond’ en duik snel het steegje naast ons huis in. Daar sta ik een tijdlang als aan de grond genageld naar het huis te kijken. Ik weet wat er voor die donkergroene deur ligt. Een leven met een schat van een vent, veiligheid, wellicht op een dag kinderen. Koekjes bij de thee en zomervakanties aan het strand. En achter de deur, daar waar hij woont, ligt het duister. Het allesomvattende verlies van wie ik ben of ooit zal zijn, in ruil voor ongekende extase.

Er is maar één kans. Vannacht. Als ik de ‘guts’ nu niet kan opbrengen om daar aan te kloppen, durf ik het nooit meer. Ik loop met afgemeten passen in de richting van het oude notaris pand. Mijn verlangen heeft een vage ondertoon van afgrijzen, maar het geeft niet. Ik sta voor het huis en kijk naar de lege bovenverdieping. Dan wordt mijn aandacht door iets bovenin het huis getrokken. Geen beweging, eerder een gewaarwording. Instinctief kijk ik omhoog en daar, bijna verscholen in het zwart van de nacht; een tengere, haast doorzichtige schim, een zweem van een sluier. Twee bleke handen die tegen het raam worden gedrukt, de glinstering van een ring. Band voor eeuwige trouw.

Ogen als uitgedoofde kolen, die met een grimmig verlangen naar de buitenwereld staren.

Als ik op de deur klop, weet ik het. De bellen zullen weer rinkelen en ik zal deze keer voorgoed verdrinken in de zilveren onmetelijkheid van zijn blik. Hij zal mij met zijn lust verzwelgen en ik zal hem niet weerstaan. De deur gaat open. Ogen, diep als bevroren meren en een wetende grijns die zijn prachtige, vlijmscherpe tanden ontbloot. Hij strekt zijn hand naar mij uit en krast met zijn nagels over mijn hals. Ik geef een gil en dan trekt hij mij met een ferme ruk naar binnen, waar het eeuwige duister zijn verrukkelijke tentakels om mij heenslaat...

Aanbod, opbod

Jaap Boekestein

‘...**d**e lieflijke Miss Gretchen!’

Phillipe was eindelijk klaar met zijn aankondiging en het licht in de zaal dimde. Op het podium, gevangen in het heldere schijnsel van een spot, stond een eenvoudige stoel. Een enkel kuchje klonk maar verder was het muisstil.

De show kan beginnen. Ik ben benieuwd! Entrez! Mijn keel was plots gortdroog, maar met een glimlach op mijn felrode lippen kwam ik op. Terwijl ik naar de stoel paradeerde ging mijn blik de zaal rond. Het was schemerig, maar nog licht genoeg om te zien wie de kopers waren. *Goed.* Het was zo veel gemakkelijker als je op de persoon kon spelen.

Ik had uitgepakt voor de gelegenheid: zwarte Burberry heels, donkere kousen, zwart jarretelgordeltje. Ivoorkleurig zijden broekje en hemdje. Het geheel volledig onzedig bedekt met zwarkanten vestje dat tot aan mijn knieën reikte. Opgestoken donkerblond haar en bijpassende make-up, rode nagels. Ik zag er uit als een zeer classy stripper, een *artiste*. Maar er gingen vanavond geen kleren uit. *Tenzij ik het wil, natuurlijk.*

Bij de stoel gekomen stopte ik een moment, alsof ik aarzelde. Toen een vlugge schalkse blik de zaal in. Zeker honderd paar ogen waren op mij gericht. Gracieus ging ik zitten en berekend langzaam sloeg ik mijn benen over elkaar. Ik haalde een dun zwart sigarettenpijpje uit mijn decolleté te voorschijn. Het was niet subtiel, maar dat hoefde ook niet. Het vlammetje van de aansteker die ik in mijn hand had verborgen, pakte gelukkig in één keer.

DREAMS

CECI EST
UN CLUB
PRIVÉ

De rook ontsnapte loom over mijn lippen. Met een blauwe glans klom de nevel omhoog in de spotlight. Ik keek nogmaals de zaal in. *Garbo en Bardot, toch? Ha! Kom maar op, als je durft*, dacht ik dapper, maar ondanks mijn bravoure klopte het hart mij in de keel. *Wat... Wat als niemand biedt? Het zal toch niet...? Ik heb toch niet overdreven?*

Phillipes stem klonk ergens van opzij, glad en zalvend tegelijk. ‘Geachte aanwezigen, de veiling is geopend.’

‘Honderd,’ klonk er uit de zaal.

Vanuit het puntje van mijn gekousde en geheelde tenen trok een golf van opluchting door mijn lijf.

‘Ah, daar heb jij je verstopt!’

Ik keek naar de jonge man die naast mij neerplofte op de geblokte peperdure designerbank. Hij was beweeglijk, mager en Frans. Korte, geblondeerde stekels stonden boven op zijn vogelachtige schedel. Onder zijn Hugo Boss pak droeg hij een fel geel Mickey Mouse T-shirt en om het geheel af te maken aan zijn voeten een stel bordeauxrode laarzen met glimmende chromen punten en hakken. Très chic en très, très gay.

‘Ik ben Phillipe Marcon, zoals je ongetwijfeld zult weten, en wie ben jij, pussycat?’

‘Gretchen,’ antwoordde ik, want ik was op dit feest inderdaad Gretchen. Honingblonde Gretchen met golvend haar en een charmant Duits accent. Meegekomen met iemand (‘Oh, daar ergens, bij het zwembad. Jean, of Jacques of zo...’) en kunstenaar, of model, of actrice, of wat dan ook, volkomen afhankelijk met wie Gretchen op dat moment een gesprek had. Het was het soort feest waar alles en iedereen door elkaar liep, maar waar het allemaal niet uitmaakte. De villa had een spectaculair uitzicht op de Middellandse Zee (niemand keek), er was genoeg champagne, er werd gepraat, gedanst, gelachen, gevlod, gelonkt en boven in de slaapkamers of ergens vlug in de badkamer ook gesekt, gesnoven, gerookt of al die andere dingen die in het verborgene op dit soort feesten werden uitgevoerd.

Ik was er zonder plan of doel. Feitelijk vierde ik een beetje vakantie, maar als een goede kans zich aanbood, dan sloeg ik hem zeker niet

af. En Philippe Marcon was misschien zo'n kans. De laatste maanden had ik de naam een paar keer horen vallen. Hij was iets van een ritseelaar, hij regelde... dingen, zonder dat iemand ooit echt uitsprak wát dan precies. Niet echt crimineel, had ik begrepen, maar ook niet echt zuiver. Kortom: potentieel interessant.

Spelend met mijn glas witte wijn vroeg ik: 'Zo Philippe, waarom was je naar mij op zoek?'

'Darling, je bent de perfecte vrouw voor een bepaald klusje.' Philippe wuifde nonchalant, alsof het allemaal volkomen onbelangrijk was.

'En wat voor klus is dat dan?' vroeg ik geamuseerd.

'Duizend... en elfhonderd is geboden. Elfhonderd, elfhonderd, twaalfhonderd!' Phillip's stem klonk als muziek in mijn oren, maar ik negeerde hem en focuste al mijn wulpse aandacht op de bidders. De sigaret was inmiddels op, maar die had zijn doel gediend. Ik hield de menigte gevangen met mijn verschijning.

Miljonairs en zakenlieden. Waarom waren dat meestal kalende mannen met een buikje? Gelukkig waren er ook uitzonderingen. Knappe Kerel zag er goed uit, gebruind, sportief, verzorgd, een duur horloge aan zijn pols. En tot mijn vreugde bood hij mee met de rest. *Hm, als hij wint...*

Een andere enthousiaste bidder was een massieve vent met kort grijs haar, zwart leren jasje, zwarte blouse, zwarte broek, zwarte schoenen. Meneer Grijs, doopte ik hem. *Duits*, aan zijn stem te horen. *En verkeerd, op een verkeerde manier. Ik hoop niet dat hij... Niet aan denken, het maakt niet uit.* Ik zat er om geld te verdienen. Pruilen met die lippen (niet té), achteroverleunen en met de borsten naar voren gestoken, mijn hand over de zachte stof van mijn kousen laten glijden, en vooral veel oogcontact. En glimlachen natuurlijk.

Ik was zo trouw als een pluusje in de wind. (*Als een loopse t... Nee!*) Degenen die boden, beloonde ik met een knipoog of getuite lippen, maar de degenen die aarzelden om te bieden, die daagde ik uit met een zwoele blik, mijn tong terloops langs mijn lippen, of even mijn hand door mijn haar. Daarna boden ze weer. *Opwindend.* Elke honderd euro meer was als een kus, een streling.

Ik verleide mijn publiek, beloofde zonder woorden van alles – *Bied op mij, en neem mij mee naar je villa, naar je hotel, of waar dan ook.*

Hoerig? Ja. *Ik zit mijzelf te verkopen precies als een meid achter een raam op de Amsterdamse wallen.* Maar ik had de touwtjes in handen. Ik wist precies hoe ver het zou gaan. Aan het eind besloot ik wat er gebeurde. *Dát is het verschil.*

Ik ging door met mijzelf verkopen.

‘Het klinkt als prostitutie.’

Phillipe Marcon wuifde met zijn handen. ‘Nee, nee, darling. Please! Zo vulgair is het niet! Je hoeft niet met die kerel naar bed. Hij heeft recht op je gezelschap voor één avond, niets meer, niets minder. Hoe jullie die tijd invullen, is iets wat je zelf moet weten.’

Ja ja, ik zei niks maar keek Phillipe aan. Leer mij mannen kennen. Als ze geld aan een vrouw uitgaven, dan verwachtten ze daar wat voor terug. En het maakte niet uit van welke kant ze waren.

‘We werken met contracten. Het is een exclusieve club, met lidmaatschapsgelden. Bij klachten schorsen we leden. Het is voorgekomen.’

‘Hm.’ De geruststelling van Phillipe zei niets, maar aan de andere kant... Was het echt een onoverkomelijk? Het idee vond ik ergens wel opwindend: mannen uitdagen en tegen elkaar uitspelen, én er nog geld aan overhouden ook. Ik was een grote meid, ik had mij uit heel wat hetere vuren gered. Als ik iets niet wilde, dan gebeurde het echt niet, wat een man ook dacht dat hij ging krijgen. *Ha!*

Ondertussen ging Phillipe Marcon verder: ‘Je zal een enorm succes zijn, pussycat. Je bent precies Greta Garbo, met een beetje Bardot er bij.’

Lieve Phillipe hield duidelijk van oude films. Greta Garbo, dat was toch zo’n klassieke Hollywood diva? En Brigitte Bardot, dat was die sexy Franse actrice. *Brigitte Bardot heeft ze niet zo, maar zó...* Speelde zij niet in de serie ‘Angelique’ waar mijn tante toen zo dol op was? Natuurlijk, het was pure vleierij, maar zelfs als je wist dat het vleierij was, werkte het op de een of andere manier toch. Desondanks zei ik nog geen ‘ja’. We moesten het nog over één ding eens worden.

‘Hoeveel levert mij dit op?’

‘O, dat hangt helemaal af van hoe goed je jezelf verkoopt. Maar wij

hebben in ieder geval geen arme leden. Dit is voor miljonairs en zakenlieden met een... verfijnde smaak en die bereid zijn daarvoor te betalen.'

Bla ba bla. 'Hoeveel?'

'Je krijgt het meteen na de show. Minimaal duizend, tweeduizend euro. En het huis krijgt vijftig procent.'

Mijn donkergeverfde wenkbrauwen (ze stonden mooi bij mijn blonde haar) schoven een centimeter omhoog. 'Vijftig procent? De commissie voor een veilinghuis is gewoonlijk tien procent.'

Phillipe Marcon fladderende opnieuw nonchalant met zijn handen. 'Darling, het huis heeft onkosten. De zaal, de uitnodigingen, organisatie...'

'Ze betalen lidmaatschapsgeeld, dus jouw commissie kan best een heel stuk omlaag.'

'Tssh, je bent geen pussycat zonder klauwen, hè?'

Ik glimlachte, en uiteindelijk werden we het eens op 70-30. Zeventig voor mij, natuurlijk.

De jongens waren inmiddels van de echte mannen gescheiden. De gelegenheidsbieders en vrekken hadden afgehaakt, alleen de geile bokken waren overgebleven (*Of heren die een vrouw waarderen vanwege haar innerlijke, én uiterlijke schoonheid. Ahum.*)

Bizons die tegen elkaar botsten, beren die worstelden en gromden. Het was hier niet anders, alleen werd de strijd gestreden met geld en was ik de hoofdprijs. De mannen voerden onderling oorlogje, en ik hitste hen keer op keer op. Maar... het liet mij ook niet onberoerd. Eerlijk was eerlijk, het was toch wel ergens een lekker oergevoel dat een stel kerels om mij aan het vechten waren. Ik moest plots terugdenken hoe mijn eerst ex-vriendje ruzie kreeg met mijn nieuwe vriendje, lang geleden op het schoolplein. Dat eindigde met een bebloede lip bij de één en een blauw oog bij de ander, en een flink portie strafwerk voor beiden. Ach, ik was toen al een echte hartenbreekster. Ik onderdrukte de neiging om te gaan giechelen. *Focussen! Je aandacht er bij houden! Als ik mijn kaarten goed speel, sla ik zo'n miljonair aan de haak voor langer dan één avondje. Een paar maanden als vriendinnetje hier in een villa? Helemaal geen slecht vooruitzicht.*

De taxi zette mij af bij een club in de heuvels. Het was een breed gebouw met een grote witte koepel die werd beschenen werd door zachtroze spots. Het parkeerterrein stond vol met dure auto's en krekels tjirpten in de nacht. Terwijl ik over het nog warme asfalt op mijn heels naar de ingang tippelde, snoof ik de nachtlucht op: zware geuren van bloemen of planten, stof en zonlicht, een ondertoon van de Middellandse zee.

Ik ademde diep uit om mijn zenuwen onder controle te krijgen. Het was dezelfde spanning die ik altijd voelde nét voordat ik op het punt stond met mijn spel te beginnen. Eng en opwindend tegelijk. En verslavend.

Kom op meis, we gaan er voor. Eén avond lonken en pronken, wat geld in het handje, en als het ook nog een leuke vent is... Wie weet?

Er waren er nog maar twee over: Meneer Grijs en de Knappe Kerel. De prijs zat inmiddels bij de zeventienduizend euro.

Zeventien mille! Dat betekent al ehm, bijna twaalfduizend straks in het handje... Ik liet de gedachten aan geld voor wat ze waren, misschien kon ik er nog wat meer uitslepen. Een stille glimlach sierde mijn gezicht, en ik boog mijn hoofd een beetje, alsof ik beduusd was van wat er gebeurde. (Mannen... Ze zijn dol op een wilde vrouw, zolang zij zich op het juiste moment maar overgeeft. Gun ze de illusie van control, en dan heb je ze in je macht. Ha!)

Meneer Grijs had zeventienduizend geboden, met een grom en een onderdrukte vloek. Zo te zien zat hij aan zijn maximum. Knappe Kerel twijfelde nog. Het volgende bod zou achttienduizend zijn (het ging per duizend inmiddels) en had hij dat voor mij over?

Kom op, ik weet dat je mij wilt... Bied achttienduizend en je krijgt de nacht van je leven, dat beloof ik je, vertelde ik hem met mijn gedachten en mijn lichaam. (Ik deed mijn knieën bij elkaar, wiebelde een heel klein beetje met mijn achterste.) *Kom, je hoeft nog maar één keer te bieden.* Ik had hem niet voor niets 'Knappe Kerel' gedoopt. Ik zou het helemaal geen bezwaar vinden om met mijn aan-bieder in bed te duiken.

Alsof hij mijn gedachten kon lezen, grijsde Knappe Kerel en hij knikte.

‘Achttienduizend,’ klonk Phillip’s stem opgewonden. Lieve Phillip, zou er vanavond ook goed aan verdienen. Zette ik een nieuw record neer?

Pissig maakte meneer Grijs met zijn hand een snijdend gebaar. Hij bood niet verder.

Knappe Kerel, het wordt Knappe Kerel vannacht! En meer dan twaalfduizend op de koop toe! Een vlaag van warmte en opwinding beving me, maar of dat vanwege het geld was, of Knappe Kerel...? Allebei waarschijnlijk.

‘Achttienduizend eenmaal...’

Niemand verhief zijn stem, en ik vond het niet erg. Ik keek Knappe Kerel recht aan, en hij keek terug. Wij wisten precies wat er straks ging gebeuren, en wij hadden er beide zin in. Het zou een gedenkwaardig nachtje worden.

‘Achttienduizend andermaal...’ Phillip rekte het moment. ‘All in fair...’

‘Negentienduizend,’ klonk opeens een heldere vrouwenstem.
...uh?

Verbaasd keek ik naar de nieuwe bidder, eh... bidster. Een slanke, donkerharige vrouw, scherp gezicht, ergens in de veertig alhoewel dat nauwelijks zichtbaar was. Zwarte avondjapon, kostbare maar smaakvolle sierraden. Donkere ogen. *Kracht*. Een vrouw die wist wat zij wilde, en ook kreeg wat zij wilde.

Knappe Kerel schudde meewarrig zijn hoofd. Het werd hem te duur. Alle beloftes verdwenen bij toverslag.

‘Negentienduizend is geboden. Geen verdere biedingen?’

De tijd stond stil.

‘Eenmaal...’

Andermaal...

All in fair warning...

Verkocht!’

Ow. Ik keek naar de zwartharige vrouw die mij net gekocht had. Zij glimlachte triomfantelijk, misschien zelfs een beetje hongerig. *Eh... Dat kon nog een interessante avond worden.*

Oogverblindend

Nienke Pool

De les eindigde met een vers uit het evangelie van Mattheüs. ‘Zijn bloed kome over ons en onze kinderen,’ sprak de gast-docent terwijl hij de microfoon in de daartoe behorende standaard terugplaatste. ‘Dat is de boodschap die onze moordenaar aan zijn vier-entwintig jonge slachtoffers heeft meegegeven, maar wat hij hiermee wil duiden, is het landelijkresearcheteam tot op heden een volslagen raadsel. Ik dank u voor uw aandacht.’

Een momentlang was het muisstil in de collegezaal tot voorin de zaal onverwacht een eenzaam applaus weerklonk. De studenten keken in de richting van het geluid dat iedereen door merg en been ging. Ongepast kon niet.

‘Geen wonder, het is Bartho,’ sprak een studente op de voorste rij.

Haar vriendin maakte aanstalten om op te staan. ‘Zal ik hem waarschuwen?’

De jonge vrouw die het eerst gesproken had, wees op de gastspreker. ‘Hij heeft het gezien.’

Ondertussen had Bartho zijn weg naar de interruptiemicrofoon – die gedurende het gehele college werkloos onderaan het podium had gestaan – met zijn rood-witte stok gevonden en stak met vaste stem van wal.

‘Mag ik vragen aan wiens bloed de dader refereert?’ vroeg hij. Zijn pejes dwarrelden langs zijn vlassige baard toen Bartho zijn gezicht in de richting van de gastspreker draaide.

Op een projectiescherm, boven het hoofd van de theologiestudent – die in zijn orthodox zwarte jurk met dito hoed eeuwig een vreemde eend tussen zijn medestudenten vormde – wisselden de bloederige beelden zich in een moordend tempo af. Het waren plaatsdelictfoto's van de jongens die het leven hadden gelaten in de nietsontziende klauwen van de massamoordenaar. Elk van zijn slachtoffers was op geheel unieke wijze van het leven beroofd waarbij slechts enkele afschuwwekkende overeenkomsten bewezen dat dit het werk moest zijn van één en hetzelfde ziekelijke brein. Unieke kenmerken waarvan verkrachting en postmortale verminking, vreemd genoeg, niet eens de meest gruwelijke vormden. De studenten kregen deze beeldenstorm al de hele ochtend voorgeschoteld; wennen deed het niet.

De gastspreker zette zijn bril af, poetste de glazen nauwkeurig alvorens hij deze terug op zijn neus plaatste alsof hij de jongeman met schone glazen beter kon doorgronden. Hij liep naar zijn microfoon. 'Het is mij pijnlijk duidelijk dat je de beelden van de slachtoffertjes niet kunt zien. Blind geboren?'

Bartho knikte.

De gastspreker stakte een moment. 'Op het podium worden foto's geprojecteerd van de vierentwintig slachtoffers, die in een tijdsbestek van nog geen vier jaar tijd zijn vermoord. Allen waren exact twaalf jaar op het moment van abductie; zijn precies veertig dagen in gevangenschap gehouden en op dumpplaatsen verspreid over het land teruggevonden. Bij alle jongens was de tong verwijderd en hiervoor in de plaats legde de moordenaar een briefje met het Mattheüs-vers. Hun voorhuid was medicinaal verwijderd waarna de verminkte lichamen zorgvuldig in een lijkwade zijn gewikkeld alsof zij de Zoon zelf uitbeeldden.'

'Ik ben blind en niet doof. Ik heb ieder woord uitstekend verstaan, hoofdinspecteur Vos. Ik heb misschien meer opgepikt dan de meeste aanwezigen omdat ik mij niet kon laten afleiden door de ijzingwekkende beelden die onophoudelijk de zaal penetreerden.'

Hoofdinspecteur Vos werd geïntrigeerd door de blinde jongen die kalm de microfoon vasthield. 'Je bent Joods, het Mattheüs-vers snijdt door je ziel, is het niet?'

Bartho schudde zijn hoofd waarbij zijn pijpenkrullen wederom rond

Handwritten signature or initials in the bottom left corner.

zijn baard leken te dansen. 'Mattheüs wordt verantwoordelijk gehouden voor ontelbare pogroms, maar zijn oogmerk was nimmer anti-Joods. Het naar buiten brengen van deze macabere details door uw rechteam heeft veel anti-Joodse gevoelens in de maatschappij blootgelegd. U heeft kostbare tijd verloren door de vermeende antisemitische sentimenten van de dader zo grondig te onderzoeken, is het niet?'

Vos knipperde met zijn ogen. In een flits passeerden alle aanwijzingen, die hij in de loop der jaren voorbij had zien komen, nogmaals de revue. Iedere keer als zijn team dacht een bruikbaar bewijs te hebben of een fout van de moordenaar op het spoor te zijn, liep het onderzoek muurvast. Alle wegen liepen dood en nu, vlak voor zijn pensionering, had Vos ten overstaan van deze geselecteerde geniën alle feiten nog eenmaal op een rij gezet. De studenten waren echter dusdanig overdonderd geweest door de gruwelijkheden dat zij Vos urenlang monddood hadden aangestaard. Geen vraag was gesteld. Tot nu.

De hoofdinspecteur keek de zaal in. 'Deze jongeman heeft gelijk. Jodenhaat, zoals het Mattheüs-vers impliceert, was niet de drijfveer van de moordenaar. Zijn slachtoffers kwamen uit alle lagen van de samenleving en uit iedere etnische of religieuze groepering. Verminkingen zoals de besnijdenissen werden, evenals de ingekerfde Koranteksten of de Hindoestaanse gekleurde verf, aangebracht om ons te misleiden. Dat besef ik. Maar door het duizelingwekkende aantal aanwijzingen konden en kunnen we de weg door het bos eenvoudigweg niet vinden. Het ziekelijke brein zegeviert en de tijd tikt. Het is precies negenendertig dagen geleden dat het vijfentwintigste slachtoffer, Jannes, verdween. Ik had gehoopt door jullie frisse blik een nieuw gezichtspunt te ontdekken.' Hij wreef in zijn ogen waardoor zijn bril ietwat scheef op zijn neus kwam te staan. 'Helaas voor Jannes.'

In beeld verscheen de foto van een lachende beugeljongen. Door de zaal ging een getergde zucht. De zoveelste van die ochtend. Met gebogen hoofd liep Vos naar de stoel waarover hij zijn jas had gedrapeerd. Hij pakte zijn aktetas en stak bij wijze van afscheid flauwtjes zijn hand omhoog.

'Ik ben nog niet klaar,' sprak Bartho, harder dan zijn bedoeling was. 'U bent klaarblijkelijk blinder dan ik.'

Vos keek naar de zaal alsof hij de studenten toestemming vroeg om te mogen vertrekken. Hij sloeg zijn armen vertwijfeld in de lucht. Een gebaar dat Bartho volledig ontging. Vos beseftte het.

‘Jannes sterft binnen vierentwintig uur,’ sprak de hoofdinspecteur. ‘Zijn tijd tikt weg. Ik heb geen tijd voor spelletjes, dat is wat deze miselijkmakende doch geniale dader al jaren met mij doet: mij bespelen alsof ik een imbeciel ben.’

Bartho negeerde de uitval. ‘U zegt dat de moordenaar geniaal is, maar ik vraag u: waarom kiest hij dan uitgerekend een tekst van Mattheüs, een simpele ambtenaar?’

‘Mattheüs heeft dat evangelie niet eigenhandig geschreven, dat weet iedereen,’ antwoordde Vos.

‘Mattheüs gebruikte als enige evangelist dit vers. Dit *Sondergut* zou het startpunt moeten vormen van uw onderzoek.’

Vos sloeg zijn armen andermaal in de lucht, maar liet ze vroegtijdig zakken. ‘Wat bazel je nou? Met dertig rechercheurs hebben we vier jaar lang alle aanwijzingen tot in de treure nageplozen en alle feiten uit meerdere oogpunten bestudeerd, maar het simpele feit is: tot hij een fout maakt, zullen wij hem niet te pakken krijgen.’

Even was het stil in de zaal. Doodstil.

Bartho haalde diep adem. Zijn zucht klonk versterkt door de microfoon. ‘Ik herformuleer mijn vraag: welk van de moorden vormt het *Sondergut*?’

Vos pakte een zakdoek uit zijn broekzak en veegde zijn voorhoofd af. Hij nam een slok water en ging op de stoel zitten. Zijn schouders hingen af. ‘Ik heb geen flauw idee. Na al die jaren weten we nog steeds niet waarom hij zijn slachtoffers uitkiest. Lust? Necrofilie? Door het ontbreken van iedere vorm van DNA, weten we niet eens zeker of hij het is die de jongens verkracht. De diversiteit van de wonden wijst erop dat dit door meerdere daders gebeurd kan zijn. Ik heb lange tijd gedacht dat hij de jongens op de laatste dag uitleende. Ik kan namelijk niet geloven dat hij hen negenendertig dagenlang uitstekend verzorgde, koesterde zelfs, om zich op de veertigste dag aan hen te vergrijpen.’

‘Alsof een dienaar een Lam aan zijn Meester serveert?’ Bartho hield zijn hoofd schuin. Hij had niet het idee dat Vos hiermee op het juiste

spoor zat.

Vos kreunde. 'Nee, de man die de jongens verzorgt en uiteindelijk in de lijkwaden wikkelt, heeft de regie. Alle feiten wijzen in die richting.'

Bartho dacht lang na. Zó lang dat sommige studenten concludeerden dat het college voorbij was en aanstalten maakten om te vertrekken.

'Ik weet waarom de moordenaar Mattheüs citeert,' zei Bartho ineens. Zijn stem klonk zo zelfverzekerd dat de vertrekkende studenten snel een plekje zochten en Vos van schrik ging staan. 'Vertel!'

'Eén slachtoffer vormt het *Sondergut* en wel degene die u het minst verwacht. Hij vormt uw startpunt.'

Vos liet zich in zijn stoel zaken. 'Die weg hebben we bewandeld. Je doelt op het unieke element dat iedere zaak kent. Dat zijn we nagegaan en hierdoor hebben we een vermeende verkrachter weten op te pakken. Maar hij kon ons niets vertellen over het Mastermind. We weten zelfs niet of die verdachte, die door aids en drug werd verteerd, de waarheid sprak. Een klootzak was het zeker en ik ben blij dat we *hem* in ieder geval heb-'

'Nee nee, dat is niet het unieke waar ik op doel. U mist wederom het punt. Laat een blinde u de weg leiden.'

'Goed, zeg het me: wat is het 'unieke' dat ik volgens jou mis? Wat is het beginpunt, zijn drijfveer? Ik kan je vertellen welke unieke kenmerken we hebben onderzocht. Sommige slachtoffers waren meer mishandeld dan andere. Een enkeling was zelfs aan stukken gezaagd waardoor de lijkwaden doordrenkt waren met bloed. Anderen waren met een enkele messteek omgebracht maar daarentegen zo gruwelijk misbruikt dat hun dood waarschijnlijk een opluchting moet zijn ge-'

'Laat die beelden los. Dat is niet het *Sondergut*. Alle jongens is onrecht aangedaan, sodomie is niet het unieke van de zaak.'

Vos wilde protesteren maar Bartho ging onverstoorbaar verder. 'Ik heb gezien welk van deze zaken uniek is.'

Er volgde een stilte. De studenten keken naar Vos bij wie de betekenis van de woorden nog niet leek door te dringen.

'Ik laat u mijn beleving zien. Kom naast me staan, hoofdinspecteur. Vertel me wat u ziet.'

De vreselijke beelden van verminkte jongens vulden wederom de zaal. Vos noemde de bijzonderheden van iedere zaak tot in het meest smerige detail. Bij nummer zeven haperde hij. 'Dit leek een tussen-doortje voor de moordenaar. Hij had nauwelijks wonden op zijn lichaam en de penetratie had geen verwoestende sporen achtergelaten. Niemand hilde om hem.'

'De afwezigheid van ontzetting hoor ik al de hele ochtend wanneer zijn beeltenis verschijnt,' zei Bartho. 'Dit slachtoffer maakte op iedereen de minste indruk. Ik presenteer u het beginpunt. Kunt u hier iets mee?'

Bartho hoorde hoe Vos al telefonerend de zaal verliet. Hij wist dat de hoofdinspecteur fier rechtop liep. Hoop doet leven.

Hij versus zij

Dimitri Van Hove en Karin Kallenberg

De juryvoorzitster stapt het podium op. Ik kijk naar de tafels om me heen met de andere genomineerden in het gezelschap van hun partner, vrienden en uitgever. Sommigen hebben hun literair agent meegebracht. Elk gezicht staat strak van de spanning.

Sukkels zijn het. Allemaal ziek van de zenuwen terwijl niemand schijn van kans maakt vanavond. Zelfs ik niet. Ik heb een dijk van een boek geschreven dat bovendien verkooprecords breekt alsof het soepstengels zijn, maar ook ik ga dit jaar met lege handen naar huis. Ik heb niet eens de moeite genomen mijn vrouw mee te nemen. De reden dat dit een kale kermis wordt zit aan de tafel naast de mijne. Sonja Hoefslag. De nagel aan mijn doodskist. Als zij meedingt naar een literaire prijs kun je wel inpakken. Haar boeken zijn inferieur aan die van mij, maar ze is de lieveling van de recensenten.

‘De jury heeft het dit jaar extra moeilijk gehad,’ zegt de voorzitster.

‘Há!’ roep ik en vang het vervolg van mijn geveinsde nies op in mijn elleboog.

Hoefslag en haar vent fluisteren me ‘Gezondheid’ toe. Ik dwing mijn mond in een lachje en stuur hun een dankbaar knikje. In mijn gedachten steek ik een middelvinger naar hen op.

De envelop met de winnaar wordt opengemaakt. 'De Pageturner Prijs 2017 gaat naar...' De voorzitter laat een stilte vallen alsof we het verdomme nog niet allang weten met z'n allen. 'Sonja Hoefslag!'

Zodra er een camera op mij gericht is spring ik overeind en begin te klappen als een hele gare. Alsof het het meest terechte is wat ik ooit gehoord heb. Ik lach, applaudiseer en fluit op mijn vingers alsof ik haar het licht in haar ogen gun, alsof ik haar niet haat vanaf de bodem van mijn hart. Alsof mijn schijthekel aan haar niet voelbaar is in de diepste krochten van mijn ziel. Ik ben nog steeds in beeld en dus ga ik naar haar toe om haar te omhelzen. Zolang er foto's en filmpjes worden gemaakt blijf ik feliciteren en lachen. Vooral blijven lachen. Je hoeft maar een fractie van een seconde je smoelspieren te ontspannen en net dát plaatje zal getweet worden. Ik schud de hand van haar man. De hufter.

Op dat moment dringt het tot me door: ik moet Hoefslag niet hebben, ik moet dat recensiewijf hebben. De trut die me die luizige halve ster heeft gegeven. Als ik Hoefslag uitschakel is er volgend jaar gewoon een nieuw snolletje dat alle prijzen voor mijn neus wegkaapt, maar niet als ik me richt op het kreng dat de vijf sterren uitdeelt.

Ik laat zijn hand los.

Hoefslag begint aan haar acceptatiespeech en ik ga pissen.

'P'ardon? Mag ik er even bij?'

De man die breeduit op de kruk zit met zijn armen zijwaarts op de bar reageert niet.

'Hallo-oh?' zeg ik met opgeschroefd volume. 'Maakt u even plaats, alstublieft?'

Mijn vriendinnen en ik moeten snel verder drinken. Ik weersta de neiging om op zijn schouder te tikken. Om over de muziek heen te komen buig ik me naar hem toe en toeter richting zijn oor: 'Dan kunnen wij ook...'

De man draait zich langzaam naar me om. De uitdrukking op zijn gezicht vertelt me dat alleen zijn middelvinger goed genoeg voor me is.

Zijn blik zakt af naar de hals van mijn jurk en blijft er hangen, geïmponeerd door de gezusters in mijn push-upbeha.

‘Hé!’ Ik wijs naar mijn ogen. ‘Hier kijken!’ Met een gekromde wijsvinger til ik zijn kin op.

De kerel staart me aan. Zijn ogen zijn helderblauw en hebben mooie grote pupillen. Lichte kraaienpootjes waaieren aan de zijkanten. Mijn enige krimp is dat ik één keer knipper.

Achter me pakt iemand mijn bovenarm. ‘Waar blijf je nou?’

Ik draai me om. Brigit laat me los.

‘We wachten al uren,’ voegt Rianne eraan toe.

‘Het is te druk,’ zeg ik. Misschien dat het jullie lukt.’

Mijn tegenstander schuift zijn kruk opzij. ‘Alstublieft dames,’ zegt hij hoffelijk. Hij maakt een lichte buiging en legt even zijn hand op zijn hartstreek, er blikkert een trouwring om zijn ringvinger. Brigit en Rianne nemen hun plaats in bij de tap.

Ik blijf staan wachten. Tegen de rug van de aso mompel ik: ‘Als je dat nou meteen gedaan had, hadden we niet zo’n stennis hoeven maken.’ Hij draait zich een halve slag om op zijn kruk. Toch niet doof dus. Er zijn twee kuilen in zijn wangen verschenen.

‘Je hebt praatjes. Hou ik wel van.’ Het licht van het spotje boven hem valt op zijn schouders en bovenbenen. Hij ziet er hot uit in dat leren jasje.

Daar komt onze drank. Rianne neemt eerst een slok van haar wijn voordat ze mijn glas pakt.

‘Pats?’ zegt ze als ze het me voorhoudt.

‘Zullen we het wegspoelen?’ zegt mijn nieuwe aso vriend. Hij pakt het glas witte wijn uit Riannes hand en houdt het me voor. Kan mij het schelen. Eindelijk alcohol. Ik neem het aan.

Hij leunt met zijn rug tegen de tap. Lange benen. Strak middel. Van Bommel-schoenen, die had mijn ex ook. Als ik het glas aan mijn lippen zit, legt hij zijn hand op de mijne en houdt hem tegen. De zak. Ongewenste aanrakingen: 1-1.

‘Een toast?’ vraagt hij. Er speelt een lachje om zijn lippen. Ik laat mijn glas zakken en wacht.

‘Ik neem aan dat je iets met schrijven te maken hebt, anders was je

hier niet. En ik ook. Op het geschreven woord dus?’

Ik knik. Hij houdt me zijn bierglas voor. Onze glazen raken elkaar. ‘Op het geschreven woord,’ zeggen we gelijktijdig.

Het is raar hoe zo’n gezamenlijke uitspraak verbreedert. Of komt het warme gevoel door de wijn die in twee teugen op is?

‘Dus je schrijft?’ vraagt hij.

‘Uhu.’

‘En voluit heet je Patricia, neem ik aan?’

‘Patricia Bakker. Ik heb een boekenblog waarop ik recensies plaats.’

Het glas dat op weg was naar zijn mond, hangt stil in de lucht, voordat mijn nieuwe vriend de tokkie zich omdraait en het met een tik terug op de tap belandt. Hij blijft voor zich uit kijken maar zijn lichaamstaal verradt dat ik nu niet slechts zijn middelvinger waard ben. Wat heeft die opeens? Net nu het gezellig werd.

Ik doe een stap naar hem toe. Het spotje boven zijn hoofd maakt een lichtlijntje langs zijn profiel, zijn hoge voorhoofd, licht gebogen neus en vooruitstekende onderlip. Tegelijkertijd zoekt een rilling zijn weg langs mijn ruggengraat naar beneden. Kak. Waarom lijken mensen niet gewoon op hun foto? Peter Daalder had op de achterkant van zijn boek vet sliertig haar langs zijn oren en de baard van een iman. Deze man hier naast me heeft een kapsel volgens de laatste mode, hoog opgeschoren aan de zijkanten, wat hem verdomd goed staat, en zich drie dagen niet geschoren, wat haast bij iederéén retesexy is. Maar het blijft Peter Daalder. En die vertrouw ik nog niet als hij in een dwangbuis zit. Op mijn tenen draai ik me om. De meiden sms ik wel. Met mijn glas nog in mijn hand rep ik me naar de andere zaal.

Kapot ben ik. Ik kijk op mijn horloge. Bijna halfdrie.

‘Heks!’ roep ik. ‘Teef! Kom naar buiten!’ Ik draai wild aan het stuur, probeer het eraf te wringen, stel me voor dat het haar rotkop is. ‘Ga naar huis!’

Mijn handen vallen waar ze vallen en ik laat mijn hoofd hangen.

Midden op mijn das zit een grote vlek aangekoekte suiker. Of slagroom. Ik heb de hele tijd met fans en collega's staan praten met dat stuk taart daar. Ik heb verdomme met de bitch zitten lullen met mijn dessert op mijn kleren.

Ik sluit mijn ogen. Morgen op dat online roddelstekje van haar: 'Daalders kleding was helemaal complementair aan zijn onverzorgde teksten.' Ik zie het al helemaal voor me. Want nu ik gevloerd ben door Hoefslag gaat Bakker natrappen natuurlijk, zo smerig is ze wel. Haatdragende stukjes over mijn slordige voorkomen gelardeerd met de minst flatterende foto's die ze kon vinden.

'Kutwif,' zeg ik. Mijn kin ligt tegen mijn borst aan.

Nee. Niet in slaap vallen nu. Ik ga rechtop zitten en concentreer me weer op de achteruitkijkspiegel. Bij de uitgang van het cultuurcentrum is nog steeds geen hond te bekennen.

Het is wel een bijzonder sexy kutwif. Ik blijf de verlaten straat in de gaten houden. Dat décolleté alleen al. Haar jurk was zo laag uitgesneden dat je haar knieën kon zien. Als ze niet zo vuil speelde had ik haar beslist even apart genomen. Zat er nu een heel andere vlek op mijn das.

Of, waarschijnlijker: zat er nu een vlek ergens diep in haar borstnaad. Schrijf daar maar eens over in je blogje. 'Ben gisteren keihard in mijn tietenkast gepompt door Peter Daalder en ik vond het nog lekker ook, zo'n hoer ben ik.'

Daar komt ze. Ik pak de veiligheidsgordel en ruk. Hij blokkeert. Ik ruk, hij blokkeert. Ik haal diep adem en trek hem langzaam over mijn borst. Ik klik hem vast.

Ze is ladder. Ondersteund door twee al even beschonken vriendinnen heft ze een lied aan. Een vierde vrouw loopt achter hen aan, stuurt het zwalkende groepje af en toe bij in de richting van hun auto.

Eerder deze avond overwoog ik mijn nummerplaten los te schroeven en de bitch overhoop te rijden, maar dat is geen oplossing. Daarmee verdwijnen de reeds verschenen slechte recensies niet. Ik wil dat ze een aantal rectificaties plaatst. Ze moet zich verontschuldigen tegenover haar lezers voor eerdere dwalingen en ze mag voortaan alleen nog lovende kritieken over mij publiceren. En dus moet ik haar ontvoeren.

Maar nu nog niet. Vier wijven is te veel voor Corneel.

Als Bobette erin geslaagd is om ze allemaal in de Smart te krijgen, start ik zelf ook de motor en rijd achter hen aan.

Wanneer ze publiekelijk haar excuses gemaakt heeft, zal ik haar straffen voor wat ze me heeft aangedaan. De reputatieschade die ik door haar heb opgelopen is niet in geld uit te drukken.

Hun auto gaat langzamer rijden en stopt voor het verkeerslicht. Ik doe hetzelfde.

Zelfs als er wel een bedrag op te plakken was, zouden zij en wie-dan-ook-haar-levensgezel-is dat met wat-dan-ook-hun-armoedige-baantjes-zijn nooit ofte nimmer kunnen terugbetalen. Daarom lijkt me een boetedoening in natura de aangewezen manier.

Het verkeerslicht springt op groen, we rijden verder.

De vraag is hoe dat natura eruit komt te zien. En wat gebeurt er als ik klaar ben met haar? Hoe zorg ik dat ze daarna niet naar de politie gaat? Welke garantie heb ik dat ze bij mijn toekomstige boeken niet opnieuw vervalt in vuilschrijverij?

Een kwartier later zijn we er. De drie zatte trutten en hun begeleidster stappen uit en begeven zich lachend en lallend een tuinpad op. *Tits* woont in een oersaai rijtjeshuis. Nummer dertig.

Zodra het groepje binnen is start ik de motor. Alleen nog de straatnaam noteren en ik kan eindelijk naar huis. Ik heb net mijn notitieboekje getrokken en mijn balpen aangeklikt als me te binnen schiet: Hoe weet ik dat ze hier woont? Misschien hebben ze eerst iemand anders afgezet.

Ik ram op mijn stuur.

Waarom gaan die knoopjes niet open? Ik pak de bovenkant van mijn jurk en trek hem dan maar over mijn hoofd. Hij blijft als vacuüm gezogen om mijn lichaam zitten. Damn. Ik trek nog een keer. Het zijde kleeft als latex aan mijn blote huid en verschuift geen millimeter. Dacht de ontwerper dat je een sexy zwarte jurk alleen maar

draagt omdat er achteraf automatisch iemand beschikbaar is om hem te helpen uitdoen?

Ik vouw een arm op mijn rug en probeert een nagel te frummelen onder het speldenknopje dat als knoop fungeert. Het enige wat ik voel is de zachte stof tegen mijn vingertoppen. Godsamme. Ik heb die knoopjes toch ook dichtgedaan?

Ja, maar toen kon je nog in een rechte lijn lopen.

Ik blaas, mijn armen vallen langs mijn lichaam. Ik gluur naar de spiegel die op de grond staat. Hij toont rolletjes die ik nog niet had toen ik hier vijf uur geleden mijn oorbellen in deed. Ik heb weleens gelezen dat alcohol meteen in suiker wordt omgezet. Bij te veel alcohol kunnen je organen het niet meer verwerken en gaat de suiker als het ware met lepels tegelijk onder je huid zitten. De aanwinst van vanavond is gewoon een paar pakken suiker.

Ik wil naar beh-hed! Ik ruk een mouw over mijn schouder naar beneden. Er kraakt wat. De voering zit als het netje van een rollade in mijn arm gekerfd. Great. Ik pak een schaar van mijn bureau. Deze jurk wordt strapless.

In mijn nieuwe jurk tik ik de spatiebalk van mijn laptop aan, voor ik ga slapen wil ik nog even naar mijn laatste artikelen kijken. De homepage van mijn blog 'De Volmaakte Lezers' verschijnt. Ernaast is een Word-document geopend. Voor de zekerheid sla ik het nog even op. Mijn blik valt op mijn hand. *Lul* staat er met zwart ogenpotlood op geschreven. *Lul*?

O ja, Peter Daalder. De eerste klap is geen Daalder waard, idee voor de titel van mijn stukje. Gauw even intypen.

Als mijn billen de stoelzitting raken, scheurt mijn jurk kermend van bovenkant tot split uit. Dit kan niet waar zijn. Vol ongeloof blijf ik naar mijn beeldscherm zitten staren tot de blote baan op mijn rug zo koud wordt dat het lijkt of er een ijsblokje langs gegleden is. Ik pak de spontane creatie met twee handen vast, trek hem van mijn lijf en slinger hem de slaapkamer in. Tegelijk met mijn uitroep 'Hoppa!' belandt hij op Cliffs kop.

In een oude boxeronderbroek van mijn ex en een vaal geworden T-shirt haal ik de fles limoncello uit de vriezer. Met het glaasje tot de rand

toe vol loop ik naar mijn bed, onderweg belandt de helft op de grond. In mijn kielzog likt Cliff het op. Gezellig, ik hou er niet van om alleen te drinken. Ik ledig mijn glas voordat ik in mijn bed stap. Het mierzoete spul brandt in mijn keel. Cliff komt op de grond naast me liggen. Ik streel zijn vacht. Als ik mijn ogen sluit zie ik Peter Daalders verwaande hoofd. Meteen doe ik ze weer open. En sluit ze. Om ze open te sperren. Dicht nu. Ik ben moe-hoe! Achter mijn ogenleden passeert alles van hem de revue. Zijn stoppelbaard. Het pukkeltje vlak boven de boord van zijn overhemd. Hoe zijn ogen schitterden toen hij me aankeek. Van zijn rechtervoortand is een klein hoekje afgebroken, dat zie je als hij lacht. Niet dat hij dat zoveel gedaan heeft. Die man kan alleen maar schuimbekken.

Om zijn pianovingers zat een oersaaietrouwring. Moet hij dragen van zijn vrouw natuurlijk. Die zal ook zijn kleren wel uitgekozen hebben. Doe vanavond je blauwe broek aan, Peetje? Dan heb je zo'n lekkere reetje.

Hoe is het toch mogelijk dat zo'n smakelijk ding zo beroerd schrijft? De behaarde polsen die in de mouwen van zijn jasje verdwenen beloofden veel goeds. Ik leg mijn benen over elkaar en druk mijn dijen tegen elkaar. Ik zink weg in het matras. Mijn hand kroelt door het borsthaar van Daalder. Ik trek eraan. Cliff jankt zachtjes. Ik schrik en ga rechtop zitten. 'Oepsie jongen. Ging dat te hard?'

Na een paar geruststellende aaien ga ik weer liggen. Er moeten binnenkort twee blogposts af samen met die proefcolumn voor De Waterjuffer. Hopelijk is mijn hoofd 's ochtends niet van beton.

De volgende nacht parkeer ik mijn wagen op precies dezelfde plaats. Gelukkig bleek gisteren dat nummer dertig inderdaad het huis van Tits is. Op facebook staat dat ze single is en samenwoont met haar hond, Cliff.

Ik neem de langwerpige papieren tas van de passagiersstoel, Cliff's cadeautje. Een enorme salamiworst die ik thuis geïnjecteerd heb met

een slaapmiddel. Het beste leek me de worst op verschillende plaatsen in te spuiten met lidocaïne, maar ik heb geen zin om een week of drie op de levering te wachten. In plaats van via internet bestellen heb ik een eigen brouwsel samengesteld, een mengsel van melk, gestampte slaappillen en verpulverde valiumtabletten. Ik wilde er wat geplette prozac van mijn vrouw aan toevoegen, maar het zou haar meteen opvallen dat er met haar nauwkeurig voorgeschreven voorraad geknoeid is.

In de woonkamer van Tits dooft het licht. Ik maak mijn autogordel los, stap uit en doe het portier dicht. Als het even later ook in haar slaapkamer donker is pak ik de bivakmuts en zet hem op.

Misschien is het beter als ik nog even wacht – wie weet moet ze nog even om me vingers voor ze kan slapen. Alsof het een geweer is leg ik de salamiworst tegen mijn schouder aan en ga een stukje lopen.

De bewoners denken vast dat er een IS-strijder door hun straat marcheert. Bazooka in de aanslag. Snel doe ik de bivakmuts af en verplaats de worst naar onder mijn arm.

Terwijl ik eerder vandaag haar Facebookpagina aan het doornemen was, werd me duidelijk hoe ik dit ga aanpakken: niet zij moet ontvoerd en gestraft, haar hónd moet het slachtoffer worden. Dat zal veel meer indruk maken op een alleenstaande vrouw.

Ik draai me om en loop hetzelfde eind terug. Het probleem als ik me op Cliff concentreer is dat ze aan haar schuldaflossing in natura ontsnapt. Maar daar vind ik wel wat op.

Bij mijn auto maak ik de kofferbak open en haal er de koevoet uit. Als ik weer gemaskerd ben steek ik de straat over. Ik heb overwogen om aan de hand van een instructiefilmpje op youtube een zogenaamde ‘bump key’ te vervaardigen, maar waarom zou ik zo veel werk maken van dat wijf? So what als het op een inbraak lijkt? Ze zou zich verdomme vereerd moeten voelen dat ik in hoogsteigen persoon kom inbreken – ik had makkelijk een mannetje op haar af kunnen sturen.

Ik haak de koevoet tussen de voordeur en het slot en na een paar keer wrikken ben ik al klaar. Heel even klonken er krakende geluiden, maar het slaapkamerlicht blijft uit. Ik ga naar binnen.

Cliff komt op me af getrippeld. Ik ben klaar om hem een oplawaai te verkopen met de koevoet, maar hij staat daar alleen maar, te hijgen

alsof hij net talloze kilometers achter me aan heeft gezeten. Ik laat de salamiworst op de grond glijden en rol hem zijn richting op. De verfrommelde papieren tas gaat in mijn jaszak.

De hond laat het hem smaken.

'Ik kijk intussen even rond als je het niet erg vindt,' fluister ik en loop om hem heen naar de woonkamer. Ik doe het licht aan. De schilderijen aan de muren, reproducties uiteraard, zijn werken van Mark Rothko. Dat ze geen smaak heeft bewees ze al in de besprekingen van mijn boeken, dus ik kijk er niet van op. Wat me ook niet verbaast is dat ze varkens verzamelt. Echt iets voor een zeug. Op en in kasten staan tientallen beeldjes, aan wanden zie je foto's, affiches en posters van die beesten, op de bank voor de televisie liggen verschillende pluchen exemplaren. Na een hele dag het zwijn te hebben uitgehangen vindt ze het fijn om tussen haar soortgenoten te liggen.

Het zweet staat me op de lippen. Ik trek de muts op en zet hem hoog op mijn voorhoofd.

Ik heb veel zin om iets voor haar achter te laten. Een lijvige dampende bolus midden op haar salontafel, een grote plas pis op het parket... Ik kijk naar de grond. Laminaat, bedoel ik.

Op de eettafel staat een fruitschaal. Of ik kan die wassen vruchten van een kwak glazuur voorzien. Ik ga erheen, trek een stoel onder de tafel vandaan en twee stappen later toren ik boven de schaal uit. De gedachte aan wat ik van plan ben maakt me in een oogwenk keihard. Ik rits mijn broek open, trek mijn boxershort omlaag en pak mijn paal.

Wat ben ik in vredesnaam aan het doen? Ik lijk wel gek. Straks zak ik door de tafel heen. Snel stap ik weer op de stoel en dan op de grond. Ik pak de fruitschaal en zet hem voor me neer op de stoel.

In de deuropening staat Cliff me aan te gapen.

'Kom me niet vertellen dat dat ding al op is,' zeg ik.

De hond geeuwt.

Mijn erectie is aan het smelten als een ijsslolly in de zomerzon. 'Je verpest mijn plan, klojo. Maak dat je wegkomt. Ksst!'

Cliff gaat zitten.

'Jezus.' Ik berg mijn pik op en ga naar de gang. Ongeveer een vijfde van de worst is opgepeuzeld. Ik hoop dat het voldoende is. Terug in de

woonkamer pak ik mijn iPhone en ga op een stoel zitten. Terwijl ik wacht op Cliff kan ik alvast aan de losgeldmail beginnen.

Geachte zeug,

Zoals je ziet op de foto's in bijlage heb ik vannacht bij je ingebroken en dat mormel van je vergiftigd. Geen paniek, het was een slaapmiddel. Maar als je niet precies doet wat ik zeg, of er politie bij betreft, krijgt hij de volgende keer een ander spuitje en slaapt-ie echt in.

Cliff is intussen gaan liggen. Hij geeuwt en vlijt zijn snuit neer tussen zijn voorpoten.

Mijn eisen zijn de volgende:

1) Je biedt eerst en vooral je excuses aan voor wat je in de loop van de jaren over Peter Daalder hebt geschreven. Meneer Daalder is een van de beste schrijvers die ik ken, maar jij boort hem al heel zijn carrière de grond in! Kom je daarvan klaar of zo?

Je verontschuldigt je bij de lezers van je blog en in alle tijdschriften en kranten die je met dat mentaal braaksel bevuild hebt!

2) In toekomstige besprekingen prijs je zijn boeken de hemel in. Vanaf nu geef je al zijn werk vijf sterren.

Eigenlijk wil ik eisen dat ze zich tegenover Peter Daalder moet verontschuldigen middels een pijpbeurt, maar dat zou opvallen. Ik onderteken de e-mail met 'Peter Daalders grootste fan'. Zodra ik straks de foto's heb, verstuur ik dit vanaf een anoniem account.

Cliff is ingedut. Ik sta op en ga naar hem toe. Ik haal de injectienaald uit mijn jaszak en verwijder de beschermhuls. Met de telefoon neem ik een foto van mijn linkerhand met de lege spuit. Ik zorg ervoor dat haar ingedutte hond op de achtergrond te zien is.

Ik hurk bij Cliff neer en neem een selfie van ons.

Jawel hoor, mijn kop is ook vanochtend van beton. Gewapend beton. De staven van de stalen matten lijken zich een weg door mijn voorhoofd naar buiten te hebben geboord. Natuurlijk ben ik weer te lang doorgezakt met de meiden. Ik kreun en draai me op mijn zij. Als mijn wekker gaat geef ik hem blindelings een klap. Hij valt op de grond. Er breekt iets. Ik draai me op mijn buik en stop mijn hoofd onder mijn kussen.

Iemand heeft een drillboor tegen mijn slaap gezet. Langzaam doe ik mijn ogen open. De sirene buiten martelt mijn trommelvliesen. Is er een kernaanval? Een overstroming? De eerste maandag van de maand? Ik gok op het laatste. Dan moet het ook twaalf uur zijn. Steunend werk ik me op mijn ellebogen omhoog. Cliff ligt niet naast mijn bed zoals gewoonlijk. Daar zie ik alleen stukjes plastic en twee penlight-batterijen.

Ik laat me weer op mijn bed vallen. Als het echt al twaalf uur is waarom heeft Cliff me dan niet gewekt? Als het uitlaten te lang wordt uitgesteld krijg ik een poot in mijn gezicht, of zit hij zachtjes te janken. Was ik zo van de wereld dat ik niks gemerkt heb? Ik open mijn mond. Cli... Er komt geen geluid uit mijn verschrompelde keel. 'Cliff.' Het klinkt of ik zware keelontsteking heb. Waar zit hij toch? Alles kraakt in mijn lijf als ik me opricht en moeizaam opsta. Mijn hoofd duizelt en mijn maag draait zich om. Snel pak ik mijn nachtkastje vast. Ik heb een borrel nodig.

Me vasthoudend aan de muur schuifel ik naar de keuken. Bij de tafel ligt Cliff op de grond. Zijn kop is vreemd opzij geknakt en zijn tong hangt uit zijn bek. Ik ren op hem af. 'Cliff!'

Hij reageert niet. Ik zak op mijn knieën. Wat is er aan de hand? Als hij sliep was hij van mijn uitroep allang wakker zijn geworden. Voorzichtig por ik in zijn vacht terwijl ik zijn naam blijf roepen. Tranen wellen in mijn ogen.

Hoe doen ze dat op tv? Ik til een ooglid op, maar zijn iris en pupil bewegen niet. Ik houd mijn hand voor zijn bek. De warme ademstroom vertelt me dat hij nog leeft. Cliff... Mijn maatje... Ik sla mijn armen om zijn nek, tranen lopen over mijn wangen. Zachtjes wieg ik hem op en neer.

Ik moet hier niet zitten maar de dierenarts bellen. Opeens beweegt er een oor. Dan het andere. 'Mattie. Je leeft nog.' Ik huil en lach tegelijk. Met twee handen tegelijk aai ik hem over zijn rug. Hij opent zijn bek en geeuwt.

Het leed is alweer geleden. Cliff kuiert door de kamer en ik start mijn laptop op. Het wordt doorhalen vanavond als ik die opdrachten nog af wil krijgen. Ik heb een mail van een onbekend persoon. Ik open hem en lees hem met stijgende verontwaardiging. Dit moet een grap zijn.

De kwaadheid zit als een knoop in mijn maag als ik de mail voor de derde keer overlees. Dus die vent, een vrouw doet zo iets niet, heeft hier rondgelopen terwijl ik mijn roes lag uit te slapen. Ik sta zo snel op dat mijn stoel onder me vandaan valt.

In de gang zie ik dat de voordeur geforceerd is. Waar heeft die schoft allemaal aangezetten? Misschien wel aan mij, ik was er lam genoeg voor. Ben ik verkracht? Ik ren naar de badkamer om me te controleren, maar de lichaamssappen in me zijn alleen van mezelf.

Trillend loop ik door mijn kamer en kijk of er iets mist. Nee. Alle boeken zijn er nog, de zilveren fotolijst van mijn ouders, mijn reproducties, alle sieraden zitten nog in hun doos. Maar desondanks moet ik de politie bellen. Bedreiging, stalking, inbraak. Cliff had wel dood kunnen zijn verdomme.

Ik pak mijn mobiel en draai 112. Terwijl ik wacht op de verbinding vergroot ik de foto uit van de hand met een injectiespuit. Met mijn neus bijna in mijn laptop onderzoek ik hem. Mijn ogen worden groot als ik een smalle gouden band om de ringvinger zie.

Wat!? Dat is de ring van Lul. Eh dinges. Peter Daalder. Ik klap mijn mobiel dicht. Geen politie nodig. Dit ga ik zelf oplossen.

Van ver zie ik al mensen buiten op de stoep staan. Rokers natuurlijk, want zo druk zal het bij een signeersessie van zo'n ondermaats schrijvertje toch niet zijn? Voor de etalage van de boekwinkel blijf ik staan en gluur naar binnen. De ruimte is ongeveer halfvol met mensen. Daalder zit achter een tafel met stapeltjes van zijn prutboek duimen te

draaien. Logisch.

Ik kijk glimlachend naar mijn rechterhand. Ik heb ook een mooie ring om, al is hij nep. Onopvallend ga ik naar binnen en loop naar de boekenwand. Met mijn rug ernaartoe schuif ik steeds dichterbij de tafel. Vanuit mijn ooghoeken houd ik de boel in de gaten. Dit moet een verrassing worden. Maar geen aangename.

Naast Daalder staat een vrouw met een blad papier in haar hand. Ze klopt op de tafel en verzoekt om stilte. De aanwezigen groeperen zich voor de mislukte schrijver.

De vrouw heet hen allen welkom en begint haar toespraak. Ik geef haar welgeteld tien zinnen voordat ik op de tafel afloop. Daalder wordt wit om zijn neus als hij mij ziet.

‘Waar was je gisteren, klootzak?’ Ik bal mijn vuist naar hem. De dame laat haar papier zakken. Daalder verroert zich niet.

‘Ik heb de hele tijd op je gewacht. Roxie ook, die wilde je zo graag een nachtkusje geven.’

De would be schrijver heeft zich herpakt. Met een brede glimlach staat hij op.

‘Haha, dames en heren.’ Hij trekt even aan zijn boord. ‘Deze mevrouw... Ik ken... Het is een...’

‘LUL!’ Ik sla met mijn handtas op de tafel. ‘Je hebt beloofd te scheiden. Mijn vrouw begrijpt me niet, zei je steeds. Maar je verwaarloost je kind. Ik wacht al eeuwen op mijn alimentatie.’ Ik trap tegen een tafelpoot, alle boeken vallen om. Vanuit een nis komt een man in kelnerskostuum met een blad met volle flûtes. Hij blijft ter plekke staan.

‘Hier. Geef die maar weer aan een ander liefje.’ Ik haal de ring van mijn vinger en smijt hem naar Daalder. Hij ketst af tegen zijn voorhoofd en belandt tussen de omgevallen boeken. In snikken uitbarstend zet ik het op een lopen richting uitgang.

mijn broekzak en haal de bump key boven water. In het licht van een straatlantaarn bekijk ik de felbekraste vrucht van mijn arbeid. Het is een heel gedoe geweest om dat ding te maken. Op youtube doen ze er vijf minuten over, maar in het echt ben je uren en uren bezig met vijlen. Toen mijn klopsleutel eindelijk af was ben ik nog tot een gat in de nacht bezig geweest met oefenen op het slot van onze kelderdeur.

Uit mijn sok trek ik de schroevendraaier tevoorschijn en gooi het portier dicht. Ik loop naar haar voordeur. Ik kijk om me heen of er nergens een buurwif te zien is. Het is donker en kouder dan een heksen-tiet, maar je weet het nooit. De klopsleutel glijdt soepel in het slot. Een beetje té soepel.

Nee hè. Metaal krimpt in de kou, dus dit slot kan helemaal niet te groot zijn! Ik moet mijn best doen om het niet uit te schreeuwen. Ik ruk de sleutel terug. Ik heb te veel afgevijld.

Ik doe een paar stappen achteruit zodat ik haar slaapkamerraam kan zien. Toen ik daarnet de straat in reed zag ik enkele rommelige voortuinen, daar vind ik vast een baksteen om door...

Wacht. Er is nog een mogelijkheid. Ik zet koers naar de achterkant van haar huis.

De klopsleutel ondervindt heel wat meer weerstand in het slot van de achterdeur. Deze keer heb ik wél het handvat van de schroevendraaier nodig. Na slechts vijf harde klappen springt de sleutel om en is de deur open. Ik ga naar binnen en hoor getik. Cliff komt eraan.

'Ik ben het,' fluister ik. De hond gaat zitten en kijkt toe hoe ik de vastgetimmerde sleutel niet meer uit het slot krijg. Fuck it. Ik doe de achterdeur dicht.

'Is het teefje thuis?' vraag ik zacht. Zonder het antwoord af te wachten loop ik naar de woonkamer. Omdat ik hier al geweest ben zou je denken dat ik in het donker redelijk makkelijk de gang vind. Nou, vergeet het. Na heel wat rondtasten druk ik per ongeluk op de lichtknop die net naast de deur zit. Snel doe ik het weer uit.

In de gang stoot ik na lang schuifelen tegen de trap aan. Ik ga naar boven, de schroevendraaier stevig in mijn vuist geklemd.

Met mijn kont duw ik de voordeur achter me dicht en ik laat de papieren tassen op de grond ploffen. Ik zet de punt van mijn laars tegen de achterkant van de andere en wurm mijn rechtervoet eruit. Hetzelfde doe ik met de linker. Ze voelen aan als rollades. Dat krijg je van dat shoppen. Direct ga ik mijn buit allemaal aan mezelf showen, maar nu eerst een glas wijn. Op mijn sokken ga ik ietwat moeilijk naar de keuken. Daar zet ik de radio aan en doe het glazenkastje open. Leeg. Alle glazen staan vuil in de gootsteen. Uit de koelkast haal ik een aan-gebroken fles wijn. Een aftandse mok met het opschrift *Melk de witte motor* schenk ik tot de rand toe vol en loop voorzichtig naar de woonkamer.

Ik ga met gesloten ogen languit op de bank liggen en kom alleen maar overeind om een slokje van mijn wijn te nemen. Vanuit de keuken klinken vage klanken van de radio. Het nieuws wordt voorgelezen. Dan moet het al acht uur zijn. Maar ik ga niet meer koken. Wil ik überhaupt in die nieuwe aanwinsten passen dan kan ik toch nooit meer lekker koken. En eten.

Het nieuws is afgelopen. Er speelt een liedje van Marco Borsato. Het is verleidelijk om me te laten meevoeren op de zacht kabbelende melodie maar ik wil eerst nog voor mezelf de catwalk lopen. Zuchtend richt ik me op en ga rechtop zitten. Ik hoor een bonk, alsof er op de bovenverdieping iets op de grond valt. De buren, denk ik en ik sta op om de papieren tassen in de gang te halen. Ik hang ze over mijn arm en til de grote passpiegel van de muur. In de woonkamer zet ik hem op een stoel en schuin tegen de muur. Hier is het licht zoveel beter.

Als eerste haal ik een witte zomerjurk met lage rug uit zijn verpakking. De stof heeft ingeweven bloemen die poederachtig aanvoelen. Ik hou hem voor mijn lichaam en bewonder mezelf in de spiegel. De jurk heeft een diep decolleté, er kan geen beha onder. Ik trek mijn kleren en mijn ondergoed uit en pak kleumend in mijn blootje de jurk weer op. Net als ik de rits openmaak kraakt de trap. Ik verstijf. Dit is in huis. Mijn huis. Dat heeft een trap waarvan de een na laatste trede kraakt. Of

vergis ik me? Ik bid dat de buren weer eens bezig zijn. Verlamd sta ik stil, mijn oren gespitst op ieder geluid.

Als de trap weer kraakt houd ik mijn adem in. Met trillende handen druk ik de jurk tegen me aan.

Bijna vergeten, ik haal de bivakmuts uit mijn jaszak en zet hem op. Langzaam doe ik de slaapkamerdeur open. Natuurlijk ga ik haar niet vermoorden – waar zien jullie me voor aan – ik ga haar eens goed de stuipen op het lijf jagen. Ik stap naar binnen, neem een aanvallende pose aan en knip het licht aan.

De brul die ik paraat had slik ik weer in: het bed is leeg. Gristus. Ik laat de schroevendraaier zakken en zet de muts omhoog. De wekker-radio geeft aan dat het vier over acht is. Ik zucht. De schroevendraaier gaat in de binnenzak van mijn jas en ik stamp hard op de grond. Pestkreng! Zelfs als ze er niet is weet ze het bloed onder mijn nagels vandaan te halen!

Mijn blik valt op het boek op haar nachtkastje. *Vuil is het nieuwe schoon*. Mijn laatste en volgens mij m'n beste tot nu toe. Ik pak het en open het bij een dubbelgevouwen A4 die als bladwijzer dienstdoet. Tot pagina dertig zijn er allerlei zinnen met potlood onderstreept. Soms zelfs hele alinea's.

Wil ze me citeren in haar nieuwe recensie? Ik lach. De dreigementen hebben gewerkt.

Ik vouw de A4 open. In potlood staan er groepjes steekwoorden. De krabbels zijn bijna onleesbaar, maar eentje luidt: 'Daalder had zijn nieuwste worp beter laten aborteren.' Mijn lachje verdwijnt. Enkele andere ontcijferbare clusters zijn 'omhoogge gevallen literair kwartgenie' en 'Nederlands beroerdste broodschrijver'. Vóór ik nog meer kan lezen verfrommel ik het blad en gooi de prop weg. Ik klap mijn boek dicht en laat het op het bed vallen.

Het plan was om het netjes te houden, haar hooguit een beetje bang te maken, maar ze dwingt me ertoe. Ik verlaat de kamer.

Ik zal dit huis kort en klein slaan. Ik haal mijn kettingzaag om hier eens flink tekeer te gaan. Cliff neem ik met me mee en ik stuur haar binnenkort zijn oren op. Een week later zijn staart.

Halverwege de trap bevries ik. Er brandt licht in de woonkamer en de radio speelt zacht. De bitch is thuis. Langzaam stap ik verder. Als ik bijna beneden ben begint het hout wel heel erg te kreunen onder mijn gewicht. Om me langzamer op de trede te kunnen laten zakken pak ik ook de andere leuning vast. Mijn hand is zo klam als wat, ik wrijf hem droog aan mijn overhemd.

Ondanks de extra ondersteuning lijkt de trede alleen maar luider te kraken naarmate ik er meer op ga staan. Ik hoop dat het geluid van de radio dit overstemt. In plaats van de onderste trede te nemen stap ik naar de... Ik sta ergens op. Schoenen? Ik schuif ze aan de kant.

Zo stil mogelijk ga ik naar de deur van de woonkamer en duw hem nog verder open. Ze staat met haar jurk te worstelen. Naakt. Blijkbaar is ze met haar hoofd vast komen te zitten. Haar borsten zijn niet te zien, maar haar geschoren venusheuvel des te beter. Ze staat wild heen en weer te zwaaien als een omgeklapte parasol in een storm. Het is komisch en erotisch tegelijk. Mijn ogen glijden opnieuw af naar haar streepje. Lekkeren benen.

Ik mag me niet zo laten afleiden – snel trek ik de muts over mijn gezicht. Net op dat moment verschijnt haar hoofd en verdwijnen buik, landingsbaan, dijen. Ze staart me aan. Alsof ze zich afvraagt hoe lang ik daar al sta.

Of ziet ze dat ik een halve stijve heb?

‘Kun je niet gewoon aanbellen?’ Ze komt naar me toe. Van de salontafel pakt ze een mok en neemt een slok. Ze gaat op de bank zitten, legt haar blote voeten gekruist op het tafeltje.

‘Hoe ben je binnengekomen? Als de achterdeur naar de vaantjes is ga je daar óók voor betalen, klootzak. Dan vraag je maar wat meer voor je snertboekjes.’

Godver. Ik ruk de muts van mijn hoofd. ‘Hoe weet je dat?’

Ze lacht, sluit haar ogen en legt haar hoofd achterover. ‘Omdat je net zo’n klungel bent als de eendimensionale idioten die je altijd neerzet.’

‘Wat heb jij eigenlijk tegen mij?’ Ik doe een stap naar haar toe. ‘Je bent me nu al heel mijn carrière aan het afkraken. Waarom? Wat heb ik je ooit misdaan?’

Zonder haar ogen te openen zegt ze: ‘Je kunt niet schrijven en daar verdien je veel te veel geld mee.’

Mijn handen passen precies om haar hals, mijn middelvingers raken elkaar achter haar nek en mijn duimen komen midden op haar luchtpijp bijeen. Ze spert haar ogen open.

Ik kan je zo vermoorden,’ gromt hij. ‘Gewoon even knijpen.’
‘Neeh,’ piep ik. Ik houd stevig zijn polsen vast en kronkel onder zijn greep. De tranen springen in mijn ogen, maar dan merk ik dat hij helemaal geen druk uitoefent.

‘Daarna dump ik je in de plomp. Geen hond die ernaar kraait.’

‘Geen haan,’ zeg ik. Zo hard als ik kan pers ik mijn duimnagels in de pezen van zijn polsen. Hij brult. Ik laat één hand los, grijp in zijn kruis en knijp door. Ik kan duidelijk voelen dat ik een testikel te pakken heb. Zijn gebrul wordt gegil. In plaats van mijn hals houdt hij nu met beide handen mijn onderarm omklemd. Alle kleur is uit zijn gezicht verdwenen.

Daalder staat voorover gebogen, kermt, kijkt me smekend aan. Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin, alsof hij wil zeggen ‘Doe dit nou niet.’

Hoewel ik dit de hele avond zou kunnen volhouden, hem aan mijn hand door het huis leiden, en de macht die ik over hem heb mijn kruis doet gloeien, laat ik hem gaan. Onmiddellijk zakt hij door zijn benen, op zijn knieën valt hij opzij.

Net wil ik aan een tweede aflevering van *House of Cards* beginnen als Daalder van zich laat horen. Kreunend komt hij overeind en kruipt naar een stoel.

‘Feeks,’ zegt hij als hij zich erin gehesen heeft. ‘Hoe voorspelbaar kan je worden. Mij Koning Dooddoener noemen maar zelf ben je god-

verdomme opgetrokken uit de meest uitgewoonde clichés die je kunt bedenken.'

'Ik heb nog steeds geen antwoord op mijn vraag, lul. Hoe ben je binnengekomen? Maar belangrijker: Waaróm ben je hier?' Ik pak een handvol chips en stop ze in mijn mond.

'Ik kom je een lesje leren.'

Ik proest het uit. Ik houd een hand voor mijn lippen om de chips binnen te houden.

Hij staat op. 'Ga je doen wat ik vroeg?'

Oei oei, Daalder ziet er bijzonder boos uit. Hij komt mijn kant op. Hij loopt een beetje moeilijk door dat geplette nootje van hem. Ik kan niet ophouden met lachen.

Het volgende moment wordt mijn adem afgesnoerd. De klootzak heeft opnieuw zijn handen om mijn hals en deze keer meent hij het. In een poging lucht te krijgen duw ik met mijn tong de halfgekauwde chips naar buiten. Mijn keel zit potdicht.

'Wat?' zegt hij. 'Wil je tongen?'

Door mijn tranen is hij een vlek. Ik weet dat hij zich naar me toe buigt omdat de geur van zijn adem plots sterker wordt. Vochtig hooi en bier. Terwijl zijn duimen mijn strot blijven dichtduwen strijkt zijn tong langs de mijne. Als ik hem terugtrek omsluit zijn mond mijn lippen.

Ik pak zijn polsen, maar ik heb geen kracht in mijn handen. Mijn knie in zijn ballen mikken lukt ook niet. Ik probeer onder zijn greep uit te komen, maar bij elke kronkel van mijn lichaam drukt hij harder, ik word licht in mijn hoofd en zie sterretjes. Direct ga ik out.

Hij haalt zijn lippen van de mijne, zegt: 'Lekker, en dan bedoel ik niet de chips,' en begint me weer te zoenen. De druk om mijn hals neemt af. Meteen trek ik mijn hoofd terug, haal gretig adem en ga terug naar zijn hemelse mond. Ik beantwoord zijn zoen. Al zijn onze tongen weer net zo wild aan het worstelen als daarnet, de zijne is niet langer een indringer. Zijn tong is een oude vriend die langskomt.

Ik voel hoe het bovenstukje van mijn jurk scheef zit en een borst bloot laat. Ik pak zijn hand en leid hem erheen. Zijn warme vingers nemen hem vast, knijpen me. Hij streelt me, trekt te hard aan de tepel. Verdomme.

‘Onhandige klootzak,’ zeg ik.

‘Stomme hoer.’ Ter hoogte van mijn borst pakt hij de voorkant van mijn jurk en rukt hem open. Hij scheurt.

‘Rotzak!’

‘Kutwif.’ Na drie keer hard trekken, waarbij de naden steeds luider openrijten, heeft hij de jurk nog niet van mijn lijf, maar hij hangt ver genoeg open om beide borsten en mijn buik te onthullen.

Hij heeft een grote bobbel in zijn broek.

‘Smeerlap,’ zeg ik. ‘Ga je me nu verkrachten? Dat is echt iets voor jou hè, vuilak?’

Ik ben als boter. Hij moet doorgaan! Ik spreid mijn benen.

Hij ritst zijn broek open. Wat een uitkomst dat ik halfnaakt ben.

Als *House of Cards* afgelopen is vraag ik of hij er nog een wil zien. Ik wel, ik móet weten hoe Kevin zich eruit weet te redden.

Peter kijkt op zijn horloge. ‘Nog eentje dan. Daarna moet ik echt weg.’

‘Werken? Heb je een nieuwe lor in de steigers?’

‘Ik zou je op je bek timmeren, maar ik ben te moe.’

Ik pak mijn mok en zie dat hij leeg is. Ik zet hem terug. ‘Is dit geen idee voor een boek?’

‘Wat?’

‘Dit,’ zeg ik. ‘Deze avond. Dit avontuur.’ Ik schiet in de lach. ‘Gezien je uithoudingsvermogen zou het natuurlijk eerder een kort verhaal moeten worden.’

Hij zit me nors aan te kijken.

‘Wat nou?’ zeg ik. ‘Dat is toch een fantastische plot? Je kan het *Fatale aantrekkingskracht* noemen.’

‘Kuttitel. Cliché.’

‘Precies gepast dus. De openingszin zou kunnen zijn: ‘Hoe vertel ik het mijn vrouw?’

Hij tilt mijn voeten uit zijn schoot en gooit ze van zich af. ‘Niet grappig.’

‘Daarom ben jij dus een snertschrijver, Daalder. Je zou nog geen goed idee herkennen als er een in je reet beet.’ Ik leg mijn voeten

gekruiſt op tafel. 'Als jij er niks mee aanvangt doe ik het, ik ſchrijf hierover in mijn blog. Dan begin ik bij het aanbieden van mijn verontſchuldigingen aan je vrouw.'

Zuchtend zet hij zijn handen op zijn knieën en komt overeind. Hij loopt om de bank heen en gaat achter me ſtaan.

'Haal je nog wat wijn?' zeg ik. 'De fles...'

Mijn adem wordt afgeſnoerd.

M&M medewerkers

(In alfabetische volgorde)

Oshan Arts is gefascineerd door taal en de magie die taal kan voortbrengen. Ieder woord is een deur naar een andere wereld. Beurtelings experimenteert Oshan in diverse genres, waaronder fantasy, proza, mysterie en zwartgallige humor, met het winnen van de Mathilda/Gouden Gids-literatuurprijs als belangrijkste wapenfeit. Na een tijdje te hebben gekraakt en door Europa te hebben gezworven, heeft Oshan zich definitief gevestigd in het zuiden van ons land, waar de carnavalsliederen klinken en het bier rijkelijk vloeit. Af en toe kun je Oshan in het bos vinden met boog en pijlen, wanneer er geen verhalen haar aandacht eisen om geschreven te worden.

Peter Barlage, vijftienveertig jaar, heeft Engels gestudeerd aan de VU, gewerkt in de logistiek en als docent. De laatste jaren begeeft hij zich in de wereld van tv, film en commercials met kleine rollen en is hij zich vooral gaan toeleggen op het schrijven van (korte) filmscripts. Binnenkort komt zijn eerste zelf-geregisseeerde film *BOILER!* uit.

Eddy C. Bertin verkocht zijn eerste verhalen in 1967 aan Herbert van Thal voor *The 9th Pan Book of Horror* en John 'Ted' Carnell voor *New Writings* 26. Daarna verscheen de Vlaamse auteur in ontelbare tijdschriften en bundels in binnen- en buitenland (Amerika, Engeland, Spanje, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Joegoslavië, Hongarije, Polen, Japan, Denemarken, Zweden). Behalve horror, SF, fantasy, thrillers, gedichten, filmscripts, talloze artikelen en besprekingen produceerde Eddy C. Bertin ook onder pseudoniem westerns, sexy verhalen en oc-

culte romans. Tevens heeft Eddy C. Bertin tientallen jeugdromans op zijn naam staan en was hij lange tijd lid van het befaamde Griezelgenootschap.

Jaap Boeckestein, winnaar van de Rakis Award en de Paul Harland Prijs, heeft inmiddels vijf fantasyromans en diverse verhalenbundels op zijn naam, plus honderden korte verhalen in diverse tijdschriften en anthologieën. Daarnaast is hij redacteur van *Holland SF*, *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Tevens fotografeert en illustreert hij. Tegenwoordig schrijft hij voornamelijk verhalen in het Engels.

Stephan Borggreve (1983) woont in Amsterdam. Daar doceert hij taalbeheersing en communicatie aan de HvA. In zijn vrije tijd schrijft hij fictie. Momenteel werkt hij aan een thriller. Verder houdt hij een blog bij, de wereld volgens borrie.

Roelof Goudriaan is redacteur-uitgever voor Verschijsnel, een vzw die Nederlandstalige fantastische literatuur promoot. Hij heeft inmiddels meer dan zestig titels geredigeerd. Daarnaast redigeerde hij de Europese sf-nieuwsbrief *Shards of Babel*, het Nederlandse artikelentijdschrift *Holland SF* en het Ierse slipstream tijdschrift *Albedo One*. Momenteel is hij redacteur en opmaker voor *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Zo nu en dan illustreert, vertaalt en schrijft hij zelf.

Karin en Dimitri zijn Karin Kallenberg en Dimitri VanHove.

Karin zegt: ik ben geboren en getogen in Amsterdam en ben afwisselend daar en in Rome. Ik ben lerares Nederlands en heb in Rome op de Nederlandse en internationale school gewerkt. Een paar jaar nu ben ik bezig met creatief schrijven als hobby. Een andere grote hobby is schilderen. Ik ben getrouwd en heb twee volwassen kinderen.

Dimitri zegt: ik ben een stuk jonger en mooier dan mijn schrijfpartner, ben afkomstig uit West-Vlaanderen en woonde tot voor kort samen met mijn ingebeelde vriendin in Brugge.

Naast mijn illustratiewerk publiceerde ik korte verhalen in een aantal Vlaamse en Nederlandse literaire tijdschriften en de politiethriller-

parodie 'Hardgekookt'. Op een schrijverssite leerde ik de toen net vrijgelaten Karin kennen met wie ik sindsdien samenwerk.

In december 2013 debuteerden we bij uitgeverij Zilverbron met de psychologische thriller *B.B.* Sindsdien schreven we vele korte verhalen, columns en blogs.

Onze website: www.karinendimitri.info

www.facebook.com/KarinEnDimitri

www.facebook.com/dimitrivanhove1977

twitter: @karinendimitri

Hallo, ik ben Esmee Middelburg. Ik ben zeventien jaar oud in zit in de vijfde klas van het atheneum. Een paar jaar geleden gaf de leraar mijn klas de opdracht een gedicht te schrijven. Sindsdien is schrijven één van mijn grootste hobby's. Eén van de, want ik heb er nog veel meer. Ik ben erg creatief aangelegd, handwerken en fotografie zijn dingen die ik graag doe. Ook tekenen vind ik leuk.

Terug naar het schrijven, ik schrijf vooral poëzie en verhalen. Ook filosofer ik graag, en alle gedachten die ik heb zet ik op papier. Soms schrijf ik dan meerdere A4'tjes helemaal vol, beide kanten.

Dat is het fijne aan schrijven, het geeft je de kans om je gedachten uit je hoofd te halen. Dat lucht op.

Hendrik van Oordt: Reclametekenaar, illustrator en schilder; daarnaast occasioneel schrijver, met de volgende boeken:

Le lexique bilingue d'analyse financière (gespecialiseerd Frans-Engels financieel woordenboek, Accent International)

Bloemen, taal en symboliek (Elmar)

Van beesten en monsters (Free Musketeers)

De klas van meester Olifant (reclameboekje voor Vitals)

Versjes om aan dieren voor te lezen (eigen beheer)

The Mystery of Whale House (tienerboek, Gypsy Shadow)

Twaalf korte verhalen, gepubliceerd in diverse tijdschriften en bundels, o.a. Azra (2e prijs), Punktzine, Pamac, Hebban (1e prijs), Gentasia, LetterRijn, DaVinci, Godijn (3e prijs) en enkele gedichten (waarvan één gebruikt is voor de titel van de stadsdichtersbundel van 2013).

Marcel Orie publiceerde een honderdtal verhalen en artikelen in verschillende bundels en tijdschriften. Hij is redacteur van de verhalen-tijdschriften *Wonderwaan* en *Moord & Mysterie*. Bij uitgeverij Verschijsnel verscheen in 2009 zijn verborgen roman *Een masker met een tong*. In 2013 volgde *Een vuist vol tanden*, een verhalenbundel-als-rariteitenkabinet.

Nick Patterson is een visuele kunstenaar die graag verwart en verwondert. Hij put uit een breed scala aan bronnen en technieken, en zijn schetsboek blijft zelden lang dicht.

Nienke Pool is een geboren Drentse en voltooide in Nijmegen tot tweemaal toe een studie geschiedenis hetgeen in haar verhalen door spiegelt. Met haar kinderverhaal *En met de regen kwam de wind*, over het Oude Egypte sleepte zij een Vlaams Filmpje in de wacht en is daarmee op alle basisscholen in België te lezen. Haar verhaal *Johannes 14:6* is de in fictie omgezette vorm van haar eindscriptie 'Martelaressen in de vroegchristelijke kerk'. Momenteel werkt zij aan een YA-boek genaamd *Vasco en het geheim van de Rozenkruisers* over de spannende tijd van de Renaissance, waarvan de voltooiingsdatum nog geheel onzeker is.

Tais Teng begon in de jaren tachtig met het schrijven van boeken voor de jeugd. Zijn eersteling *Als de cactussen zachtjes fluiten*, een sprookjesachtig SF-verhaal, kwam in 1982 uit. Inmiddels heeft Teng meer dan honderd boeken geschreven voor kinderen en volwassenen. Hij heeft een voorkeur voor griezelverhalen en SF, maar schrijft tevens detectives en historische romans. Ook was hij, samen met bekende schrijvers als Paul van Loon en Bies van Ede, lid van het Griezelgenootschap, een groep schrijvers die uitsluitend griezelverhalen voor kinderen schreef en in 2004 uit elkaar ging. Tais Teng schrijft behalve in het Nederlands ook in het Engels. In deze taal heeft hij zo'n vijftientwintig verhalen gepubliceerd en een roman: *The Emerald Boy*.

Bronvermelding

Alle verhalen verschijnen hier voor het eerst, met uitzondering van:

‘Een veilig nest voor een roofvogel’ - *De griezeligste verhalen van Eddy Bertin*, Loeb, 1984

‘Het derde schot’ - verhalenbundel *Een avond in Parijs*, Pamac, 2014.

‘Hoe luid zingen de vlingers!’ - *Onder parelmoeren hemels*, Verschijnsel, 2009

‘Phileyne’ - auteursblog www.dewereldvolgensborrie.nl

Roelof Goudriaan heeft, naast eigen foto's en rechtenvrij materiaal, met dank gebruik gemaakt van onderliggend materiaal o.b.v. Creative Commons-licenties dat afkomstig is van Dickelbers en bcow (blz 15), Rodolphe V (blz 29) en Daniel Case, Deiby Chico en Patty Mooney (blz 95)

Verhalen met rancune gezocht!

MOORD & MYSTERIE, het gratis elektronische tijdschrift voor spannende verhalen, organiseert voor het tweede nummer een verhalenwedstrijd met het thema:

RANCUNE

WAT ZOEKEN WE?

- Een verhaal waarin het thema 'rancune' een rol speelt, in het genre detective, thriller, spionage, spanning, whodunit, historische speurder, hard boiled, oorlog, pulp, weird enzovoorts. Kortom: moord en/of mysterie.
- Omvang: circa 1000-7000 woorden. Heel strikt zijn we daar niet in, maar ga geen hele roman insturen.
- Eerdere verschijning is geen probleem, zolang het verhaal vrij is om gepubliceerd te worden. Als het eerder is verschenen, vermeld dan waarin en wanneer.

WAT VALT ER TE WINNEN?

De winnaar komt op de eeuwige Moord & Mysterie-erelijst terecht en krijgt een publicatie van het winnende verhaal in nummer 2 van Moord & Mysterie. Vanzelfsprekend ontvangt de winnaar een bewijsexemplaar van dat nummer. De rechten van het verhaal blijven bij de auteur liggen.

INZENDEN

- Stuur de inzending voor 15 november 2016 naar: redactie@wonderwaan.info

met vermelding van 'rancune' in de onderwerpregel van de e-mail.

- Het verhaal in Word- of RTF-formaat, je naam en e-mail linksboven op de eerste pagina. Gebruik corps 12, met lettertype courier, regelafstand anderhalf. *Cursief* als *cursief*. **Vet** als **vet**. Volg de standaard dialoogregels zoals gebruikt in *Moord & Mysterie*. Verder in het document geen andere opmaak, frames, illustraties, kaders, et cetera. Onderaan het verhaal graag een korte biografie.

- Maximaal één inzending per auteur.

- De jury bestaat uit de redactie van *Moord & Mysterie*: Jaap Boekestein, Roelof Goudriaan en Marcel Orie.

- Verhalen die niet voldoen aan het thema kunnen worden gediskwalificeerd.

- de winnaar wordt voor 31 december 2016 bekendgemaakt.

Moord & Mysterie Erelijst

Winnaars van de *Moord & Mysterie*
verhalenwedstrijden zijn:

Moord & Mysterie 1, thema 'Fatale'

Oshan Arts - Rode sneeuw

10
Killer

